

9th March 1966]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : பரோலில் விடுவதற்குத்தான் நிபந்தனை. அவர்கள் ஜெயிலில் கையெழுத்துப் போட்டாரா அல்லது வெளியில் போட்டாரா என்கின்ற விவரங்கள் இப்போது என்னிடம் இல்லை. பாராளுமன்றத்தில் கலந்து கொள்ளுகின்ற பிரச்சனை எழுவதற்கு முன்பே இந்த நிபந்தனை போடப்பட்டது. அதன்படிதான் பரோலிலும் விடப்பட்டார். பரோலில் விடுவதற்கான நிபந்தனையிலும் கையெழுத்திட்டிருக்கிறார்.

MR. SPEAKER : I will take up the privilege matter given notice of by the hon. Member Sri S. Madhavan tomorrow.

IV.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR 1966-67—cont.

DEMAND No. XXIV—LABOUR INCLUDING FACTORIES.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Speaker, Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 2,19,16,200 under Demand No. XXIV—Labour including Factories.”

திரு. து. ப. அழகமுத்து : தலைவர் அவர்களே, ‘தொழிலாளர் நலனுக்காக இயற்றப்பட்டுள்ள சட்டங்கள் சரிவர அமல் நடத்தப் படவில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட’ என்ற என் பெயரில் இருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை பிரேரேபிக்கின்றேன்.

“ That the allotment of Rs. 2,19,16,200 under Demand No. XXIV—Labour including Factories—be reduced by Rs. 100.”

MR. SPEAKER : I think no other Member is moving his cut motion. The Demand and the cut motion are now before the House for discussion.

திரு. செ. மாதவன் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் துறைக்கான மான்யக் கோரிக்கையின் மீது எங்கள் கட்சித் தாப்பிலிருந்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற வெட்டுப்பிரேரணையின் மீது சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நம்முடைய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு பூரண வேலை பாதுகாப்பு இருக்கவேண்டும், அவர்களுடைய நலன்கள் பாதுகாக்கப்படவேண்டும், அவர்கள் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றெல்லாம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்கு இந்த அரசாங்கம் பல முயற்சிகளை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. எந்தெந்தத் தேவைகள் தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டும் என்பதை அறிந்து அதைப் பற்றி அரசாங்கம் அடிக்கடி பரிசீலிக்கவேண்டும் என்பதை நாங்கள் அடிக்கடி வற்புறுத்திக் கூறிக்கொண்டு வருகிறோம். சட்டங்களைப் போட்டு அதன் மூலமாக தொழிலாளர்களின் குறைகளை நீக்குவதற்கு முயற்சிக்கும்போது, அந்தச் சட்டங்கள் ஒழுங்காக நிறைவேற்றப்படுகின்றனவா, அவர்களுடைய குறைகள் என்ன, நீதி மன்றத்தில் வற்புறுத்தப்படுகின்ற கருத்துக்கள் என்ன என்பதை

[திரு. செ. மாதவன்]

[9th March 1966]

யெல்லாம் அரசாங்கம் அடிக்கடி பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டும். முக்கியமாக சட்டங்களிலிருந்து தப்பிக்க முயற்சிக்கும் பெரும் நிறுவனங்கள் மீதும், முதலாளிகள் மீதும் நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு அரசாங்கம் தயக்கம் காட்டக்கூடாது என்பதை நான் வற்புறுத்திக் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

பொதுவாக, நாட்டில் தொழிலாளர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பும், வேலை பாதுகாப்பும் குறைவாக இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டு வருகிறது. 'செக்யூரிடி ஆஃப் எம்ப்ளாய்மென்ட்' என்கின்ற நிலை பூரணமாக இல்லாததின் காரணமாக, எந்த நேரத்தில் வேண்டுமானாலும் தொழிலாளர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கவிடலாம், அதற்கு எதையாவது காரணமாகச் சொல்லலாம் என்கின்ற நிலை நாட்டில் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டு வருகிறது. சில தினங்களுக்கு முன்னால் நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இதைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். தனிப்பட்ட நிறுவனங்கள் நிர்வாகத் திறமைக் குறைவின் காரணமாகவோ, பொருளாதாவசதிக் குறைவின் காரணமாகவோ தங்கள் தொழிலை நிறுத்திவிட்டு அரசாங்கம் தலையிடுவதற்கும் எந்தவிதமான வாய்ப்பும் இல்லாத சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று எடுத்துக் கூறினார்கள். அது ஓரளவுக்கு உண்மையாக இருக்கலாம். இந்த நிலை தொடர்ந்து வளருவதற்கு அரசாங்கம் வழிசெய்யக்கூடாது என்பது நான் என்னுடைய கோரிக்கை. இதைத் தடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முன் வர வேண்டும். உதாரணமாக அவர்களே ஒன்றைச் சொன்னார்கள். நிர்வாகத்தில் குறை ஏற்பட்டதின் காரணமாக தொழிலை நிறுத்திவிட்டு, எங்களுக்கு 50 லட்சம் ரூபாய் கடன் கொடுங்கள், மீண்டும் தொழிலை ஆரம்பிக்கிறோம் என்று அரசாங்கத்திடம் வந்து கேட்கின்றார்கள் என்று சொன்னார்கள். மூலதனம் இல்லாத இப்படிப்பட்ட நிறுவனங்களை பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் நஷ்டம் ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலையை இந்த நாட்டில் அனுமதிக்கலாமா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். முதலாளித்துவக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டால் அது வேறு விஷயம், சோஷலிசக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற இந்த அரசாங்கம் இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையை அனுமதித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் வருத்தத்துடன் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இதைத் தடுப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். சமீபத்தில் தொழிற்சங்கங்கள் எல்லாம் தீர்மானம் போட்டு அனுப்பியிருக்கின்றன. தொழிலாளர்களுக்கு என்னென்ன குறைகள் இருக்கின்றன என்பதை கணக்கிட்டு, இப்படிப்பட்ட குறைகள் இருக்கின்ற தொழிற்சாலைகளையும் கணக்கிட்டு, இவைகளை எல்லாம் பரிசீலித்து, அப்படிப்பட்ட நிறுவனங்களை எல்லாம் சர்க்காரே ஏற்று நடத்தவேண்டும் என்று கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கம் இப்படிப்பட்ட ஸ்தாபனங்களுக்கு கடன் கொடுக்க முன் வராவிட்டாலும், இத்தகைய நிறுவனங்களை சர்க்காரே ஏற்றெடுத்து, பப்ளிக் செக்டாரில் நடத்துவதற்கு அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

9th March 1966]

[திரு. செ. மாதவன்]

உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் தேவை என்பதுதான் கேட்கும் நல சர்க்காரின் அடிப்படையான தத்துவம். நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் ஜப்பான் நாட்டில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து விட்டு, அங்கே தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை எப்படியிருக்கிறது என்பதைப்பற்றி விளக்கிக் கூறினார்கள். அதிலே அவர்கள் முக்கியமாக வற்புறுத்திக் கூறியது, தொழிலாளர்களுக்கு எந்த அளவுக்கு ஊதியத்தைப் பெருக்கிக் கொடுக்க முடியுமோ, எந்த அளவுக்கு வசதி வாய்ப்புகளை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்குக் கொடுத்து, அந்த அளவுக்கு உற்பத்திப் பெருக்கத்தைக் கண்டேன் என்று தெரிவித்தார். அந்த அளவுக்கு தொழில் துறை வளரவேண்டும் என்று தெரிவித்தார். அதில் அரசாங்கத்திற்கும் எதிர்க்கட்சிகளுக்கும் கருத்து வேறுபாடு எதுவும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட நிலைமை இங்கே உருவாகாததன் காரணம் என்ன? பொதுவாக நாட்டின் பொருளாதார நிலைமை தான் காரணம் என்று சொல்லுவதற்கில்லை. தனிப்பட்ட முதலாளிகள் நடத்தும் நிறுவனங்களில் ஏராளமான லாபம் சம்பாதிக்கும் முறையில் நடத்தும் சூழ்நிலையைப் பார்க்கிறோம். தனிப்பட்ட முதலாளிகள் லாபத்தைக் கருத்தில்கொண்டு பார்க்காமல், தொழிலாளர்களுக்குப் பூர்ண வசதி செய்து கொடுக்க அரசாங்கம் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல சர்வீஸ் கண்டிஷன்ஸ், இன்றைக்கு எது இல்லாவிட்டாலும் நடைமுறையில் தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தரக் கூடிய விதி முறைகள் தொழிற்சாலைகளில் பின்பற்றப் பட்டாவிட்டால், தொழிலாளர்களைப் பழி வாங்கும் சூழ்நிலை உருவாகும். ஏராளமான தொழிற்சாலைகளில் இந்த விதிகளி லிருந்து தப்பிக்க எந்தெந்த முறைகளைப் பின்பற்றலாமோ அவை களைப் பின்பற்றும் வாய்ப்பு, சூழ்நிலை இருக்கிறது என்பதை அரசாங்கம் பரிசீலிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தொழில்கள், தொழிலாளர்கள், நிறுவனங்கள், முதலாளிகள் இவர்களிடத்திலே அமைதி ஏற்படவேண்டும், அவர்களுக்குள் இணக்கமான செயல் திட்டம் உருவாகவேண்டும் என்று அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்காக கோட் ஆஃப் டிசிப்ளின் எல்லாத் தொழிற்சாலைகளுக்கும் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்பட்டு வருகிறது. அதில் தவறு ஏற்பட்டால், தொழில் சட்டங்கள் மூலமாக விசாரிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. இந்தத் துறையிலே கூட நம் அரசாங்கம் சரியான முறையில் தொழிலாளர்கள் குறையைப் பரிசீலிக்கத் தவறியிருக்கிறது என்று இங்கே சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். இதிலே முதலாளி பக்கம் குறையா, அல்லது தொழிலாளி பக்கம் குறையா என்று பார்க்காமல் இதனால் இரண்டு விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன. சமுதாயத்திற்கு முதுகெலும்பு போல் இருக்கக் கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு வேலை இல்லாமல் அவர்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. நாட்டின் பொருளாதாரம் க்ஷீணிக்கும் நிலைமை ஏற்படுகிறது. இந்த நிலையை

[திரு. செ. மாதவன்]

[9th March 1966]

கருத்தில்கொண்டு இதை சீர்படுத்த என்னென்ன முறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டுமோ அவைகளைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தொழிலாளர்களுக்கு ஊதியம், வாய்ப்பு வசதிகளை விட, அவர்களுக்கு கல்வி வசதி கொடுத்து, அதன் மூலமாகத் தொழிற்சாலைகளில் ஓய்வு நேரங்களில் அறிவைப் பெற வாய்ப்பு ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற கொள்கையை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இதை எந்த அளவுக்கு தொழில் நிறுவனங்கள் ஏற்றுக் கொண்டு செயல்படுத்துகிறது என்று திட்டவட்டமாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும். திட்டத்தை அமல்படுத்துகிறோம் என்ற முறையிலே ஒரு கண் துடைப்பாகச் செய்கிறார்களா அல்லது திட்டத்தின் மூலமாகத் தொழிலாளர்களுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் நன்மை ஏற்படவேண்டும் என்று அதற்காகத் தொகை ஒதுக்கி வசதி செய்து கொடுக்கிறார்களா என்று அடிக்கடி பரிசீலிக்கவேண்டும் என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

கொள்கை அளவிலே தொழிலாளர்களுக்கு நிர்வாகத்தில் பங்கு கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஒரு கொள்கையை நாம் அடிக்கடி வற்புறுத்துகிறோம். நம் அரசாங்கத்திற்கும் இதில் கருத்துவேறுபாடு இருக்க முடியாது என்று கருதுகிறேன். சில தொழில் நிறுவனங்கள் அப்படிப்பட்ட முயற்சிகளில் ஈடுபடுகின்றன. ஆனால் நம் அரசாங்கம் அதற்கென ஒரு தனித் திட்டம் வகுத்து எல்லா நிறுவனங்களிலும் தொழிலாளர்களுக்குப் போதிய பங்கு கொடுத்து, அவர்கள் நிர்வாகத்தில் பயிற்சி பெறக் கூடிய சூழ்நிலையையும், நிர்வாகத்தை ஏற்று நடத்தும் திறனையும் உண்டாக்கும் முறைகளை ஆராயவேண்டும். கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் திறமை உண்டு என்று நிரூபிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் கண்டிஷன் போட்டார்கள். கண்டிஷன் போட்டு விடுவது சலபம். ஆனால் செயல் திட்டத்தில் வரும் போது இந்தத் திட்டத்தை அரசாங்கம் கொள்கை அளவில் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி நிறைவேற்றப்படும்போதுதான் தொழிலாளர்களுக்கு ஊக்கம் ஏற்படும். அரசாங்கமே முன்னின்று அவர்களுக்குப் பங்குகளைப் பெற்றுக் கொடுத்து அவர்கள் அறிவை வளர்த்து, அவர்களுடைய திறமையை வளர்க்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று இங்கே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொருளாதார நிலையிலே தொழிலாளர்களுக்குச் சம்பளம் போதாது என்ற காரணத்தினாலோ, அவர்களுக்கு வாய்ப்பு-வசதிகள் போதாது என்ற காரணத்தினாலோ அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் துன்பம் ஏற்படுகிறது. அவர்களுக்கு விலைவாசி ஏற்றத்தினால் துன்பம் ஏற்படுகிறது. இதைப் போக்கக் கூடிய மாற்றுத் திட்டமாக பாராளுமன்றத்தில் மத்திய சர்க்கார் வற்புறுத்தி வரும் திட்டம், நியாய விலைக் கடைகளை ஒவ்வொரு நிறுவனத்திலும் திறப்பது, உபயோகிப்போர் கூட்டுறவு சங்கக் கடைகளை திறப்பது என்று மத்திய சர்க்கார் வற்புறுத்தியிருக்கிறது. நம் மாநில சர்க்காரும் கொள்கை அளவில் அதை

9th March 1966.] [திரு. செ. மாதவன்]

ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன். குறிப்பிலே பார்க்கும்போது, இப்படிப்பட்ட திட்டங்கள், கூட்டுறவு சங்கங்கள், நியாய விலைக் கடைகள் எல்லாம் கட்டாயமாக தொழிலாளர்களுடைய நன்மைக்காகத் திறக்கப்படவேண்டும் என்று சட்டம் செய்யக் கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறதா என்றால், இல்லை என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நம் முதல் அமைச்சர் அவர்களுடைய அறிக்கையிலே சொல்லியிருப்பது என்னவென்றால், இப்படிப்பட்ட முயற்சிகள் எடுக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வருகிறோம்—பர்ஸுவேஷன்—என்பது தான். நம் அரசாங்க ஊழியர்களுக்குக் கூட கன்குமர்ஸ் கோவாப்பரேட்டிவ் சொசைட்டிஸ் திறக்க வேண்டுமென்று நம் அரசாங்கம் திட்டமிட்டு செயல்பட்டு வருகிறது. தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தி வரும் தொழில் நிறுவனங்களில் ஏன் இதைக் கட்டாயமாக ஆக்கக் கூடாது என்று பரிசீலிக்கவேண்டும். காரணம், விலைவாசி உயர்வினால் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்க இப்படிப்பட்ட சங்கங்களை ஏற்படுத்துவது சாலச் சிறந்தது என்று வற்புறுத்த ஆசைப்படுகிறேன். இதற்குச் சட்டம் போட்டு ஒவ்வொரு தொழிற்சாலையிலும் கண்டிப்பாக நிறைவேற்றவேண்டுமென்று அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்து தரவேண்டுமென்ற திட்டத்தை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்காக தொழில் சொந்தக்காரர்கள் ஓரளவு உதவி செய்கிறார்கள், அரசாங்கம் ஓரளவு உதவி செய்கிறது. ஆனால் திட்டங்கள் சரியான முறையில் செயல்படுத்தப்படவில்லை என்பது அரசாங்கக் குறிப்பிலிருந்தே புலப்படும். சில நிறுவனங்களில் இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். ஆனால் பெரும்பாலான நிறுவனங்களில் இதை நிறைவேற்றத் தயங்குகிறார்கள். அல்லது மறுக்கிறார்கள் என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சர்க்கார் போட்டிருக்கக் கூடிய திட்டங்களும் ஊக்கம் கொடுப்பதற்கு பதில், திட்டத்தில் ஏராளமான பணம் மீதப்படும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. இதற்கான காரணத்தைப் பரிசீலிக்கவேண்டும். கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்திருக்கிற குறிப்பிலே பார்த்தால், 1964-65-ம் ஆண்டிலே ரூ. 14-38 லட்சம் செலவழித்திருக்கிறார்கள் வீட்டு வசதிக்காக. 1965-66-லே ரூ. 14 லட்சம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் செலவு செய்திருப்பது ரூ. 6.54 லட்சம் தான். பாதிக்குப் பாதி கூட செலவழிக்கவில்லை. 1966-67-க்கு ரூ. 12,22,500 ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். எனவே, ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தைச் செலவழிக்காததற்கு என்ன காரணம் என்று விளக்கமாகக் குறிப்பிடவில்லை. இந்தத் திட்டத்திற்கு தொழில் நிறுவனத்தவர்கள் அல்லது தொழிலில் உரிமையுள்ளவர்கள், சொந்தக்காரர்கள் ஒத்துழைக்க மறுக்கிறார்களா? அல்லது திட்டத்தில் குறைபாடு இருக்கிறதா? என்று பரிசீலிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

[திரு. செ. மாதவன்]

[19th March 1966]

புதிதாக தொழிலாளர்கள் முதலாளிகள் உறவிலே நம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் சில கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். கடமை உணர்வும், பொறுப்பு உணர்ச்சியும் நம் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படுத்த முயன்றால் தான் நம் நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட முடியும் என்று சொன்னார்கள். கொள்கை அளவில் அதை நாங்களும் ஒத்துக்கொள்கிறோம். ஜப்பான் நாட்டில் இப்படி இருப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் வேறு ஒரு இடத்தில் கூறினார்கள். நம் நாட்டில் அந்த மாதிரி நிலைமை இல்லாததற்கு என்ன காரணம் என்று பரிசீலித்தாகவேண்டும். இயற்கையாக பொறுப்புணர்ச்சி இல்லை என்று அரசாங்கம் வாதாடுகிறதா? அல்லது சமுதாயச் சூழ்நிலை காரணமா? அல்லது இன்றைக்கு இருக்கும் முதலாளி-தொழிலாளி உறவு காரணமா? அல்லது இதையெல்லாம் நிர்ணயிக்கும் சட்டங்கள் காரணமா? அல்லது இந்தச் சட்டங்களை நிறைவேற்றுகிற அரசாங்கம் காரணமா என்று தெளிவாகப் பரிசீலித்தாக வேண்டும். உதாரணத்திற்கு ஒரு கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மோட்டார் தொழிலாளர் சட்டம், மத்திய சர்க்கார் சட்டம், 1961-ல் பிறப்பிக்கப்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுகிற விதிகளைப் பிறப்பிக்க நான்கு ஆண்டுகள் இந்த அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டது. என்ன காரணம்? இந்த நிலை நீடிப்பதன் காரணமாகத் தான், தொழிலாளர்களுக்கே முதலாளி மீது, அரசாங்கத்தின்மீது, அவர்களுக்கு நன்மை செய்ய ஏற்படுத்தும் சட்டத்தின் மீது, சட்டங்களை நிர்வகிக்கும் இலாகா மீது நம்பிக்கையற்ற நிலைமையை உருவாக்கி விடுகிறது. இதை அரசாங்கம் பரிசீலிக்கவேண்டும். 1962-ம் ஆண்டிலிருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் இந்தப் பிரச்சனையைச் சட்ட மன்றத்தில் எழுப்பினோம். விதிகள் செய்தீர்களா, விதிகளைப் போட்டு சட்டத்தை நிறைவேற்ற முயற்சி எடுக்க மாட்டீர்களா என்று தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டே இருந்தோம். விதிகள் டிராஃப்ட் ஸ்டேஜில் இருக்கின்றன, இலாகாவில் பரிசீலிக்கப்பட்டு வருகிறது, இப்போது தான் பரிசீலித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், மக்கள் கருத்து அறிய கெஜெட்டில் பப்ளிஷ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று பல முறை தொழில் அமைச்சர் அவர்களும் முதல் அமைச்சர் அவர்களும் பதில் சொன்னார்களே தவிர வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. விதிகளைப் பிறப்பிப்பதற்கே நான்கு ஆண்டுகள் எடுத்துக் கொண்டதற்கு என்ன காரணம் என்பதைத் தெளிவாக்க வேண்டும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : கனம் சபாநாயகரவர்களே, இதை உடனடியாக விளக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். இந்த டிரான்ஸ்போர்ட் வொர்க்கர்ஸ் சட்டமானது பாக்டரி ஆக்டை அப்படியே மாற்றி டிரான்ஸ்போர்ட் வொர்கர்களுக்கு அமல் நடத்துகிற மாதிரி செய்துவிட்டார்கள். இன்று தொழிலாளர்களே அதிகவிலைக்கு விதிகளின்படி எங்களுக்கு அமல் நடத்தவேண்டாம். அவைகளை மாற்றி அமைத்துக்கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். உதாரணமாக, டிரான்ஸ்போர்ட் வொர்க்கர்ஸ் சம்பந்தப்பட்ட வரை 'டபிள் டியூடி, டபிள் ஆஃப்', அதாவது இன்று

9th March 1966] [திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்]

மத்தியானம் வேலை, இரவு ஓய்வு, மறு நாள் காலை வேலை இப்படி இரண்டு வேலையையும் செய்துவிட்டு, மறுநாள் மத்தியானம், இரவு ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு, மறுபடியும் மூன்றாம் நாள் வேலைக்கு வருகிறார்கள். டிரான்ஸ்போர்ட் வொர்க்கர்ஸ் ஆக்ட் படி அம் மாதிரி கொடுக்க முடியாது. இந்த டிரான்ஸ்போர்ட் வொர்க்கர்ஸ்க்கு சாதகமாக இந்த ஆக்ட் பிரகாரம் விதிகள் பிறப்பிக்க முடியாமல் பல சங்கடங்கள் இருக்கின்றன.

திரு. செ. மாதவன் : சர்க்கார் போட்ட சட்டத்தின்படியே தொழிலாளர்களுக்கு தீமை விளைவிக்கக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது என்று அமைச்சர் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அப்படியிருந்தால் அதை மாற்றுவதற்கு நமது அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அரசாங்கத்தின் கொள்கை காரணமாக பஸ் நிறுவனங்களிலுள்ள ஏராளமான தொழிலாளிகள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு 'செக்யூரிடி ஆஃப் எம்ப்ளாய்மெண்டு' கிடையாது. அவர்களுக்குப் பேரதிய வசதிகளும் கொடுக்கப்படவில்லை. சில நிறுவனங்களில் சம்பளம் கூட கொடுக்க முடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. அந்த நிறுவனங்களின் சொந்தக் காரர்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள் சார்பில் இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்குச் சாதகமாக உடனடியாக இதைக் கொண்டுவருவதற்கு சர்க்கார் முழு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நமது சர்க்கார் சில நிறுவனங்களை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எலெக்ட்ரிசிட்டி போர்டில் உள்ளவர்களுக்கு ஏன் எக்ஸெம்ப்ட்ஷன் கொடுத்தோம் என்பதற்கு இன்று காலையில் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் கொடுத்தார்கள். எலக்ட்ரிசிட்டி போர்டில் உள்ளவர்களுக்கு அரசாங்க சிப்பந்திகளைப் போல் சில சலுகைகள் இருக்கும், ஆகையால் எக்ஸெம்ப்ட்ஷன் கொடுத்தோம் என்று சொன்னார்கள். எக்ஸெம்ப்ட்ஷன் கொடுத்தது 1964-ம் ஆண்டில். 1964-ம் ஆண்டில் ஜி.ஓ. போட்டார்கள். இந்த ஜி.ஓ.-வில் பொதுவாக கண்டிஷன்ஸ் போட்டார்கள். அந்த கண்டிஷன்ஸ் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறதா என்றால், இல்லை. இதை அரசாங்கம் பரிசீலித்திருக்கிறதா என்றால், இரண்டு ஆண்டுகளாக பரிசீலிக்கவில்லை. ஏன்

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இந்த கண்டிஷன்ஸ் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்று இப்பொழுது அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. உடனே அதுபற்றி கவனிக்கவேண்டும் என்று கமிஷனர் அவர்களுக்கு உத்தரவு போடப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே வேறு என்ன செய்வது அரசாங்கம்?

திரு. செ. மாதவன் : அந்தக் கருத்துத் தான் இல்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியும். இந்த கண்டிஷன்ஸ் போட்டது அரசாங்கத்தில் இருப்பவர்கள். இம்மாதிரி இந்த கண்டிஷன்ஸ் நிறைவேற்றப்

[திரு. செ. மாதவன்]

[9th March 1966]

படுகிறதா என்று பரிசீலிப்பதற்கே ஒரு பிரிவு இருக்கிறது. சில இன்ஸ்பெக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி தொழில் நிறுவனங்களைப் பொருத்தவரையில் அவர்கள் பரிசீலித்திருக்கவேண்டும். ஆனால், மின்சார போர்டைப் பொருத்தவரையில் பரிசீலிக்கவில்லை, ஏன்?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : குறிப்பிட்ட ஒரு சங்கம் சில நிபந்தனைகள் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். அதை கமிஷனர் ஆஃப் லேபர் கவனிக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறோம். அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தவுடன் லேபர் கமிஷனுக்கு உத்தரவு போட்டிருக்கிறோம். சட்டப் படி கவனிக்கவேண்டியவர்கள் கவனிக்கவில்லை என்று புகார் வந்தாலும், அது பற்றியும் பரிசீலனை செய்யப்படும். இதில் மேற்கொண்டு கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறோம்.

திரு. செ. மாதவன் : இலாகா தவறு செய்தார்கள், பரவாயில்லை என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட கண்டிஷன்ஸ் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்று 1966-ம் ஆண்டில் மனு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது அந்த மனுக் கொடுத்து இரண்டு மாதங்கள் ஆகின்றன. இதுவரையில் இன்ஸ்பெக்டர் அங்கு செல்லவில்லை. ஒவர்-டைம் சம்பளம் வாங்கமுடியாத நிலைமை இருக்கிறது. கண்டிஷன்படி எத்தனை மணி நேரம் வேலை செய்தார்கள் என்பதற்கு ரிஜிஸ்டர் மெயின்டைன் பண்ண வேண்டும். இன்றுவரையில் இல்லை. பரிசீலிப்பதாக முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். காலதாமதம் இல்லாமல் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் எலக்டிரிசிட் போர்டு தொழிலாளர்கள் தொழிலாளர்கள் சட்டத்தின்கீழ் வருவார்களா அல்லது அரசாங்க சிப்பந்திகளைப் போல் கருதப்படுவார்களா என்பது பரிசீலனையில் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். எனக்குத் தெரிந்த தகவல்படி மின்சாரக் கழகமும், தொழிலாளர்களும் ஒரு 'கோட் ஆப் டிசிபிளின்'-படி நடக்க ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த 'கோட் ஆப் டிசிபிளின்' நல்ல முறையில் பின்பற்றப்படுகிறதா என்பதை நம்முடைய அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எனக்குக் கிடைத்த தகவல்படி இந்த 'கோட் ஆப் டிசிபிளின்' 1965-ம் ஆண்டு அக்டோபரில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அப்படி ஒப்புக்கொண்டவுடன் ஹைகோர்ட்டில் 'ரிட்' போடப்பட்டிருக்கிறது. பேச்சு வார்த்தைகள் தொடங்குவதற்கு முயற்சி எடுப்பதற்கு முன்னால் உயர்நீதி மன்றத்திற்கு செல்லக் கூடாது என்று கருதுகிறேன். அதை மின்சாரக் கழகம் மீறியிருக்கிறது. மின்சாரக் கழகம் 'கோட் ஆப் டிசிபிளின்' பின்பற்ற வேண்டும் என்று நமது அரசாங்கம் வற்புறுத்தவேண்டும். இதை ஏற்றுக் கொள்ளுவது மட்டுமல்ல. அதிலே போட்டிருக்கிற விதிகளை பின்பற்றுவதற்கு நமது அரசாங்கம் தகுந்த முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் எனக்கு வந்த தகவல், நமது மின்சார போர்டு

9th March 1966]

[திரு. செ. மாதவன்]

இந்த 'கோட் ஆப் டிசிப்ளினே' ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அதிலுள்ள 'ப்ரொவீஷன்ஸ்' விதிகளை பின்பற்றுவதற்கு முயற்சி எடுக்கவில்லை.

இப்படிப்பட்ட நிறுவனங்களிலே, எலக்ட்ரிசிட்டி போர்டிஸ் கன்சல்டேடிவ் கமிட்டி என்ற கமிட்டியைப் போட்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அமைப்புகளிலே தொழிலாளர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்ற கருத்தை அரசாங்கம் கொள்கை அளவில் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. போடப்படக்கூடிய பிரதிநிதி யாருடைய பிரதிநிதியாக இருக்கவேண்டும், எந்தத் தொழிற்சங்க பிரதிநிதியாக இருக்கவேண்டும் என்பதிலே கருத்து வேறுபாடு இருக்கலாம். ஆனால், எந்தவிதமான தொழிற்சங்க பிரதிநிதியும் இல்லாத ஒருவரை அந்த கவுன்சிலில் அமைப்பது என்ற கொள்கையை நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : அப்படியில்லை. ஒரு தொழிற்சங்க பிரதிநிதியைத்தான் நியமித்திருக்கிறோம்.

திரு. செ. மாதவன் : இப்பொழுது நியமிக்கப்பட்டிருப்பவர் அப்படிப்பட்ட தொழிற்சங்க பிரதிநிதி இல்லை என்பது என்னுடைய தகவல். அதை அரசாங்கம் பரிசீலிக்கவேண்டும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : இது இன்கரெக்ட். அவர் ஒரு தொழிற்சங்க பிரதிநிதி தான்.

திரு. செ. மாதவன் : மெஜாரிட்டி வொர்க்கர்ஸ் எந்த தொழிற்சங்கத்தில் இருக்கிறார்களோ, எதிலே அதிகமாக இருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கவேண்டும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : 40,000 தொழிலாளர்கள் உள்ள ஒரு ஸ்தாபனத்தில் 500 மெம்பர்கள், 600 மெம்பர்கள் என்று இருக்கிற தொழிற்சங்கங்கள் எப்படி 'ரெப்ரஸெண்டேடிவ்' ஆகும்? ஒரு சங்கத்தில் 501 மெம்பர்கள் இருந்தால், அது 500 மெம்பர்கள் கொண்ட சங்கத்தைவிட பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்தது, ஆகவே அதற்கு பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டால் எப்படி என்பதை திரு. மாதவன் அவர்கள் கொஞ்சம் பரிசீலனை செய்து பார்க்கவேண்டும். 'கோட் ஆப் டிசிப்ளினே' படி மெஜாரிட்டி, அதாவது அதிகப்படியான மெம்பர்கள் இருக்கக் கூடிய யூனியனுக்கு 'ரெகக்னிஷன்' கொடுக்கவேண்டும், அதாவது 51 சதவீதம் மெம்பர்கள் இருக்கக்கூடிய யூனியனுக்கு. ஆனால், 5 சதவீதம், 5 சதவீதம் கூட மெம்பர்கள் இல்லாத யூனியன்கள் இருக்கின்றன.

திரு. செ. மாதவன் : எதிலே தொழிலாளர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்களோ, அந்த சங்கங்களையாவது கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

[திரு. செ. மாதவன்]

[9th March 1966]

இப்படிப்பட்ட குறைகள் அடிக்கடி ஏற்படுகின்றன. இந்தக் குறைகளைப் பரிசீலிப்பதற்கு நம்முடைய அரசாங்கம் எந்த முறைகளைக் கையாளுகிறது என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நமது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்படவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இந்த சட்டம் சரிவர நிறைவேற்றப்படுகிறதா என்பதைக் கண்காணிப்பதற்கு எந்த இலாகா ஏற்படுத்தப்பட்டதோ, அந்த இலாகா சரியாக நடக்கிறதா என்பதை அரசாங்கம் பரிசீலிக்க வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். போடப்பட்ட சட்டத்தை சரிவர நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை இந்த அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மான்யக் கோரிக்கையைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மிக முக்கியமான மான்யக் கோரிக்கை இது. பொருளாதார சமத்துவத்தின் முதுகெலும்பு தொழிலாளர்கள். அவர்களுக்கு எந்த அளவுக்கு நன்மை செய்து அவர்களை திருப்திப்படுத்துகிறோமோ அந்த அளவுக்கு நம்முடைய பொருளாதார வளர்ச்சி மேலும் பெருகும் என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. குறிப்பாக நம்முடைய மாநிலத்தை எடுத்துக்கொண்டால், எத்தனையோ சட்டங்களைப் போட்டு, அவர்களுக்கு பாதுகாப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் அவர்களுக்கு வசதிகளைச் செய்துகொடுத்துக் கொண்டு வருகிறோம். இருந்தாலும், இன்னும் அதிகமாக அவர்களுக்கு செய்யப்படவேண்டிய கடமைகள் இருக்கின்றன என்பதை மிகவும் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்ள பிரியப்படுகிறேன்.

குறிப்பாக, சென்னை நகரத்தை எடுத்துக்கொண்டால், பெரிய பிரச்சனை வேலையில்லாத பிரச்சனை ஒன்று தான். வீட்டிற்கு வீடு படித்த மாணவர்கள் வேலையில்லாமல் வேதனைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு செய்து தருவது எப்படி என்பதைப் பற்றி நாம் யோசிப்பது சாலச் சிறந்தது. ஆண்கள் மாத்திரமல்ல, பெண்களும் வேலை வாய்ப்பு இல்லாமல் அவதிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நகர்புறங்களில் ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து சம்பாதித்தால் தான் அரை மாதத்திற்காவது ஒழுங்காக சாப்பிடக் கூடிய வாய்ப்பு இருக்க முடியும் என்பதற்கான சூழ்நிலை இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆண்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு தேடித்தருவது மாத்திரம் அல்லாமல் பெண்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பு தேடித்தரவேண்டிய ஒரு கடுமையான சூழ்நிலை நகர்புறங்களில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, வேலை வாய்ப்பை அதிகரிப்பதற்கு என்ன திட்டத்தை தீட்டுவது என்பது பற்றி யோசிப்பது நலமாக இருக்கும். குறிப்பாக, பல தொழில் நிறுவனங்களுக்கு, சிறு ரக தொழில்கள், கனரகத் தொழில்கள், இன்னும் இரண்டுக்கும் மத்தியில் இருக்கும் தொழில்கள் இவற்றிற்கெல்லாம் அரசாங்கத்தில் கடன் வசதிகள்

9th March 1966] [திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி]

கொடுக்கிறோம். அதோடு இன்னும் பல வசதிகளும் செய்து கொடுக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட தொழில் நிறுவனங்களுக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கும் போதே 'உங்களுடைய நிறுவனத்திலே இத்தனை பேர்களுக்கு வேலை கொடுக்க வேண்டும்' என்கிற ஒரு விதியைப் போட்டால், அவர்கள் பலருக்கு வேலை கொடுக்கும் சூழ்நிலை ஏற்படும். இன்றைக்கு அப்படியில்லாமல், அவரவர்கள் விருப்பப்படி, ஆள்களை குறைத்துக்கொண்டு, மெஷின்களுடைய பலத்திலேயே காரியங்களை நடத்திவிடலாம் என்று யோசிக்கிறார்கள். அந்த நிலையில்லாமல் சர்க்காரிடம் கடன், மற்ற வசதிகள் பெறும் காலத்திலேயே இத்தனை பேருக்கு வேலை கொடுக்க வேண்டும் என்கிற கட்டாயம் இருக்கவேண்டும். அதே போன்று நகரப்புறத்திலே பெண்களுக்கும் வேலை வாய்ப்புக்கள் கொடுக்க வேண்டும். இன்றைக்கு பல தொழில்களிலே பெண்களையும் ஈடுபடுத்தக் கூடிய வாய்ப்புக்கள் இருக்கின்றன. இருந்தும், அதிகம் பேர்களை எடுப்பதில்லை. காரணம், பெண்களை எடுத்தால் அதைத் தொடர்ந்து இன்னும் வேறு பிரச்சனைகள் வருகின்றன. இருந்தாலும், இத்தனை சதவிகிதம் வேலை கொடுக்க வேண்டும், அதற்கு தொழில்துறைகள் முன் வரவேண்டும், என்கின்ற முறையில் புதிய வாய்ப்புக்கள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, நம்முடைய அரசாங்க நிறுவனத்திலேயே, முக்கியமான அளவுக்கு வேலைகள் தரப்படவில்லை. குறிப்பாக பப்ளிக் ஓர்க்ஸ் ஓர்க்ஷாப்பை எடுத்துக் கொண்டால், அங்கே வேலை செய்பவர்களுக்கு சம்பளம் மிகக் குறைவு. சம்பளம் குறைவு என்பது மட்டுமல்ல, அவர்களுக்கு வேலையே காயம் இல்லை. தொழிலாளிகள் நம்மிடம் எதிர்பார்ப்பதெல்லாம் என்ன? காயமான வேலை, நியாயமான கூலி, இவைதான் தொழிலாளர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட கஷ்டமான நிலைமையை அரசாங்கமே சில இடங்களில் ஏற்படுத்துகிறது. இது மிக, மிக வருத்தத்தக்கது. இந்த நிலைமை பப்ளிக் ஓர்க்ஸ் ஓர்க்ஷாப்பிலே இருக்கிறது. நான்கு வருஷம், ஐந்து வருஷம் தான் ஆகிறது என்றால், காயமாக வில்லை யென்றால் சரி. ஆனால், 20, 30 வருஷங்கள் வேலைசெய்த பிறகும், இன்னும் காயம் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள், எந்த நிமிஷமும் வீட்டுக்குப் போகவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள் என்றால் அது பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. அது வருத்தத்தக்க நிலைமை, அதைப்போக்க வேண்டும் என்று எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சாதாரணமாக ஐந்தாண்டுக்குமேல் வேலை தேவைப்பட்டால், நம்முடைய அரசாங்க விதிப்படி அது காயமாக்கப்படவேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது. அப்படியிருந்தும் கூட, ஐந்தாண்டுக்குமேல் வேலை தேவைப்பட்டிருந்தும், ஏன் அவற்றைக் காயப்படுத்தவில்லை என்பதை சிந்திக்க வேண்டும். சாகும் வரையில் டெம்பரரிடாகவே இருந்து செத்து விடவேண்டியதுதான் என்பதைச் சற்று சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும். இதை அவசரமாகக் கவனிக்க வேண்டிய கடமை அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது.

[திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி] [9th March 1966]

அதே போன்று இன்றைக்கு டாம் கன்ஸ்ட்ரக்ஷனை எடுத்துக் கொண்டால், மேஸ்திரிகள் 10, 11 ஆண்டுகள் சர்வீஸ் போட்டு விட்டு இன்னும் காயமாகாமலேதான் இருக்கிறார்கள். இவர்களை விட்டுக்குப் போ என்று நோட்டீஸ் கொடுக்கும் நிலைமை இருக்கிறது. 10, 11 ஆண்டுகள் சர்வீஸ் ஆனவர்களை வேலையை விட்டுப் போ என்று சொன்னால், அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? சில பேரை 'ஒர்க்சார்ஜ்ட் எஸ்டாப்ளிஷ்மென்ட்' என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த வகையிலே இருப்பவர்களை, ஆள் குறைப்பு என்றவுடன் விட்டுக்குப் போ என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். அப்படியே ஆள்குறைப்பு என்று வந்தாலும், ஜூனியர்-மோஸ்ட் மேஸ்திரியாக இருப்பவரை விட்டுக்கு அனுப்பியுங்கள் என்று தான் சொல்லுவேன். பத்து ஆண்டு வேலை செய்துவிட்ட சீனியர் மேஸ்திரியை விட்டுக்குப்போ என்று சொன்னால், அவன் என்ன செய்வான் என்பதைச் சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும். அவன் எங்கே போய் வேலை தேடுவான்? அவனுக்கு மாற்று வேலை கொடுக்கும் திட்டம் வேண்டாமா? பப்ளிக் ஒர்க்ஸ் மேஸ்திரி ஒருவன் வேலை இழக்கிறான் என்றால், அவனுடைய குடும்பமே செத்துவிடும். ஐந்தாறு ஜீவன்கள் கொண்ட குடும்பமாக இருக்கலாம். பத்து ஆண்டு கழித்து இன்றைக்கு வேலையை விட்டுப் போ என்றால், அவன் பரதேசி போல வேலை கிடைக்குமா என்று சுற்றிக்கொண்டிருப்பதைத் தவிர வேறு என்ன செய்யமுடியும்? அவனை நம்பி இருக்கும் குடும்பத்தின் கதி என்னவாகும் என்பதை மிகமிகக் கவனத்தோடு ஆராய்ந்து பார்த்து, அதற்குத் தக்க பரிகாரம் தேடவேண்டும் என்று தாழ்மையோடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஒர்க் சார்ஜ்ட் எஸ்டாப்ளிஷ்மெண்டில் இத்தனை பேர்கள்தான் என்று திட்டமாகச் சொல்லிவிட்டாலும், அதிகமான ஆள்கள் வேறு வழி தேடலாம். ஆகவே, இதிலே அரசாங்கம் மனதைச் செலுத்தி, எந்த அளவுக்கு பர்மேனன்ட் ஆக எடுக்கலாம், எந்த அளவுக்கு காஷுவல் லேபராக வைக்கலாம் என்று திட்டவாட்டமாகச் சொல்லிவிட்டால் நலமாக இருக்கும். மூன்று ஆண்டுகளுக்குள்ளே, காஷுவல் லேபராக இருப்பவன், காயப் படுத்தப்படுவது நியாயமானதாக இருக்கும். இந்த பிரச்சனையில் அரசாங்கம் அதிகக் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சாகும் வரையில் டெம்பரரி யாகவே இருப்பானேயானால், அவன் முடிவுதான் என்ன என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

ஃபாக்டரி ஆக்டிலே, 92, 94 செக்ஷன்களிலே, சாதாரண ஒரு குற்றத்திற்கு கூட இம்ப்ரிசன்மென்ட் என்று போட்டிருக்கிறது. Imprisonment or fine or both என்றெல்லாம் போட்டிருக்கிறது. இது சம்மந்தமாக நான் கூட ஒரு தீர்மானம் கொடுத்திருக்கிறேன். அது இன்னும் சபைக்கு வரவில்லை. அதைப் பற்றி அரசாங்கம் சிந்திக்க வேண்டும். ஒரு தொழில் நடத்துபவன், கையில் இருக்கும் சொற்ப முதலைப் போட்டு, ஒரு தொழிலை ஆரம்பிக்கிறான் என்றால், அவனுக்கு non-submission of returns என்பதற்காக தண்டனை; அவன் தொழிலே முழுவதும் ஆரம்பிக்கவில்லை. அதற்குள் ரிடர்ன் இல்லை என்று அதில் கொஞ்சம் தவறிவிட்டால் அதற்காக அவன் கம்பி எண்ண

9th March 1966] [திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி]

வேண்டும் என்பது, தொழிலே சிறு தொழில், அதை ஆரம்பிக்கும் போதே, சிறு தவறுக்காக அவன் கம்பி எண்ண வேண்டுமென்றால், அவன் உள்ளம் என்ன பாடுபடும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அவர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்புக் கொடுத்தால், அவர்கள் சிறைக்குப் பயந்து கொண்டு, இனி தவறுகள் செய்யாமல் இருப்பார்கள். ஆனால், இப்படிச் சிறு சிறு தவறுகளுக்கெல்லாம் சிறை சிறை என்றால், அதற்கு மதிப்பே இல்லாமல் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. ஆகையினால், ஃபாக்டரிஸ் ஆக்டிலே, இப்படிப் பட்ட விதிகளை மாற்றி, சிறை வாசம் என்பதை மாற்றி, வெறும் ஃபைன் என்று மட்டும், சொல்லுவதானது சாலச் சிறந்ததாக இருக்கும்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : ஆலைகள் சட்டம் பெரிய சட்டம். அதிலே சுகாதார வசதிகள் கவனிக்கப்படவேண்டும். பாதுகாப்புக்கள் கொடுக்க வேண்டும். இதெல்லாம் மிக முக்கியமானது. அதிலேயெல்லாம் கண்டிப்பாக நிறைவேற்ற வேண்டும். சிறு தவறு என்று ஃபைன் என்றால், அதைக் கொடுத்து விட்டுப் போய்விடுவார்கள். ஆகவே, கண்டிப்பாக சிறை தண்டனை இருப்பதுதான் நலம். அங்கத்தினர் அபராதம் மட்டும் போதும் என்று சொல்லுவது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி : தொழிலாளிகளுக்கு நலன்கள் செய்வதில் தவறு என்றால் கண்டிப்பாக சிறை தண்டனை வேண்டும். ஆனால், non-submission of returns கணக்குக் கொடுப்பதைக் கொஞ்சம் லேட்டாகக் கொடுத்தார் என்று இருக்கிற தவறுக்கு சிறை என்பதை மாற்ற வேண்டும் என்று தான் சொல்லுகிறேன். தொழிலாளிகளுடைய நலன் என்று வரும்போது, கட்டாயமாக, கொஞ்சம் கூடத் தளர்த்தவேண்டும் என்று சொல்லக் கூடாது. ஆனால், சாதாரண விஷயங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட தண்டனை வேண்டாம் என்பதைச் சிந்தித்து, இந்த சட்டத்தை துருவித் துருவிப் பார்த்து சாதாரண குற்றத்திற்கு சிறைத் தண்டனை . . .

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : Imprisonment என்பது minimum sentence இல்லை. அதையே மினிமம் சென்டன்ஸாகப் போட்டிருந்தால் கனம் அங்கத்தினர் ஆட்சேபிக்கலாம். கோர்ட்டார் பார்த்துச் செய்யலாம் என்றால், இம்பீரி ஸன்மென்டும் என்றுதான் இருக்கிறது.

திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி : அமைச்சர் சொல்வது போல அது மினிமம் சென்டன்ஸ் என்று இல்லாவிட்டாலும், போடுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது என்ற காரணத்தினால், சிறு குற்றங்களுக்கும் போடுகிறார்கள், என்று சிறு தொழில் அதிபர்கள் கூட தங்கள் கஷ்டத்தை எடுத்துச் சொல்லுகிறார்கள். கனம் முதல் அமைச்சர் பார்த்து எது நல்லதோ அதைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அப்படி இல்லாமலே இருந்தால், இன்னும் பயப்படாமல், தொழிலை நல்லமுறையில் நடத்தலாம். இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டில் இருக்கின்ற சிறு முதலாளிகள் அப்படி சட்டத்தில் இருப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள். அந்த நிலையை யோசிக்க வேண்டும் என்று எடுத்துக் கூறவிரும்பினேன்.

[திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி] [9th March 1966]

அடுத்து, வொகேஷனல் கைடன்ஸ் அண்ட் ட்ரெயினிங், என்று ஆங்காங்கே யூனிட்டுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். இந்த அதிகாரிகள், பள்ளிக் கூடங்களில், எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சைக்கு முன்பாக, வகுப்புக்களுக்கே சென்று, எப்படி எப்படி வாய்ப்புக்கள் இருக்கின்றன என்பதையெல்லாம் மாணவர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னால், காலேஜுக்குப் போகமுடியாமல் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும் மாணவர்களுக்கு தங்களுக்கு என்னென்ன வாய்ப்புக்கள் இருக்கின்றன என்று தெரிந்து கொள்ள வசதியாக இருக்கும். 10-வது படித்து முடிந்த பிறகு தங்களுக்கு பலவகைகளில் வாய்ப்புக்கள் இருக்கின்றன என்பதே தெரிய வில்லை. ஆகவே, மாவட்டங்களில் எம்ப்ளாய்மென்ட் ஆபிசுகளில் இருக்கிறவர்கள், அந்தந்த பள்ளிகளுக்குச் சென்று, வாரத்தில் ஒன்றிரண்டு முறை கடைசி டர்ம் போது வகுப்பில் சென்று பிள்ளைகளுக்கு இருக்கும் வாய்ப்புக்களை எடுத்துச் சொன்னால், அவற்றைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள அவர்களுக்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

அடுத்தபடியாக, ஃபிஸிகலி ஹேண்டிகாப்ட் மனிதர்கள். கால் நொண்டி, கை நொண்டி என்று ஒச்சத்தோடு பிறந்தவர்கள். இவர்களில் 362 பேர்கள் பதிவு செய்யப்பட்டு, 92 பேர்களுக்கு வேலைக்கு வழி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி ஃபிஸிகலி ஹேண்டிகாப்டாக இருப்பவர்களுக்கு அதிகமாக வேலைவாய்ப்புக்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. காரணம், பழைய காலம் மாதிரி, இப்படிப்பட்டவர்களை சும்மா வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு சாப்பாடு போட்டுக்கொண்டு இருக்க முடிய வில்லை. நொண்டி, முடமாக இருப்பவர்கள் பெரிய பாரமாக இருப்பதால், மனம் நொந்து போகும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஆகவே இந்த ஒச்சமானவர்களுக்கு துரிதமாக வேலைவாய்ப்புக்களை வகுத்துத் தரவேண்டும்.

அதே மாதிரி, அனாதை ஆசிரமங்களிலிருந்தும் வரும் பெண்களுக்கும் உதவி கொடுக்க வேண்டியது அவசியமும், அவசரமும் கூட. படிக்கும் வரையில், அவர்களுக்கு ஆசிரமத்தில் பாதுகாப்பு இருக்கிறது. சர்வீஸ் ஹோமிலே அவர்களைக் கவனித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிப் படித்து வெளிவந்தவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கிறது என்கின்ற உறுதி கிடையாது. தங்க வீடு கிடையாது. அவர்கள் வேலையில்லாமல் திண்டாடுவது பரிதாப கரமாக இருக்கிறது. ஆகையினால், நொண்டி, முடம் இவர்களுக்குப் போல, இந்த அனாதைகளுக்கும் சலுகைகள் கொடுக்க முன்வந்து உதவியளித்தால், சமுதாயத்தில் நொண்டியாகக் காட்சியளிக்கும் இவர்களுக்கும் நன்மை செய்ததாக இருக்கும். ஆகவே, உடனடியாக இந்த அனாதைகளுக்கு, ஆதரவற்றவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுப்பது மிக மிக அவசியமானது. அடுத்து, வீட்டு வசதியைப் பார்க்கிறோம். அரசாங்கத்தில் பணி புரியும் ஊழியர்களுக்கே வீட்டு வசதியை நாம் இன்னும் செய்து தரவில்லை. 14 லட்ச ரூபாயில் ஆறு லட்ச ரூபாய்தான் செலவழித்திருக்கிறோம். கவர்ன்மென்ட் ப்ரெஸ்ஸில்

9th March 1966] [திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி]

3,500 தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் 300 குடும்பங்களுக்குத்தான் நாம் வீட்டு வசதி செய்து தந்திருக்கிறோம். 3,500 தொழிலாளர்கள் எங்கே? 300 வீடுகள் எங்கே? சென்னை நகரத்தில் வீட்டுப் பிரச்னை மிக வேதனையான பிரச்சனையாக இருக்கிறது. 40 ரூபாய், 50 ரூபாய் கொடுத்தாலும் ஒரு அறை கிடைப்பது கூடக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஐம்பது ரூபாய் வாடகை என்றாலும், அதையும் முன்பணமாகக் கேட்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் படும் அவஸ்தை மிகக் கடினமாக இருக்கிறது. வீட்டு வசதியை நாம் அவசர அவசரமாகச் செய்து கொடுத்தாக வேண்டும். சென்னை நகரத்தில் இருக்கும் நாம் நடத்தும் நிர்வாகத்திலுள்ள தொழிலாளர்களுக்கே வீட்டு வசதி இல்லையென்றால், எங்கிருந்து தனிப்பட்ட முதலாளிகள் வீட்டு வசதி ஏற்படுத்தித் தரப்போகிறார்கள்? அரசாங்கம் நடத்தும் தொழில் ஸ்தாபனங்களாகிய ஸ்டேட் டிரான்ஸ்போர்ட், கவர்ன்மென்ட் ப்ரெஸ், பி. டபிள்யூ. டி. ஓர்க்ஷாப் இவைகளில் நம்மிடம் வேலை செய்யும் க்ளாஸ்-4 ஊழியர்களை எடுத்துக்கொண்டால், எல்லோரும் வீடு, வீடு, வீடு என்று காக்காய் மாதிரிப் பறக்கிறார்கள். சென்னை நகரத்தில், அவர்களுடைய சம்பளத்தில் 25 சதவிகிதம் வீட்டு வாடகையாகப் போய்விடுகிறது. அப்படிக் கொடுத்தும் கூட நிம்மதி கிடையாது. எங்கே வெளியே போகச் சொல்லி விடுவார்களோ என்ற பயம் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. வீடு இல்லாத பிரச்னை தொழிலாளர்களை வாட்டிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும் போது, 14 லட்ச ரூபாயில் எட்டு லட்ச ரூபாயை மிச்சப் படுத்துவது மாபெரும் பாவம். ஆகவே, உடனடியாக நம்மிடத்தில் இருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். எங்களுக்குச் சம்பளம் கூட அதிகம் தேவையில்லை, இப்படிப்பட்ட வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தால் போதும் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆகவே, உடனடியாக வீட்டு வசதி செய்து கொடுக்க முன்வரவேண்டும்.

ஸ்டேட் ஹவுசிங் போர்டு, லோ-இன்கம், மிடிஸ் இன்கம் க்ளாஸ்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுத்தாலும், அதெல்லாம் ஏறக்குறைய அப்பர்மிடில் க்ளாஸ்தான் அனுபவிக்க முடியும். ஸ்லம் ட்வெல்லர்களுக்காகக் கட்டிக் கொடுக்கும் கட்டடங்களில் ஸ்லம் ட்வெல்லர்களைத் தவிர, மற்ற ஏழை எளியவர்களுக்கு இடம் கொடுப்பதில்லை. ஸ்லம்மிலே குடியிருந்தவர்களுக்கு மாத்திரம் என்று இல்லாமல், ஒரு பத்து சத விதம் மிக ஏழையாக இருக்கிறவர்களுக்கும் கொடுக்கலாம் என்று ஒதுக்கி வைத்தால் இந்தப் பிரச்சனையை ஓரளவு தீர்க்க முடியும்.

அடுத்து, பர்மா ரிபாட்ரியேட்டஸ் நம்மைக் காட்டிலும் அதிகமாக வீட்டுக்குக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். பர்மாவிலிருந்து வந்தவர்கள் பிழைப்பில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு வீடு வேண்டும் என்று ஹவுசிங் போர்டை அணுகினால், அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்றால், “இது சேரி ஒழிப்புக்காகக் கட்டப்படும் வீடுகள், அதற்கு மத்திய அரசாங்கம் கடன் கொடுக்கிறது, அவர்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு விஷயத்திற்காகக் கடன்

[திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி] 19th March 1966

கொடுக்கும்போது, பர்மாத் தமிழர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்க முடியாது” என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், பர்மா தமிழர்கள் பிரச்சனையைப் பார்க்கும்போது, பத்து ரூபாய் பதினெட்டு ரூபாய் வாடகையில் கட்டிக்கொடுக்கும் வீடுகளில் ஒரு ஐந்து சத வீதமாவது இவர்களுக்குக் கொடுக்க முன்வர வேண்டும். வாடகைக்குத்தான் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். இப்படி ஒதுக்குவதற்குக் கூட முடியவில்லையென்றால், மிக மிகக் கஷ்டமான நிலைமையிலே அவர்கள் இருப்பார்கள் என்பதை நான் மிகப் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகையால், ஹவுசிங் போர்டுக்கு கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் உடனடியாக ஒரு உத்தரவு பிறப்பித்து, அங்கங்கே கட்டப்படுகிற வீடுகளில் 5 சத விதிகம் அல்லது 10 சத விதிகம் இப்படிப்பட்ட மக்களுக்காக நாம் ஒதுக்கித் தரவேண்டும் என்று யோசிப்போமானால், மிக அத்தியாவசியமான பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியும் என்று சொல்லி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. ஆர். செங்காளியப்பன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, 1966-67-ம் ஆண்டு தொழிலாளர் மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களை நான் கூற விரும்புகிறேன்.

இன்று நாட்டிலே பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களுக்குப் பெரும் நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் முன்பே இந்த மன்றத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஆனால், ஆறு, ஏழு மாதங்களாகியும்கூட, பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களுடைய கஷ்டங்கள் இன்னும் நம்மால் தீர்க்கப்பட முடியவில்லை. பஞ்சாலைத் தொழிலை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், நிறைய லாபம் சம்பாதித்த ஆலை முதலாளிகளெல்லாம், இன்றைக்கு ஏதோ ஒரு நெருக்கடி வந்துவிட்டது, ஏதோ லாபத்தில் கொஞ்சம் குறைந்துவிட்டது என்ற காரணத்திற்காக இன்று ஒவ்வொரு ஆலையாக மூடிக்கொண்டு வருவதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால், லாபம் வந்தபோது, அவர்கள் அதைத் தங்களுடைய சொந்தத் திரு உபயோகப்படுத்திக்கொண்டும், தனிப்பட்ட முறையில் பல தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டும், பல புதிய சொத்துக்களைச் சேர்த்துக்கொண்டும் இருந்துவிட்டார்கள். ஆனால், இன்று நஷ்டம் வந்துவிட்டது என்ற காரணத்திற்காக ஆலைகளை மூடிக் கொண்டு வருவதை நாம் பார்க்கிறோம். அவர்களிடத்தில் நேரில் சென்று பேசும்போது அவர்கள், “எங்களுடைய சொத்துக்களெல்லாம் எங்களுடைய குடும்பச் சொத்துக்கள். ஆனால், ஆலையில் நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, எங்களுடைய சொந்தச் சொத்தை அதிலே போட்டு நடத்த முடியாது” என்று கூறுகிறார்கள். நாம் இந்த நேரத்தில் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். பத்துப் பதினைந்து அண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த ஆலை முதலாளிகள் எத்தனை வசதி உள்ளவர்களாக இருந்தார்கள், இன்று எப்படி அவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் சொத்து வந்தது என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆலையிலே இரண்டு மூன்று கணக்குகளை வைத்து, ஆலையிலே இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களையும், அரசாங்கத்

9th March 1966] [திரு. ஆர். செங்காவியப்பன்]

தையும் ஏமாற்றி பல வழிகளிலே சம்பாதித்த பணத்தைத்தான் அவர்கள் தங்களுடைய தனிச் சொத்து என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால், தொழிலாளர்கள் கஷ்டப்படும் நேரத்தில், இன்று எப்படியாவது மில்லை நடத்தவேண்டும், தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்கும்போது, 'எங்களால் நடத்த முடியாது' என்று கூறுகிறார்கள். இந்த நேரத்தில் தான் அரசாங்கம் நல்ல முறையில் கண்காணித்து, அந்த ஆலைகளை யெல்லாம் அரசாங்கமே எடுத்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை உண்டாக்க வேண்டும். இன்று பக்கத்திலே இருக்கும் மகாராஷ்டிர மாநிலத்தில் மூன்று நான்கு மில்களை அந்த அரசாங்கம் ஏற்று நடத்துகிறார்கள். ஒரு மில்லை அரசாங்கம் 45 லட்சம் ரூபாய் கொடுத்து விலக்கு வாங்கி நல்ல முறையில் அந்த ஆலையை நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால், நம்முடைய அமைச்சர் அவர்களை இந்த மன்றத்தில் ஒரு கேள்வி கேட்டு, அதற்கு அவர்கள் பதில் சொல்லும்போது, "மோசமான மில்லை நாம் எடுத்துக்கொள்ள முடியாது" என்று கூறுகிறார்கள். அதே நேரத்தில், புதிய மில்களுக்கு லைசன்ஸ் கொடுக்கிறோம். புதிய மில்லுக்கு லைசன்ஸ் கொடுக்கும்போது, கட்டடத்திற்குப் பணம் செலவழிக்கிறோம். மெஷினரிக்குப் பணம் செலவழிக்கிறோம். மூலதனத்திற்கும் பணம் கொடுக்கிறோம். மற்ற சலுகைகளும் கொடுக்கிறோம். ஆனால், அதைக் காட்டிலும், பழைய மில்களை எடுத்துக்கொண்டால் கட்டடம் புதிதாகக் கட்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மெஷினரி வாங்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒரு பத்து, இருபது லட்சம் பணம் போட்டால் ஆலையை நல்ல முறையில் நடத்த முடியும். ஆனால், அந்தப் பணத்திற்கு உத்தரவாதம் யார் என்று கேட்கலாம். ஆனால் அரசாங்கத்தின் கண்ட்ரோலில் வைத்துக்கொண்டு, அந்த ஆலை அதிபர்களையே அதில் டைரக்டர்களாகப் போட்டு, அரசாங்கக் கண்ட்ரோலில் நடத்தினால் நிச்சயமாக எதிர்காலத்தில் நல்ல லாபத்தைச் சம்பாதிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. அதற்கு தொழிற்சங்கம் ஆதரவு கொடுக்கத் தயாராய் இருக்கிறது. அந்த ஆலைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டால், அதற்கு நல்ல முறையில் ஆதரவு கொடுப்பதற்குத் தொழிற்சங்கங்கள் தயாராயிருக்கின்றன என்று நான் வலியுறுத்திக் கூறிக் கொள்ளுகிறேன்.

இதுவரை சர்க்காருடைய சட்ட திட்டத்திற்கு உட்பட்டு தொழிலாளர்களுக்கு இவ்வளவு தான் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும் என்று வரையறுக்கப்பட்டு வந்தது. அந்தச் சம்பளத்தில் 30 சதவிகிதத்தைக் குறைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சில ஆலைகளில் நோட்டீஸ் போட்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் கூற விரும்புவது இதுதான். தொழிலாளர்களும் தங்களுடைய வேலையை 30 சதவிகிதம் குறைத்துக்கொள்வோம் என்று சொல்வார்களானால் இன்று அரசாங்கமோ அல்லது ஆலை முதலாளிகளோ ஒத்துக் கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறார்களா என்றுதான் நான் கேட்க விரும்புகிறேன். ஆகையால், இப்படி ஆலை முதலாளிகள் எடுக்கும் படியான நடவடிக்கைகளை உடனடியாகத் தவிர்த்தாகவேண்டும். ஆறு மாத காலம் ஆகிவிட்டது. இந்தப் பிரச்சனையை நாம்

[திரு. ஆர். செங்காளியப்பன்] 19th March 1966

இன்னும் தீர்க்க முடியவில்லையென்றால், ஆலைத் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை எப்படி இருக்கும் என்பதை நாம் நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

கூட்டுறவு ஸ்டோர் ஆங்காங்கு இருக்கிறது. மூடப்பட்ட ஆலைத் தொழிலாளர்களுக்குச் சம்பளம் கிடையாது. தொழிலாளர் கூட்டுறவு ஸ்டோர்ஸும், கூட்டுறவு பாங்கும் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. தொழிலாளர்களுடைய பணத்தையும் பாங்கிலிருந்து எடுத்து அவர்கள் ஆலைக்குப் போட்டுச் செலவழித்துவிட்டோம் என்று முதலாளிகள் கூறுகிறார்கள். ஆலைதான் மூடிக் கிடக்கிறது என்றால், ஸ்டோர்ஸிலும் நல்ல முறையில் ரேஷன் அரிசி கிடையாது. கூட்டுறவு பாங்கில் கடன் கொடுத்தாவது அதை வாங்கி ஓரளவு தொழிலாளர்கள் காலம் தள்ளலாம். அந்த நிலைமை கூட இப்பொழுது இல்லை. இதையெல்லாம் அரசாங்கம் உடனடியாகக் கவனித்து நல்ல முறையில் தீர்க்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

ஸ்பின்னிங் டிபார்ட்மென்ட்டில் சிக்கனச் சீரமைப்பு அமல் நடத்தப்பட்டு, இன்று அவர்கள் அதிகச் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதர டிபார்ட்மென்ட்டில், ப்ரிபரேடரி செக்ஷனிலும் சிக்கனச் சீரமைப்பு அமல் நடத்தி நல்ல முறையில் சம்பள உயர்வு பெறவேண்டும் என்பதற்காக டெபுடி கமிஷனர் அவர்களை நியமித்தார்கள். ஆனால், ஏழெட்டு மாத காலம் ஆகியும் கூட, கிணற்றில் போட்ட கல்லைப் போல இருக்கிறது. எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. அதிலும் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து, பிரச்சனையை முடித்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தனியார் துறையில் இருக்கும் தொழிற்சாலைகள்தான் இப்படி இருக்கின்றன என்றால், அரசாங்கத் துறையிலே வேலை செய்யக்கூடிய தொழிற்சாலைகளிலும் தொழிலாளர்களுக்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய உரிமை அங்கிருக்கும் அதிகாரிகளால் பறிக்கப்படுகிறது. நெய்வேலி லிங்கனிட் கார்ப்பரேஷன் ஸ்தாபனத்தார் தொழிலாளர்களுக்காக ஆஸ்பத்திரி வைத்து நடத்துகிறார்கள். அந்த ஆஸ்பத்திரியில் தொழிலாளர்களுடைய குடும்பத்தினருக்கும் நல்ல முறையில் வைத்தியம் செய்யப்படுகிறதா என்றால் இல்லை. இன்று அங்கு இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் குடும்பங்கள் அத்தனை பேர்களுக்கும் வைத்தியம் செய்யப்படுகிறது. சாதாரண ஒரு தொழிலாளியினுடைய வீட்டு பிரசவ கேஸ் என்றால் “இங்கே வைத்தியம் செய்ய முடியாது. வெளியே கொண்டு போங்கள்” என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். அந்த பிரசவ கேசுக்காக வெளியில் செல்வது என்றால் 300 ரூபாய்க்கு மேல் செலவாகும். 100 அல்லது 150 ரூபாய் சம்பளக்காரன் தம்முடைய இரண்டு மாதச் சம்பளத்தை அதற்காக ஒதுக்கவேண்டியிருக்கிறது. இப்படி அங்கு இருக்கக் கூடிய அதிகாரிகள் செய்கிறார்கள். இதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

9th March 1966] [திரு. ஆர். செங்காளியப்பன்]

அதுபோலவே அங்கு பள்ளிக்கூடம் நடைபெறவேண்டும் என்று அரசாங்கம் செய்திருக்கிறது. அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் அங்குள்ள அதிகாரிகளுடைய குழந்தைகள் தாம் சேர்த்துக்கொள்ளப் படுகின்றன. ஏழைத் தொழிலாளர்களுடைய குழந்தைகள் என்றால் இடமளிக்கப்படுவதில்லை. அதனால் இவர்களுடைய குழந்தைகள் வெளியில் சென்று படிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்த நிலையையும் போக்கியாக வேண்டும்.

அதுமாதிரி அல்ல. லிக்னைட் ப்ராஜெக்டை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே மிகச் சிறப்பாக இயங்கி வருவது ஐ.என்.டி.யு.ஸி. தொழிற்சங்கமாகும். அதுதான் மெஜாரிடி தொழிற்சங்கம். அந்தத் தொழிற்சங்கத்தை உடைக்கவேண்டும் என்று கருதி அதிகாரிகள் பத்துத் தொழிலாளர்களை டிஸ்மிஸ் செய்தார்கள். அவர்களை வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதாகக் கோரி லேபர் கோர்ட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றோம். அவர்களில் 7 தொழிலாளர்களைத் திரும்பவும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாக கோர்ட்டும் தீர்ப்பு அளித்தது. அந்த உத்தரவை வரவேற்று ஓர் ஊர்வலம் நடத்த இந்திய தேசிய தொழிற்சங்க காங்கிரஸ் ஏற்பாடு செய்திருந்தது. உடனே அதிகாரிகள் தாசில்தாரிடம் சென்று 144 தடை உத்தரவு பெற்று வந்துவிட்டார்கள். அப்படித் தடை செய்யவேண்டிய காரணம் என்ன? இந்தத் தொழிற்சங்கம் தேசப்பற்று கொண்டு சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் ஆற்றியிருக்கும் பணிகள் குறைவானதா? ரயில்வே வேலை நிறுத்தம் நடந்த காலத்தில் ரயில்களை நேரம் தப்பாமல் ஓட்டுவதற்கு அரசாங்கத்துடன் வேலை செய்தது. தபால் ஊழியர்கள் வேலை நிறுத்தம் நடத்த காலத்தில் தேசத்திற்கு விரோதமான செயல் என்பதாக—அந்த நேரம் தபால் பட்டுவாடா செய்யும் வேலையை ஏற்றுக்கொண்டது. இப்படி தேசிய உணர்வோடு நாட்டின் நலனையும், தொழிலாளர்களுடைய நலனையும் போற்றி வருகின்ற இந்தச் சங்கத்தின் ஊர்வலத்தையும், கூட்டத்தையும் நடைபெறவொட்டாமல் அதிகாரிகள் தடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படியானால் எல்லோருக்குமே ஒருநிதமாக நடந்து கொள்கிறார்களா என்றால் இல்லை. அறிஞர் அண்ணா அவர்களை தொழிற்சாலைக்குள்ளேயே அழைத்து, அதிகாரிகள் தலைமையிலேயே கூட்டத்தை நடத்தியிருக்கிறார்கள். அதிகாரிகள் அண்ணாவைப் பாராட்டுவதும், இவ்வளவு துணிவாக அதிகாரிகள் தம்மைப் பாராட்டுவதைக் கண்டு அண்ணா அதிகாரிகளைப் பாராட்டுவதும்—முத்தமிழ் மன்றம் என்ற பெயராலே நடைபெற்றிருக்கிறது. அரசாங்க அதிகாரிகளே இத்தகைய துணிவுடன் செயல்படுகின்ற நிலையை நாம் பார்க்கிறோம். இந்தக் கேவலமான நிலையைப் போக்கி—இந்திய தேசிய தொழிற்சங்க காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் திறம்பட வேலைசெய்வதற்குரிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித்தான் வேண்டும் என்பதாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதிகாரிகள் இவ்வாறு நடந்துகொள்வதற்குத் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

19th March 1966

* திரு. து. ப. அழகமுத்து : கனம் தலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் கோரப்பட்டுள்ள தொழில், தொழிலாளர் நலன் என்கிற மானியத்திற்கு இரண்டு கோடியே, பத்தொன்பது லட்சம் கோரப்பட்டிருக்கிறது. இந்த மானியத்தின் மீது நான் கொடுத்த வெட்டுப் பிரேரணையையொட்டி சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். இதிலே திட்ட வேலைகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை ஒரு கோடியாகும். இது நான்காவது திட்ட அபிவிருத்தி வேலைகளுக்காக. இந்தத் தொகை குறைவான தொகை என்பதை ஆரம்பத்திலேயே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த மானியத்தைப் பற்றி அங்கத்தினர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற குறிப்புக்களைப் பற்றி நான் சென்ற தடவையே சட்டமன்றத்தில் குறிப்பிட்டேன். இவ்வாண்டும் மிக்க காலதாமதமாக அதுவும் ஆங்கிலத்தில் குறிப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது மன்ற உறுப்பினர்களுக்கு உதவியாக இல்லை என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இன்னும் இந்த இலாகாவின் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் ரிப்போர்ட் 1962 வரை தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர அதற்குப் பின்னால் உள்ள ஆண்டுகளுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் ரிப்போர்ட் கூடுமான வரை மிக அண்மையில் உள்ள ஆண்டுகளுக்குக் கொடுத்தால்தான் அங்கத்தினர்களுக்கு சிவரங்கனாத் தெரிந்துகொள்ள வசதியாக இருக்கும். இதைக் காலதாமதப்படுத்துவதற்குரிய காரணம் என்ன என்பது தெரியவில்லை.

இந்த மானியத்தின் கீழ் தொழிலாளர்களுடைய நலனை பாதுகாப்பதற்காக பல சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு, அவற்றைப் பரிபாலிக்கவும் பல அதிகாரிகள் போடப்பட்டிருக்கிறார்கள். தொழிற்சாலைச் சட்டம், ஷாப் ஆக்ட், ஹோட்டல் தொழிலாளர்களுக்கான சட்டம் ஆகிய பற்பல சட்டங்கள் எல்லாம் தொழிலாளர்களுடைய நலனுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்றன. அவற்றைக் கண்காணிக்கவும் அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். அந்த அதிகாரிகள் வருமான அதிகாரிகளுக்கு ஆண்டுக்கு ஆண்டு வருமானத்தைக் கூட்டிக் கணக்கு காட்டுவது போல புள்ளி விவரங்களை அதிகப்படுத்திக் கூட்டிப்போடுகிற நிலைமை இருக்கிறதே தவிர உண்மையில் தொழிலாளர்களுடைய நலனை அதிகப்படுத்துவதாக இல்லை. இன்றைக்குத் தொழிற்சாலைகளும், வர்த்தகஸ்தாபனங்களும் பெருகி வருகின்றன. அப்படிப் பெருகி வருவதற்கு ஏற்றவகையில் கண்காணிப்பும் அதிகப்படுமானால் தொழிலதிபர்கள் ஐக்கிரதை உணர்ச்சியுடன் நடந்துகொள்வார்கள். அது இப்போது குறைவாக இருக்கிறது.

மோட்டார் தொழிலைப் பொறுத்தவரையில் இன்றைக்குப் பல விடங்களில் ட்ரைவர்களையும், கண்டக்டர்களையும் டெம்பரரியாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிற நிலைமையை தான் காண்கிறோம். தொழிலதிபர்களிடையே சட்டத்தை ஏமாற்றுகின்ற நிலைதான் இருந்துகொண்டிருக்கிறது.

9th March 1966]

[திரு. து. ப. அழகமுத்து]

அதுபோல, ஹோட்டல் தொழிலாளர் சட்டமும் சரியான முறையில் பாதுகாக்கப்படவில்லை. தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை முதலாளிகள் கவனிக்கின்ற நிலை சரியானபடி இல்லை. அதோடு மட்டுமல்லாமல் தொழிலாளர்களை ஏமாற்றுவதற்கு அடிக்கடி பெயர் மாற்றத்தைச் செய்கிற தந்திரத்தை முதலாளிகள் கையாண்டு வருகிறார்கள். அதைத் தடுக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை.

ஷாப் ஆக்டை எடுத்துக்கொண்டால் நகரத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஓரளவு அமல்படுத்தப்படுகிறது என்றே எடுத்துக் கொண்டாலும் கிராமப் புறங்களில் அல்லது சென்னையைத் தவிர மற்ற நகரங்களில் சரியான முறையில் கண்காணிக்கப்படவில்லை. கடை சிப்பந்திகளுக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டிய வசதிகள் கொடுக்கப்படுவதில்லை. இந்தச் சட்டத்தில் செக்ஷன் 25 1-ஆவது பிரிவுப்படி அவர்கள் 12 மாதம் வேலை செய்தால் சம்பளத் தோடு 12 நாட்கள் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. ஆனால் அந்தச் சட்டத்தில் 'not exceeding 12' days என்று இருப்பதால் அதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு 12 நாட்களுக்குக் குறைவாகத்தான் லீவு கொடுப்போம் என்கிறார்கள். அதற்குப் பதிலாக 'not less than 12 days' என்று சட்டம் திருத்தப்பட்டால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சம்பளத் தோடு கூடிய ஓய்வு நாட்களையாவது அவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும். அதைச் சர்க்கார் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இந்தச் சட்டங்களைக் கண்காணிப்பதற்காக போடப் பட்டுள்ள லேபர் அதிகாரிகளுக்கு 200 ரூபாய் முதல் 270 வரை சம்பளம் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்பது "பே ஸ்கேல்" புத்தகத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 180 ரூபாய்தான் கொடுக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன். அதற்கும் காரணம் என்ன என்றும் யோசிக்கவேண்டும். ஃபாக்டரீஸ் ஆக்ட் படி, ஃபாக்டரிகளைப் பார்வையிடுகின்ற இன்ஸ்பெக்டர்கள் ஓரளவு செய்து வருகிறார்கள் என்றாலும், சென்னையைப் பொறுத்த வரையில் தொழிலாளர் சங்கங்கள் ஃபாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர்கள் கவனிப்பது கிடையாது என்று புகார் சொல்லக்கூடிய அளவு குறைபாடு என்னிடம் வந்தது. ஆகவே, இப்படிப்பட்ட குறைபாடுகளை எல்லாம் போக்குவதற்கு அரசாங்கம் முயற்சி செய்யவேண்டும். தனியார் துறை ஸ்தாபனங்களைப் பொறுத்த வரையிலே பார்வையிடச் செல்லுகின்ற பார்வையாளர்கள், சர்க்கார் துறை ஸ்தாபனங்களுக்குச் செல்வது இல்லை. நம்முடைய சர்க்கார் ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரீஸ் கார்ப்பரேஷன் ஒன்று வைத்து அதிலிருந்து பல தொழில்களை நடத்தி வருகிறார்கள். அந்தத் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்யக் கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு "ஸ்கேல் ஆப் பே" கிடையாது. இது முறைதானா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். திருச்சியிலே ஃபார்ம் இப்ளிமென்ட்ஸ்களில் தற்காலிகக் கூலிகளை வைத்து வேலை வாங்குகிறார்கள். அவர்களை எல்லாம் நிரந்தர மாக்குவதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டும். நிரந்தரம் ஆக்காம

[திரு. து. ப. அழகமுத்து]

[9th March 1966]

விருப்பது முதலாளி மனப்பான்மையைவிட மோசமான மனப்பான்மையாக இருக்கிறது. இதை சர்க்கார் மாற்றவேண்டும். இதைத் தவிர மற்றொரு முக்கியமான பிரச்சனையைப்பற்றிக் குறிப்பிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். எம்ப்ளாயீஸ்பிராவிடண்ட் பண்ட் ஆக்ட் என்ற சட்டத்தின் மூலமாகத் தொழிலாளர்களுக்கு பிராவிடண்ட் பண்ட் வசதிகளைச் செய்துகொடுப்பதற்கு சட்டம் பிரயற்றப்பட்டிருக்கிறது. 20 தொழிலாளர்களுக்கு மேல் இருக்கக் கூடிய ஸ்தாபனங்களாக இருந்தால் 5 ஆண்டுகள் வரை அந்த ஸ்தாபனங்கள் நடந்திருந்தால் அதை இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் எடுத்துக்கொள்வார்கள். தொழிலாளர்களிடமிருந்து 6¼ சதவிகிதம் பிடித்து—இப்பொழுது அதை 8 சதவிகிதம் ஆக உயர்த்தி இருக்கிறார்கள்—அப்படிப் பிடிக்கப்படுகிற தொகையோடு சரிசமமாக முதலாளிகளும் அந்தத் தொகையைப் போட்டு 15 தேதிக்குள் ரீஜனல் பிராவிடண்ட் பண்ட் கமிஷனர் ஆபீசில் செலுத்தவேண்டுமென்று இருக்கிறது. இந்த சட்ட பிரபலனத்தில் 1965-ஆம் ஆண்டில் வசூலான தொகை 6 கோடி 16 லட்சம் ரூபாய் என்றும், நிர்வாகச் செலவு 14 லட்சத்து 99 ஆயிரம் ரூபாய் என்றும், பரிசோதனைச் செலவுகள் 2 லட்சத்து 5 ஆயிரம் ரூபாய் என்றும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த நிர்வாகத்திலே தவறுகள் இல்லையா? முதலாளிகள் ஒழுங்கான முறையில் கொடுக்கிறார்களா என்ற விளக்கம் இந்த குறிப்பிலே தரப்படவில்லை. எனக்குக் கிடைத்த தகவல்படி தவறுகின்ற முதலாளிகள் இருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது. உதாரணத்திற்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். 200 தொழிலாளர்களைக்கொண்ட, மாதத்திலே 18 ஆயிரம் ரூபாய் இந்த பண்டுக்குப் பணம் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு கம்பெனி சென்னையிலே இருக்கிறது. அந்தக் கம்பெனி 1962-விருந்து 1964 வரை பிராவிடண்ட் பண்ட் பணத்தைத் தவறுதலாகவே கட்டிக் கொண்டே வந்தது. தவறாகக் கட்டினால் சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்கலாம், அல்லது டேமேஜ் விதித்து பணத்தை வசூல் செய்யலாம். முதல் மாதத்திலே தவறினால் 2 சதவிகிதம் டேமேஜ் வசூல் செய்யலாம். இரண்டாவது மாதத்திலே தவறினால் 5 சதவிகிதம் டேமேஜ் வசூல் செய்யலாம். மூன்றாவது மாதத்திலே தவறினால் 10 சதவிகிதம் டேமேஜ் வசூல் செய்யலாம். நான்காவது மாதத்திலே தவறினால் 15 சதவிகிதம் டேமேஜ் வசூல் செய்யலாம். ஐந்தாவது மாதத்திலே தவறினால் 25 சதவிகிதம் டேமேஜ் வசூல் செய்யலாம். இதன்படி அவர்கள் 2, 3 ஆண்டுகளுக்குக் கட்டவேண்டியது ரூ. 97,974.75 பைசா. நிர்வாகச் செலவுக்காக 2,203 ரூபாய். இந்தத் தொகையைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கமிஷனர், 1—2—1965-இல் எழுதி அனுப்பினார். ஆனால் அந்தக் கம்பெனியார் கமிஷனருக்குப் பதில் எழுதாமல் சர்க்காருக்கு, இந்தத் தொகையைத் தள்ளித்தரவேண்டுமென்று மனுக்கொடுத்தது. ஆனால் சர்க்கார் அந்த ஸ்தாபனம் மனுக்கொடுத்ததின் பேரில் என்ன பதில் கூறுகிறீர்கள் என்று கமிஷனருக்கு அனுப்பி வைத்தது. கமிஷனர் தள்ளித்தரமுடியாது என்று பதில் எழுதி விடவே சர்க்காரிலுள்ள ஜாயின்ட் செகரட்டரி அந்த மனுவின் மீது The Regional Provident Fund Commissioner is informed that the request for the waiver of the damages in the above case has been rejected. உங்கள் அப்பீலை ஏற்றுக் கொள்வதற்கில்லை,

[19961 40:1W 416 [திரு. து. ப. அழகமுத்து]

தள்ளுபடி செய்ய முடியாது என்று கம்பெனிக்கு உத்தரவு போட்டார்கள். அதற்குப்பின்னாலே அந்தக் கம்பெனியார் விடவில்லை. மீண்டும் 12-6-1965-ஆம் தேதியன்று சர்க்காருக்கு ஒரு விண்ணப்பத்தை அனுப்பி வைத்தார்கள் அதன்மீது யார் தள்ளுபடி செய்யமுடியாது என்று உத்தரவு பிறப்பித்தாரோ அதே ஐயின்மீது செக்ரட்டரி அந்தத் தொகை வசூலிப்பதை நிறுத்தி வையுங்கள் என்று 16-6-1965-இல் கமிஷனருக்கு உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார். இந்தப் பணத்தை ஏன் தள்ளுபடி செய்யக்கூடாது என்று கமிஷனரை மறுபடியும் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதன்மீது கமிஷனர் 22-7-1965-ஆம் தேதியன்று தள்ளுபடி செய்யக் கூடாது என்று திருப்பியும் பதில் எழுதியிருக்கிறார்கள். பிறகு 30-9-1965-இல் அந்த கம்பெனி டாமேஜாக தரவேண்டிய ஒரு லட்சம் ரூபாயில் 60 சத விகிதம் அதாவது அறுபதாயிரம் தள்ளுபடி செய்துவிட்டு 40 சத விகிதம் அதாவது நாற்பதாயிரம் பணத்தை வாங்கிக்கொள்ளுங்கள் என்று சர்க்கார் கமிஷனருக்கு உத்தரவு அனுப்பி இருக்கிறது. அந்தச் சலுகையைப் பெற்ற ஆசாமி யார் என்றால் மெட்ராஸ்-பெங்களூர் டிரான்ஸ்போர்ட் கம்பெனிக்காரர். பல முதலாளிக்குச் சலுகை கொடுக்கிறார்கள் என்று நாங்கள் சொல்கிற நேரத்திலே குற்றம் கூறுகிறார்கள் என்று சொல்கிறவர்கள், ஒரு பஸ் முதலாளிக்கு இவ்வளவு சலுகைகள் கொடுக்கலாமா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே இப்படித்தான் நிர்வாகம் நடந்துகொண்டு வருகிறது என்பதைக் கூறிக்கொண்டு, வேலைவாய்ப்புத் தருகின்ற ஸ்தாபனம் சரியாக நடைபெறவில்லை என்பதை முன்பே குறிப்பிட்டோம். அதிலே அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தி நீண்ட நாட்களாக வேலையில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

* திரு. வை. சங்கரன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நம்முடைய ராஜ்யத்திலே தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை கடந்த காலங்களிலே நல்ல முறையிலே அதிகமாக அன்ரெஸ்ட் இல்லாமலே இருக்கிறது. அதை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் தற்போது அன்ரெஸ்ட் வாக்கடிய நிலைமையை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால் ஓரளவு அன்ரெஸ்ட் ஏற்படுமோ என்ற ஐயப்பாடு இருக்கிறது. பல காரணங்களினாலே, வேலைக் குறைவினாலோ அல்லது பவர் கட்டினாலோ வேறு எந்தக் காரணம் என்று சொல்ல முடியாத அளவில், கோயம்புத்தூர் போன்ற நகரங்களில் சில பல ஆலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. பஞ்சாலை அதிபர்களுக்கு போதிய அளவு நிதி வசதியில்லாவிட்டால் அரசாங்கம் அவர்களுக்கு பைனான்ஸ் ரெய்ஸ் பண்ணிக்கொடுத்து பல உதவிகளைச் செய்துவருகிறது. லைசென்ஸ் போன்றவைகளையெல்லாம் கொடுத்து உதவிசெய்து வருகிறது. ரா மெட்ரீரியல்ஸ் கிடைக்காவிட்டால் அதற்கு வேண்டிய வழிகளையும் செய்துகொடுக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் இன்று அரசாங்கத்தைக்கூடக் கலந்து கொள்ளாமல் நினைத்துக் கொண்டால் நிறுத்திவிடுவது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் இஷ்டப்பட்டால் நிறுத்திவிடலாம் என்று நிலைமையைப்

[திரு. ஸ்ரீ. சங்கரன்]

[9th March 1966]

பார்த்து அரசாங்கம் வாளா இருந்துவிடக் கூடாது. இன்றைகு அடிப்படையையும் நாம் பார்க்கவேண்டும். நம்முடைய அரசாங்கம் சோஷலிஸத்தை இலட்சியமாகக் கொண்ட அரசாங்கம். அந்த நிலையிலே வேலைவாய்ப்புக்களை அதிகப் படுத்திக் கொடுக்கவேண்டிய நிலையிலே இன்றைக்கு ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலையைவிட்டுத் தெருவிலே நிற்கும் படியான நிலைமை ஏற்பட்டிருப்பதைக் கண்டு நாம் வாளா இருக்க முடியாது. ஒரு பழமொழி சொல்வார்கள், இருக்கின்ற கோயில் களிலே விளக்குகள் எரியாமல் இருக்கும்பொழுது, புதிய கோயில்கள் கட்டிக்கொண்டு போவது என்று. அதேபோல தான் இன்று அரசாங்க நடவடிக்கை இருந்து வருகிறது. அரசாங்கம் புதிய ஸ்பின்னின் மில்களைக் கட்டுகிறது. அது தவறு என்று நான் சொல்லவில்லை. அவைகளை அதிகப்படுத்த வேண்டியதுதான். ஆனால் ஏற்கனவே உள்ள பஞ்சாலைகளில் உள்ள தொழிலாளர்களை ஏன் குறைக்கவேண்டும் நிறுத்தவேண்டும் என்பதைப் பரிசீலித்து வேலை அளிக்கவேண்டும். அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளுவதனால் மேனேஜரியல் ரெஸ்பான்ஸிபிலிட்டி மட்டும்தானே இருக்கிறது. அதை கண்ட்ரோலர் போட்டு எடுத்துக்கொள்வதில் என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது? அது இயல்பாவிட்டால் மத்திய கவர்ன்மெண்ட்டில் இதற்காக இன்டெஸ்ட்ரியல் டெவலப்மெண்ட் ரெகுலேஷன் ஆக்ட் இருக்கிறது. அதன்கீழே இதை ஆராய்ந்து, நியாயமான காசணத்திற்காகத்தான் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறதா என்பதைப் போன்ற விவரங்களுையெல்லாம் ஆராய்ந்து பாதிக்கப் பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய வழியைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கூடிய சீக்கிரத்திலே தொழிலாளர்களுக்கு மறுபடியும் வேலை கொடுப்பதற்குப் போதிய வழிகளை எல்லாம் அரசாங்கம் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

10-30
a.m.

இன்றைக்கு சிலபல எஞ்சினியரிங் இண்டஸ்ட்ரீஸ், பர்டிசுலர் இண்டஸ்ட்ரீஸ், கெமிகல் இண்டஸ்ட்ரீஸ், போன்றவற்றுக்கு ரா-மெட்டீரியல்ஸ் போதுமான அளவு கிடைக்காத காரணத்தால் தொழிலாளர்களைக் கணிசமான அளவு குறைத்துவிடும் நிலைமை ராஜ்யத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுக்குப் போதுமான அளவு ரா-மெட்டீரியல்ஸ் பெற்றுத் தருவதற்கு ராஜ்ய அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்; அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

நெய்வேலி லிங்கைட் கார்ப்பரேஷனை எடுத்துக் கொண்டால், 85 எஞ்சினியர்களுக்கும், சூப்பர்வைசர்களுக்கும் எடுத்து விட அவர்களுக்கு ரிட்டரன்ச்மென்ட் நோட்டீஸ் கொடுத்திருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மேலும் நூற்றுக்கணக்கான பேர் ரிட்டரன்ச் செய்யப்படுவார்கள் என்றும் தெரிகிறது. ஒரு பக்கத்தில் அதிகமாக எஞ்சினியரிங் கல்லூரிகளை ஏற்படுத்தி மேலும் மேலும் எஞ்சினியர்களை உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கிறோம். நமது ராஜ்யத்தில் உள்ள பெரிய சென்ட்ரலி ஸ்பான்சர்டு ஸ்கீம்களில் ஏற்கனவே வேலையில் இருப்பவர்களையே ரிட்டரன்ச்மென்ட்

9th March 1966] [திரு. வை. சங்கரன்]

செய்யும் நிலைமை இருக்கிறது. ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாத நிலை இருக்கிறது. அந்த நிலை மாற போதிய வழிவகைகளைச் செய்ய வேண்டும்.

டெக்ஸ்டைல் இண்டஸ்ட்ரியில் ஸ்பின்னிங் செக்ஷனைத் தவிர, மற்ற எல்லா டிப்பார்ட்மென்ட் ரெஷனலைசேஷனுக்காக ஒரு ஸ்பெஷல் ஆபீசர் போடப்பட்டிருப்பதாகப் பக்கம் 12-ல் கூறப் பட்டிருக்கிறது. The Government have therefore appointed a Special Deputy Commissioner of Labour in their Order No. (MS.) 3106, Department of Industries, Labour and Co-operation, dated 19th June 1965 என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஓரான்டிக் காலம் ஆகிறது. வரையறை காலம் முடியப் போகிறது. கொடுக்கப்பட்ட வேலைகள் செய்யப்படவில்லை என்று அறிகிறேன். அவர்களுக்கு என்ன வேலை கொடுக்கப்பட்டதோ அதிலே இம்மி கூட நடக்கவில்லை என்று தொழிற்சங்கங்கள் மூலமாக அறிகிறேன். காலம் முடியும் நிலையிலும் வேலை நடக்காததன் காரணம் என்ன என்று கவனிக்க வேண்டும்.

‘நியூ சிரிஸ் ஆஃப் கன்ஸ்யூமர் பிரைஸ் இன்டெக்ஸ்’ தயாரிப்பதற்காக ஒரு ஆபீசரைப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே, இன்டெக்ஸ் தயாரிக்கும் பழைய முறையில் குறைபாடுகள் இருந்தன. 1939-ம் ஆண்டை பேஸிஸ் ஆக வைத்துத் தயாரிக்கும் போது, சோளம், ராகி போன்றவற்றை உபயோகிப்பதற்குப் பதிலாக அரிசியை உபயோகித்துக் கொண்டிருந்த நிலை ஏற்பட்டு அதனால் சில தவறுகள் ஏற்பட்டன. தற்போது 1960 பேஸிஸில் தயாரிக்கப்படும் என்று நினைக்கிறேன். அப்படித் தயாரிக்கும் போது இதுபோன்ற குறைபாடுகள் மறுபடியும் ஏற்படக்கூடும். பழைய தேவையை மட்டும் வைத்துப் பார்க்காது இன்றைக்குள்ளே தேவை என்று என்று பார்த்து அதற்குத் தற்போதைய மதிப்பை கணித்து காஸ்ட் ஆஃப் லிவிங் இன்டெக்ஸ் நம்பரைத் தயார் செய்ய ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

இ.எஸ்.ஐ. தற்போது 36 ஊர்களுக்கு விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோயில்பட்டி, மணப்பாறை சேர்க்கப்படவில்லை. முக்கிய நகரங்களிலெல்லாம் ஃபாமிலிசுக்கு எக்ஸ்டென்ட் பண்ணவில்லை. சீக்கிரத்தில் ஃபாமிலிசுக்கு எக்ஸ்டென்ஷன் செய்ய வழி வகைகளைச் செய்யவேண்டும்.

இ.எஸ்.ஐ. டிஸ்பென்சரீஸ் இன்றைக்கு ராஜ்யத்தில் பல இடங்களில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஹாஸ்பிடல் இன்னும் முக்கியமானது. மதுரையில் இ.எஸ்.ஐ. ஹாஸ்பிடலுக்காக இடம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாண்டு காலமாக பூர்த்தி யாகாமல் இருக்கிறது. நான்கு டிஸ்பென்சரிகள் அங்கு சில மாதங்களுக்குள்ளாகவே கட்டி முடிக்கப்பட்டு விட்டன. அதைப் பாராட்ட வேண்டும். ஆனால் ஹாஸ்பிடல் கட்டும் வேலை இன்னும் கணிசமான அளவுக்குக் கூட வரவில்லை. அதையும் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. வை. சங்கரன்] 19th March 1966

தொழிலாளர்களுக்காக டி.பி. சானடோரியத்தில் தனியாகவே ஒரு வார்டு ஒதுக்கப்பட்டாலும், இன்ஷூர்டு பர்சன்ஸ் என்ற ரைட் அவர்களுக்கு இருப்பதால் தனியாகவே அவர்களுக்காக ஒரு டி.பி. சானடோரியம் இருந்தால் கால தாமதத்திற்கு இடம் இல்லாமல், அதனால் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படுவதைத் தவிர்த்து சிசிச்சை பெற்றுக் கொள்ள வசதி ஏற்படும். அதிகமான நிதி வசதி இருப்பதால் லேபரர்களுக்கு என்று தனியாக ஒரு டி.பி. சானடோரியத்தைக் கட்ட ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

இம்ப்ளிமென்டேஷன் ஆப் அவார்ட்ஸ் பொறுத்து எடுத்துக் கொண்டால், 'நான்-இம்ப்ளிமென்டேஷன்' தான் அதிகமாக இருக்கிறது. மதுரையில் ஃபிளூக்ஸ் போட்டோ கம்பெனி என்ற ஸ்தாபனம் இருக்கிறது. ரிட் முடிந்து இரண்டு ஆண்டுகள் ஆன பிறகும் கூட அங்கு அவார்டை இம்ப்ளிமென்ட் பண்ணவில்லை. இது போன்ற கேஸ்கள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

லேபர்ஸ், எம்ப்ளாயர்ஸ் இடையே சுமுகமான நிலைமைகள் உருவாக ஓர்க்ஸ் கமிட்டி ஃபார்ம் பண்ண வேண்டுமென்று கூறியிருப்பது நல்ல ஒரு முறையாகும். இதைப் பற்றிப் 15-ம் பக்கத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அசோக் லேலண்டு ஸ்தாபனம், சிம்ப்லன் ஸ்தாபனம் ஆகியவற்றில் கூட இன்னும் ஓர்க்ஸ் கமிட்டி ஃபார்ம் ஆகவில்லை என்று கூறப்படுகிறது. சீக்கிரத்தில் அங்கெல்லாம் ஓர்க்ஸ் கமிட்டி ஃபார்ம் செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

ஃபேர் வேஜஸைப் பற்றி 16-ம் பக்கத்தில்—

The Government of India have constituted Wage Board for Engineering Industry and Port Workers in Major Ports.

என்று செல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு சென்னை ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரை ஸ்டீவர்டு கம்பெனிகள், கப்பல் ஏஜன்ட் ஸ்தாபனங்கள் ஒன்றுகூட இண்டரிம் வேஜ் போர்டு சிபாரிசை இம்ப்ளிமென்ட் செய்யவில்லை. வேஜ் போர்டு சிபாரிசை இவை உடனே இம்ப்ளிமென்ட் செய்வதற்கு சீக்கிரத்தில் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

கன்ஸ்யூமர்ஸ் கோவாப்பரேட்டிவ் ஸ்டோர்க்களையும், ஃபேர் பிரைஸ் ஷாப்புகளையும் 300 தொழிலாளர்களுக்கு மேல் இருந்தால் அமைப்பதற்கு எம்ப்ளாயிஸ் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பல இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டாபிளிஷ்மென்ட்ஸிலிருந்து அதற்கு வேண்டிய இட வசதியோ, ஸ்டாஃபோ, மற்ற வசதியோ போதுமான அளவு கொடுக்கப்படவில்லை. ஆகவே; இந்த ஸ்கீமை நல்ல முறையில் பூரணமாக நிறைவேற்ற முடியவில்லை. இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டாபிளிஷ்மென்ட் வைத்திருப்பவர்கள் எல்லாம் பூரணமாக ஒத்துழைப்புக் கொடுத்து கட்டட வசதிகள், மற்ற வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கவேண்டும். அட்ஜுடிகேஷன் ரெஃபர் பண்ணுவதிலே காலதாமதம் ஆகிறது. அதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

9th March 1966] [திரு. வை. சங்கரன்]

நேஷனல் அண்டு ஃபெஸ்டிவல் ஹாலிடேஸ் ஆக்டில் காந்திஜி பிறந்த நாளான அக்டோபர் மாதம் 2-ம் நாள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் கேட்டரிங் எஸ்டாப்ளிஷ்மென்ட் ஆக்டிலே அது சேர்க்கப்படவில்லை. “மகாத்மாஜி பர்த் டே” ஆன அக்டோபர் மாதம் 2-ம் தேதியை பிந்திய ஆக்டிலும் ஹாலிடேயாகக் கொண்டு வரவேண்டும். பாக்டரி ஆக்டில் 240 நாள் இருந்தால்தான் லீவ் வசதி உண்டு என்று இருக்கிறது. அந்த 240 நாட்களில் தேசிய விடுமுறை நாட்களான 8 நாட்களையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

மாச் பாக்டரி சம்பந்தமாகக் குறிப்பாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சட்ட மன்றத்திலும் ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறேன். ரா-மெட்டரியல்ஸ் கிடைக்காத காரணத்தால் அந்தத் தொழில்கள் மூடப்பட்டு வருகின்ற நிலை இருக்கிறது. பல மூடப்படும் தறுவாயில் இருக்கின்றன. தூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை இழந்து வருகிறார்கள். சிவகாசியில் மாச் பாக்டரி மூடப்பட்டது; சாத்தூரில் மூடப்பட்டது. திருநெல்வேலியில் மூடப்பட்டது என்று வாரா வாரம் பேப்பரில் பார்க்கிறோம். சர்க்கார் ரா-மெட்டரியல்ஸ் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்வதாகப் பதில் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் தொழிலாளர்கள் வேலை இழந்து கொண்டே இருக்கும் நிலைமை இருக்கிறது. இனி இது போன்ற தொழில்களிலே தொழிலாளர்கள் பெருமளவு பாதிக்கப்படக் கூடிய காரணத்தால் ரா-மெட்டரியல்ஸ் கிடைப்பதற்குப் போதிய கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த ரா-மெட்டரியல்ஸ்வை உற்பத்தி செய்ய தொழிற்சாலை அமைத் தாவது அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும்படியான நிலைமையை ஏற்படுத்துவது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாகும். சோஷலிச லட்சியத்தோடு செயல்பட வேண்டுமென்று சொல்லும் போது யாரும் வேலை இழந்து நிற்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்படாமல் அரசாங்கம் கவனித்து தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. ஆ. தங்கவேலு : கனம் சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே கனம் முதலமைச்சர் அவர்களால் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருக்கும் தொழிலாளர்கள் நலன், தொழிற்சாலைகள் என்ற மான்யத்தின் மீது, நானும் என்னுடைய கட்சிக்காரர்களும் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணைகளை ஆதரித்து சில கருத்துக்களை சொல்ல விரும்புகிறேன். பொதுவாக தொழிலாளர்கள் தான் இந்த நாட்டின் முதுகெலும்புகள். அவர்களுடைய வாழ்வு ஓரளவு வளம் பெறுவதற்கு அரசாங்கம் சரியான முறையில் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இதோடு இயற்றப்பட்டிருக்கின்ற சட்டங்களும் சரியான முறையில் நடத்தப்படுவதாக தெரியவில்லை. குறிப்பாக, மோட்டார் தொழிலாளர்களுக்கு 1961-ல் மத்திய சர்க்காரில் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. ஆனால் நம்முடைய மாநில சர்க்கார் அதை 1965 டிசம்பரித்தான் அமலுக்கு கொண்டு வந்தது. பெயரளவுக்கு வந்ததே தவிர நடைமுறையில் துரிதமாக அமல் நடத்தப்படுகிறதா என்று பார்த்தால் அவ்விதம்

[திரு. ஆ. தங்கவேலு] [9th March 1966]

ஒன்றும் காண முடியவில்லை. பொதுவாக லேபர் கமிஷனர், லேபர் ஆபீசர், டெப்யூடி கமிஷனர் ஆகிய பல அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு பல வேலைகள் இருக்கின்றன. இந்த நிலையில் அவர்கள் வேறு தொழிலாளர்கள் பிரச்சனைகளை கவனிக்க வேண்டியிருப்பதால் இயற்றப்பட்டிருக்கின்ற சட்டங்கள் சரியான முறையில் அமல் நடத்தப்படுகின்றனவா என்று அவர்கள் கவனிப்பதற்கு வழியில்லாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே இதற்காக ஒரு தனி அதிகாரியை மாநில அளவில் நியமித்து, சரியான முறையில் சட்டங்கள் அமல் நடத்தப்படுகின்றனவா என்று பார்க்கவேண்டும். ஆங்காங்கு இருக்கின்ற மோட்டார் மன்னர்கள் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தப்பட்ட சட்டங்களை சரியான முறையில் அமல் நடத்துகின்றார்களா என்று கவனிப்பதற்கு மாநில அளவில் அதிகாரியை நியமித்து கண்காணித்தால் ஒழிய எந்தவிதமான தொழிலாளர்கள் சட்டமும் பயனளிக்காது. ஆகவே இதற்கென்று தனியாக மாநில அளவில் ஒரு அதிகாரியை நியமித்து சரியான முறையில் சட்டங்கள் அமல் நடத்தப்படுகின்றனவா என்று பார்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளச் சட்டம் இருக்கிறது. ஆனால் இப்போதுள்ள விலைவாசி உயர்வுக்கேற்ற அளவில் சம்பள உயர்வு கிடைப்பதில்லை. ஏதோ 1962-ல் இயற்றப்பட்ட சம்பளத் திட்டத்தை வைத்துக்கொண்டு 1965-லும் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. 1964-ல் 400 புள்ளியாக இருந்தது 1965 டிசம்பரில் 721 புள்ளியாக உயர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் பெறக்கூடிய சம்பளம் 400 புள்ளியாக இருந்த நேரத்தில் கொடுத்த சம்பளம்தான். தொழிலாளர்கள் ஓரளவுக்கு அரை வயிற்றுக்காவது கஞ்சி சாப்பிட வேண்டும் என்றால் ஆண்டுதோறும் ஏற்படுகின்ற விலைவாசிக்கேற்ப தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளம் மாற்றி அமைக்கப்பட வேண்டும்.

தொழிலாளர்களுடைய தொழில் தகராறு சட்டத்தின் கீழ் வழக்குகள் போனால் முடிவு பெறுவதற்கு பல ஆண்டுகள் ஆகின்றன. நீதிமன்றங்களிலும், லேபர் கோர்ட்டுகளிலும் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. எத்தனையோ வழக்குகள் தாக்கலாகி மூன்று ஆண்டுகள், நான்கு ஆண்டுகள் ஆகியும் இன்னும் முடிவு பெறாமல் இருக்கின்றன. இதன் காரணமாக தொழிலாளர்களுக்கு கிடைக்கவேண்டிய சலுகைகள், தீர்ப்புகளின் மூலமாக கிடைக்க வேண்டிய நன்மைகள் எல்லாம் கிடைப்பதற்கு காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. இதனால் தொழிலாளர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். வழக்குக்குப் போவதே தவறு என்று நினைக்கக்கூடிய அளவுக்கு வந்துவிடுகிறது. ஆகவே தொழிலாளர்கள் வழக்குகள் கோர்ட்டுக்குப் போனால் இவ்வளவு காலத்திற்குள் முடிவு பெற வேண்டும் என்ற நியதி இருக்கவேண்டும். ஆறு மாதம் அல்லது ஓராண்டு காலத்திற்குள் லேபர் கோர்ட்டு முடிவு செய்யவேண்டும் என்ற நியதி இருந்தால் ஒழிய இதனால் எந்தவிதமான பயனும் கிடைப்பாது. குறிப்பாக லேபர் கமிஷனர்களிடத்தில் அல்லது காம்ப்ளென்சேஷன் கமிஷனர்களிடத்தில் ஓவர் டைம் வழக்குகள்

9th March 1966]

[திரு. ஆ. தங்கவேலு]

சென்றால் அதில் முடிவு எடுப்பதற்கு ஆண்டுக்கணக்காக ஆகிறது. குறிப்பாக திண்டிவனம் நகரத்தில் மோட்டார் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தப்பட்ட ஓவர் டைம் வழக்குகள், காம்ப்ளெஷன் கமிஷனரிடத்தில் போய் மூன்று ஆண்டுகள் ஆகின்றன. பல காலம் வழக்கு நடைபெறாமல் இருந்தது. காரணம் அவர்கள் அடிக்கடி மாறிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். பின்னால் வந்த கமிஷனர் இதை எடுத்துக்கொண்டு இதன் மீது தீர்ப்புக் கூறி ஓராண்டுக்கு மேலாகியும் இன்னும் பணம் கிடைக்க வழியில்லை. இந்த நிலைமை மாறவேண்டும். சட்டத்தின் மூலமாக தொழிலாளர்களுக்கு வசதி கிடைக்கவேண்டும் என்று சொல்லும்போது, இவ்வளவு காலத்திற்குள் முடிவு ஏற்பட்டு தொழிலாளர்களுக்கு பலன் கிடைக்கவேண்டும் என்ற ஒரு காலவரையறை இருக்க வேண்டும். இது இல்லாத காரணத்தால் தொழிலாளர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே இதில் ஒரு காலவரையறை நிர்ணயிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழில் நீதிமன்றங்கள் இப்போது மூன்று இடங்களில்—அதாவது சென்னை, கோவை, மதுரை—இந்த மூன்று இடங்களிலும் தான் இருக்கிறது. இது போதாது. வழக்குகள் முடிவடைவதற்கு அதிகமான காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. ஏராளமான வழக்குகள் நீதி மன்றங்களில் சீக்கிரத்தில் பைசல் செய்ய முடியாமல் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே இன்னும் அதிகமான இடங்களில் நீதிமன்றங்களை வைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சென்னையில் இப்போது அடிஷனல் லேபர் கோர்ட் தாற்காலிகமாக வைத்திருக்கிறார்கள். இதை நிரந்தரமாக ஆக்குவதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டும். தென்னாற்காடு, வட ஆற்காடு மாவட்டங்களைப் பொறுத்தவரையில் ஏராளமான வழக்குகள் பைசல் ஆகாமல் இருக்கின்றன. ஆகவே தனியாக ஒரு நீதிபதியை தென் ஆற்காடு, வட ஆற்காடு மாவட்டங்களுக்குச் சேர்த்து நியமித்தால் வசதியாக இருக்கும். தொழிலாளர்களுடைய வழக்குகளும் சீக்கிரமாக முடிவு பெறும் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தொழிலாளர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டிய நஷ்டஈடு சம்பந்தமாக தொழிலாளர்கள் விபத்துக்குள்ளாகி, பாதிக்கப்பட்டு, கை ஓடிந்தோ, கால் ஓடிந்தோ, உயிர் இழந்தோ இருக்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டால் அவர்களுக்கு கிடைக்கவேண்டிய நஷ்ட ஈடு கிடைப்பதற்கு ஆண்டுக்கணக்கில் நீண்டுகொண்டே போகிறது. விபத்தில் கையிழந்தவனோ, கால் இழந்தவனோ, கண் இழந்தவனோ தனக்கு தன் உயிர் போகும் நேரத்தில் கூட அவனுக்கு இந்த நஷ்ட ஈடுத்தொகை கிடைப்பதில்லை. அதோடு, அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு உண்டா இல்லையா என்று தெரிவதற்கே ஓராண்டு ஆகிவிடுகிறது. பின்னால் நஷ்ட ஈடு கிடைப்பதற்கு பல ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இந்த நிலைமையை மாற்றி, குறைந்தது ஒரு மாதத்திற்குள், அதாவது விபத்துக்குள்ளாகி ஒரு மாதத்திற்குள் பரிகாரம் கிடைக்க வேண்டும் என்ற நிலையை ஏற்படுத்தவேண்டும். நஷ்ட ஈடு கொடுக்கின்ற விஷயத்தில் இவ்வளவு காலத்திற்குள் கொடுக்கவேண்டும்

[திரு. ஆ. தங்கவேலு]

[9th March 1966]

என்று காலவரம்பு நிர்ணயித்தால் ஒழிய இதில் எந்தவிதமான பயனும் கிடையாது. தென் ஆற்காடு மாவட்டத்திலுள்ள தொழிலாளர்களுக்கு இப்போது லேபர் ஆபீசர் திருச்சியில் இருக்கிறார். இவர் கீழ் நாலேந்து ஜில்லாக்கள் இருக்கின்றன. லேபர் ஆபீசர் தென் ஆற்காடு மாவட்டத்திற்கு வருவது என்றால் இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு தடவை தான் வருகிறார்; அதிலும் அவர் வருகின்ற இடம் கடலூரோ, விருத்தாசலமோ ஆக இருக்கும். திண்டிவனத்திலிருந்து தொழிற்சங்கங்களை நடத்தும் எங்களைப் போன்றவர்கள் அங்கு போய் பார்க்க முடியாது. முதலாளிகள் எங்கு வந்தாலும் அவர்கள் போய் பார்த்துக்கொள்வதற்கு வசதியிருக்கிறது. அவர்களுக்கு எந்த இடத்தில் ஆபீசர் வந்தாலும் போய் பார்த்துக்கொள்வார்கள். அதற்கு வேண்டிய வசதியும் இருக்கிறது. ஆனால் தொழிற்சங்கங்கள் நடத்தும் எங்களுக்கு அந்த அளவுக்கு அதிகமான தூரத்தில் போய் வழக்குகளை கவனிப்பதற்கு வசதியில்லை. இதன் காரணமாக காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. ஏராளமான வழக்குகள் நின்று விடுகின்றன. சென்ற ஆண்டு பட்ஜெட் விவாதத்தின் போதும் சொன்னேன். தென் ஆற்காடு, வட ஆற்காடு மாவட்டங்களுக்கு சேர்த்து தனியாக ஒரு லேபர் ஆபீசரை போட்டுவிட்டால் தொழிலாளர்களுக்கு மிக வசதியாக இருக்கும். ஏற்கனவே தென் ஆற்காடு மாவட்டம் சென்னை யோடு சேர்ந்திருந்த காலத்தில் லேபர் ஆபீசர் மாதத்திற்கு ஒரு தடவை வந்து கொண்டிருந்தார். அங்குள்ள தொழிலாளர்களுக்கும் ஓரளவுக்கு சீக்கிரமாக நியாயம் கிடைத்துக்கொண்டிருந்தது. இப்போது அதிக காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே தென் ஆற்காடு, வட ஆற்காடு மாவட்டங்களுக்கு சேர்த்து ஒரு லேபர் ஆபீசரை நியமிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த மான்யத்தில் கேட்டிருக்கும் 2 கோடி 19 லட்சத்து 16 ஆயிரத்து 200 ரூபாய் தொழிலாளர் துறைக்கும், தொழிலாளர் நலனுக்கும் போதாது. தொழிலாளர் நலனை இன்னும் நல்ல முறையில் கவனிப்பதற்கு இன்னும் அதிகமாக அதிகாரிகளை நியமித்து நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இதற்கு இந்தத் தொகை போதாது, இன்னும் அதிகமான தொகை ஒதுக்கி இந்த நாட்டின் முதுகெலும்பாக இருக்கும் தொழிலாளர்களின் நலனை கவனிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. சா. கணேசன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்போது நம் முன் கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களாலே சமர்ப்பிக்கப் பெற்றிருக்கிற, சுமார் ரூ. 2 கோடிக்கு உரிய தொழிலாளர்-தொழிற்கூடம் பற்றிய மான்யக் கோரிக்கையின் மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களைப் புலப்படுத்த நான் முன் வருகிறேன்.

இந்தத் துறை தமிழகத்தின் மிக இன்றியமையாத பார்ட்டாளி மக்களையும் அவர்களை வேலை வாங்குகிற தொழிற்கூடங்களையும் பற்றிய ஒரு துறை. இதைக் கவனிக்கிறபோது தொழிலாளர்கள், உற்பத்தி, தேச மக்கள், அவர்களுடைய தேவை, பண்டங்களின் தரம், விலையில் குறைவு ஆகிய எல்லாவற்றையும் கணித்து நம்

9th March 1966] [திரு. சா. கணேசன்]

கவனத்தைச் செலுத்தவேண்டும். இப்படிச் சுருதி அல்லது சிந்தித்துப் பார்க்கிற நேரத்திலே, இன்றைய நம்முடைய தேச நிலையையும் மனத்திலே கொண்டு பார்ப்போமானால், இன்று இருக்கிற நிலையிலே, இந்த வேலை நேரக் கட்டுப்பாடுகள் போன்றவை இருப்பது நன்மை பயக்க இல்லை என்பதை நாம் உணருவோம். தேசத்தின் தொழில் உற்பத்தி அளவுக்கும், அல்லது தரத்திற்கும் கூட இது உதவி செய்ய இல்லை. அன்றியும், ஆற்றலும், வாய்ப்பும் உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு உழைப்பின் மூலமாக மேலும் அதிகத் தொகையை ஈட்டலாம் என்பதற்கும் இது குறுக்கிடாக அமைந்து விடுகின்றது என்ற உண்மையையும் நாம் மறந்து விடுவதற்கோ அல்லது மறந்து விடுவதற்கோ இல்லை. உண்மையிலேயே பண்டத்தின் தரம் உயரவேண்டும்; அதே காலத்திலே உற்பத்தியும் பெருகவேண்டும், அதே நேரத்திலே விலையும் வாங்கும் சக்திக்கு உட்பட்டதாக அமையவேண்டும். மேலாகப் பார்க்கிறபோது இது ஏதோ ஒரு கனவு மாதிரிக் கூடத் தோன்றலாம். ஆனால், பிற நாட்டுத் தொழில் துறை, உற்பத்தி இவற்றையெல்லாம் ஆழ்ந்து, ஆய்ந்து காண்கின்றபோது, இந்த நிலைமை நமக்கு எளிதான, சாத்தியமாகக்கூடிய ஒன்றுதான் என்பது புலப்படும். அங்கே தொழிலாளர்களுக்கு இருக்கிற உரிமை, அதை விட வேலை நேரக்கட்டுப்பாட்டின்மை, அதிலும் இந்த தேசத்திலே இன்று இருக்கிற நிலையிலே வேலை நேரக் கட்டுப்பாடு முதலியவற்றினாலே உற்பத்தி பெருகுவதற்கு வாய்ப்பில்லாத நிலை, சில உற்பத்திகள் பெருக வேண்டாத நிலையிலே கூட நமக்குப் போதியதாக இருக்கலாம், சில உற்பத்தித் துறைகளிலே அளவும் பெருக வேண்டிய நிலையிலே இருக்கும், தரத்தையும் உயர்த்த வேண்டிய நிலையிலே இருக்கும். இதையெல்லாம் மனத்திலே கொண்டு விருப்பு வெறுப்பின்றி கணிக்கத் தொடங்குவோமானால், இந்த வேலை நேரக் கட்டுப்பாடு தேவையற்றது, இது நல்ல பயன் அளிக்காதது என்ற முடிவுக்கு நாம் மிக எளிதில் வரக்கூடும். வேலை நேரக் கட்டுப்பாடு ஏதோ ஒரு சட்டம் போல் இருக்கிறதே அன்றி அது தொழிலாளிக்கும் அவன் விரும்புகிற அளவுக்குப் பயனை அல்லது நன்மையைத் தர இல்லை. தொழிற் கூடங்களும் தம்முடைய ஆற்றலுக்கு ஏற்ற வகையில் பலரிடமிருந்து முடியவில்லை. இதையெல்லாம் மனத்திலே கொண்டு இந்த வேலை நேரக் கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்தி விடுவது—சில இடங்களிலே கொஞ்சம் தளர்த்தியும் காணப்படுகிறது, எங்கும் இந்த மாதிரியான நியதி அல்லது நிர்ப்பந்தம் இல்லாத நிலையை உண்டாக்கி விடுவது—எல்லாத் துறையிலும், பொருளாதாரம், உற்பத்தி, தேவையைப் பூர்த்தி செய்தல், தொழிலாளிக்குப் போதிய ஊதியம், இப்படிப் பல்வேறு வகையினாலும் அது நிறைந்த பலனைத் தரும் என்ற கருத்தை முதற்கண் புலப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தொழில் துறையிலே ஈடுபட்டிருக்கிற தொழிலாளர்களை இன்னும் நாம் பொறுப்பும், மதிப்பும் உடையவர்களாக ஆக்க வழிவகைகளைச் செய்யவேண்டும். அது அரசின் தலையாய

[திரு. சா. கணேசன்]

[9th March 1966]

கடமை. ஒரு தொழிலைப் பற்றிச் சொல்லுகிற போது ஆங்கிலத்தில் சொல்லுவார்கள் தொழில் துறை நிபுணர்கள் “மென், மெட்டிரியல், மணி அண்ட் மானேஜ்மென்ட்” என்று. நான்கு எம்-கள்—ஃபோர் எம்ஸ்—என்று கூடச் சொல்லுவார்கள். தொழிலுக்கு மனித சக்தி இன்றியமையாதது; அதற்கு அடுத்தபடியாக, மூலப் பண்டம் இன்றியமையாதது; அதற்கு அடுத்தபடியாக பணம் இன்றியமையாதது; அதற்கு அடுத்தபடியாக, நிர்வாகம் இன்றியமையாதது. இந்த நான்கும் ஒன்றை விட ஒன்று உயர்ந்தது என்றே, தாழ்ந்தது என்றே, ஒன்று மிக இன்றி அமையாத தேவை என்றே, ஒன்று இன்றி அமையாத தேவை அற்றது என்றே தள்ளி விடுவதோ, ஒதுக்கிவிடுவதோ, இயலாது. நான்கும் இன்றியமையாத தேவைகளாக இருந்து, ஒன்றை யொன்று முட்டாமல் மோதாமல் ஒன்றையொன்று தாக்காமல் தாங்கி நின்று நன்கு ஒத்துழைந்துச் செயல்படுகிறபோது தரம் முதலிய அனைத்தும் வளர வகை உண்டு. இந்த நிலையிலே ஒரு அளவுக்குத் தொழில் துறையிலே ஈடுபட்டிருக்கிற தொழில் வர்க்கத் தாருக்கு, பாட்டாளி மக்களுக்கு, சில இடங்களிலே பொறுப்பு அற்ற நடந்துகொள்கிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டு ஏற்படுகிறது. அதை நான் மறுக்க இல்லை—உண்மையும் கூட. சில இடங்களில் அவர்களுக்கு ஒரு விதமான உரிமையும் இல்லாமல், யந்திரக் கருவி மாதிரி பணி செய்து காசு வாங்கிக்கொண்டு வெளியே போகும் நிலையிலேயே இருக்கிறார்கள். எவ்வளவுதான் நிபுணத்துவம், திறமை, அனுபவம், ஆற்றல் முதலியனவோடு பொலிந்தாலும் சரி, அவர்களுக்குத் தொழில் பொறுப்பில், தொழில் முறையில், தொழில் அமைப்பில், தொழில் விஸ்தரிப்பில் கருத்துச் செலுத்த அல்லது பங்குகொள்ளப் போதிய வாய்ப்போ, வசதியோ தரப்பட இல்லை. ஆகவே, இந்த நெறியை, தொழிற்கூடங்களின் வளர்ச்சியில் பங்கு பெறும் உரிமையை—அதன் வளர்ச்சியில் பங்கு பெறுதல் என்று சொன்னால், லாபத்திலே மட்டும் டிவிடென்ட் பெற்றுக் கொள்வது என்று பொருள் அல்ல—அதனுடைய நிர்வாகம், அதனுடைய பொறுப்பு, அதனுடைய வளர்ச்சி, அதனுடைய வாழ்வு, அதனுடைய கஷ்டநஷ்டங்கள் அனைத்தையும் உணர்ந்து, பணம் போட்டவரோ அல்லது நிர்வாகியோ எத்தனை அளவு அதிலே அக்கறையும், கவலையும், ஆர்வமும் காட்டுகிறார்களோ அத்துணை அளவுக்குத் தொழிலாளர் வர்க்கமும் அதிலே பொறுப்பு, கவலை, அக்கறை, ஆர்வம், லாபப் பங்கீட்டிலே தங்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட பாகம் பெறுவதற்கு உரிமை, இவையெல்லாம் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும். இதை, மேலை நாட்டுத் தொழில் துறையாளர்கள் ‘ப்ரோக்ரேஸ்-ஷேரிங் ரைட்ஸ்’ என்று கூறுவார்கள். ப்ரோக்ரேஸ் என்பது பெறுமனே லாபம் மட்டும் அல்ல. தொழில் துறையிலே ஏற்படுகிற அமைப்பு, வளர்ச்சி போன்ற எல்லாத் துறையிலும் பங்கு கொள்வது ஆகும். ப்ரோக்ரேஸ்-ஷேரிங் என்பது மேல் நாட்டிலே சாதாரணமாகத் தொழிற்கூடங்களிலே, நடவடிகின்றது என்று எதுக்கப்படுகிற பிராந்தியமாக இருந்தாலும் சரி, சர்வாதிகம் நிறைந்த பகுதி

31st March 1966]

[திரு. சா. கணேசன்]

என்று ஒதுக்கப்படுகிற பகுதியாக இருந்தாலும் சரி, இரண்டும் இல்லாமல் சிறப்பாக இருக்கிற வெஸ்ட் ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளிலும் காண முடியும்.

இந்த மாதிரியான ஒரு லட்சியம், பயன் தாத்தக்க சிறந்த ஒரு நிலைக்கு இந்த மாநிலத்தில் தொழில் துறையும் அடி எடுத்து வைத்து அந்த நிலையை எட்டுவதற்குள்ள ஆர்வத்தோடு செயல்பட வேண்டும். அதேபோல் தொழிலாளர்கள் என்றவுடனேயே நமக்குத் திடீரென்று தோன்றுவது எல்லாம் ஏதோ இயந்திர சாதனங்களை வைத்துக்கொண்டு தொழிற்கூடங்களில் பணியாற்றுகிற ஒரு குறிப்பிட்ட வகை தொழிலாளர்கள் மட்டுமே. கருவிகளைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, சுத்தியல் போன்றவற்றை எடுத்துக்கொண்டு பணியாற்றுகிறவர்கள் மட்டுமே நம் கவனத்தில் முதற்கண் இடம் பெற்றுவிடுகிறார்கள். அவர்களைப் போலவே, அவர்களுக்கு எந்த அளவிலும் குறைந்தவர்களாக இல்லாமல் அவர்களுக்குச் சமமாகவே, இன்னும் பிற கணக்குப்படி பார்த்தால் இவர்களுக்குச் சிறிது மேம்பட்டவர்களாக விளங்குகிற ஒரு தொழில் துறை வர்க்கம் இருக்கிறது. அவர்கள் மிராசதாரர்கள் அல்ல, நிலச்சுவாந்தார்கள் அல்ல. விவசாயத் தொழிலாளர்கள். நிலம் இன்றி விவசாயப் பண்ணைகளில் அல்லது சிலருடைய குறிப்பிட்ட நிலங்களில் மாதக் கூலிகளாகவோ அல்லது வருடக் கூலிகளாகவோ, உம்பளமாகவோ—சம்பளம், உம்பளம் என்று பல வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன—அப்படிப் பணி செய்கிறவர்களுக்கு, பெரிய பண்ணைகளில் வருடக்கணக்காக வேலை செய்கிறவர்களுக்கு மொத்தத் தொகை வருடக்கணக்காக கொடுத்து விடுகிறார்கள். அவர்களைப் பற்றிக் கூட மிகுந்த கவலையில்லை. எங்கள் பகுதியில் எல்லாம் அற்றைக் கூலி என்று சொல்வார்கள். செய்த அளவிற்குக் கூலி, அவ்வளவுதான். அதற்கு மேலே அவர்களுக்கு எந்தவித உரிமையும் கிடையாது. இப்படி அற்றைக் கூலிக்கு வேலை செய்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு, மிக அதிகமாகப் போனால் வருடத்திற்கு நான்கு மாதங்களுக்கு மேல் வேலை வாய்ப்புக்கு இடமில்லை. ஆகவே அத்தகையவர்களுக்கும், பண்ணைகளில் வருடக்கணக்காக இருக்கிறவர்களுக்கும்—அவர்களும் நோடியாகப் பாடுபடவேண்டிய காலம், கண்காணிக்க வேண்டிய காலத்தை உட்படுத்தி நாலாறு மாதங்களுக்கு மேல் அவர்களுக்கும் வேலை இல்லை. அவர்களுடைய பணி உழவுத் தொழில் நடந்து கொண்டிருக்கிற காலத்திலே மட்டுந்தான்—உழவுத் தொழில் நடக்காமல் பூமி வரண்டு இருக்கிற காலத்தில் உப தொழில் கொடுக்கவேண்டுமென்று மிக இன்றியமையாதது. ஆகவே விவசாயத் துறையில் உள்ள விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய துணைத் தொழில் அல்லது உப தொழில் கிடைக்கச் செய்யவேண்டும். துணைத் தொழில் என்பது பாடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறபோதே, நேரம் கிடைக்கும்போது இடையிடையே பணியாற்றிப் பயனையும் ஊதியத்தையும் பெருக்கிக் கொள்ள உதவுவது. உப தொழில் என்றால் வேலை இல்லாமல் இருக்கும் நேரத்தில் கைக்கொள்வதான ஒரு மாற்றுத் தொழில். உழவுப் பணி இல்லாத காலத்தில் அவர்கள்

11-00.
a.m.

[திரு. சா. கணேசன்]

[9th March 1966]

திடீரென்று பாக்டரி வேலைக்குப் போவது என்பது சாத்தியமில்லாததுடன் நல்லதுமல்ல. இதை எல்லாம் கணிக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு ஏற்ற, விவசாயிகளுக்கு ஏற்ற, அவர்கள் ரூழ்நிலைக் கேற்ற, அவர்கள் மிகத் தூரம் சென்றுவர நிர்ப்பந்தமின்றி அந்தந்தக் கிராமங்களில் அல்லது அந்த அந்தப் பகுதிகளுக்குள் னேயே ஒரு தொழில் துறையை ஆங்காங்கே அமைத்து அந்தத் தொழில் துறை சிறப்பாக அந்த விவசாயிகளுக்கு உதவியாகவும் இருக்கச் செய்ய வேண்டும். விவசாயிகளுக்கு சிறிது அதிக ஊதியம் தருவதாகவும் இருக்கவேண்டும். இந்த நெறியில் கவனம் செலுத்தி அதற்குரிய வழிவகைகளைக் கண்டு அதற்குரிய தொழில் துறைகளை நிர்வகித்து அதை அவரவர்களிடமே விட்டுவிட்டு அதைப் பணமாக்கும் கவலை அவர்களுக்கு இல்லாமல் செய்யவேண்டும். உற்பத்தி செய்வது தான் அவர்களின் பொறுப்பு. அதற்குப் பிறகு அப்படிப்பட்டவர்களை மார்க்கட் பண்ணச் சொல்வது கஷ்டம். இதற்கு ஒரு டிப்பார்ட்மென்ட் ஸ்டோர்ஸ் மாதிரி வைத்துக்கொண்டு அவற்றை, எல்லாம் கொள்முதல் செய்து விற்பனைக்கு அனுப்புகிற பொறுப்பை ஆட்சி ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அப்போதுதான் உற்பத்தியான பொருள் உடனே விலை போயிற்று என்று அவர்களை நிச்சிந்தனையாகத் தொழிலில் ஈடுபடுவது இயல்பாக இருக்கும். அந்த நெறியில் அவர்களைத் தொழிலில் ஈடுபடுத்துவதோடு மட்டும் விட்டு விட்டு, அதற்குமேலே விற்பனை செய்யவேண்டும், ஏற்றுமதி செய்ய வேண்டும், இறக்குமதி செய்யவேண்டும். அல்லது எங்கு அவற்றைக் கொண்டு செல்லவேண்டும் என்ற இந்தவிதமான கவலைகளுக்கு அவர்களை ஆள்படுத்தாதபடி செய்தால் தேசத்தின் வளர்ச்சிக்கும், ஆட்சியின் சிறப்பிற்கும் அது ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கும். ஐப்பானிய முறைகளை எல்லாம் பற்றி அமைச்சர்கள் எல்லோரும் அறிவார்கள்; பலர் நேரிலும் சென்று பார்த்திருக்கிறார்கள். அந்த நெறிகளை எல்லாம் நம் நாட்டிலும் கையாண்டால் செம்மையாக இருக்கும் என்பதைப் புலப்படுத்திக் கொள்கிறேன். பின்னர், குறிப்பாகச் சொன்னால், தீப்பெட்டித் தொழில் என்பது, கனம் உறுப்பினர் திரு. சங்கரன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்—அதை ஏதோ ஒரு பெரிய பாக்டரியாக வைத்து ஒன்றிரண்டு பேர்கள் மெஷினரிகளை வைத்துக்கொண்டு லட்சக்கணக்கில் முதல் போட்டு நடத்திக்கொண்டிருக்கலாம்—ஆனால் தென்னகத்தைப் பொறுத்த வரையில் கிட்டத்தட்ட சர்க்காவில் நூல் துறையைப் போன்று சிறிய குடிசைத் தொழில் என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது. வீட்டுக்கு வீடு கஞ்சி காய்ச்சுகிற நேரம் போக அடுப்பில் உலை இருக்கிறபோது கூட ஏதோ குச்சியை எண்ணி அடுக்கிக் கொண்டோ அல்லது தாளை சுற்றிக்கொண்டோ அல்லது குச்சிக்கு மருந்து தோய்த்து விடுவதோ அல்லது அதை எடுத்துக் காய வைத்தோ அல்லது காய வைத்த பிறகு ப்ரேமிலிருந்து உருவி தனித்தனியாக எடுத்து அடுக்குவதோ இப்படிச் செய்வதைக் காணமுடியும். அவர்கள் கிட்டத்தட்ட படிக்காதவர்களும் கூட. அந்தத் தொழில் நசித்து விடும்படி விட்டுவிடக்கூடாது. இப்போது வரும் செய்திகளைப் பார்க்கிறபோது அவர்களுக்கு

9th March 1966] [திரு. சா. கணேசன்]

வேண்டிய ரசாயனப் பொருள்கள் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே நூற்றுக்கணக்கான தொழிற்சாலைகள் மூடிவிடும். நிலையில் அல்லது மூடப்பட்டு விட்டன என்ற நிலையில் இருக்கின்றன. சுமார் லட்சம் பேர்கள் அதனால் வாழ்வை நடத்தமுடியாத துர்ப்பாக்கியகரமான அல்லது கொஞ்சம் சிரமமான நேரம் வந்து சேரக்கூடிய நிலையை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பன போன்ற செய்திகள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் முதல் இடம் தந்து கவனிக்கவேண்டும். இவர்கள் எல்லாம் கிட்டத்தட்ட பாக்கரி ஆக்குக்கு அடங்காத தங்களைத் தாங்களே வேலை வாங்கிக் கொள்கிற, தங்களுக்குத் தாங்களே எஜமானவர்களாக-தொழிலாளர்களாக இருந்துகொண்டிருக்கும் “செல்ஃப் எம்ப்ளாய்ட் பெர்சன்ஸ்”, அப்படிப்பட்ட வர்க்கம் இது. இதில் முதல் கவனம் செலுத்தவேண்டும். பிர தொழில் களுக்கு முதல் போட வேண்டும், கண்காணிக்கவேண்டும், வேறு பல நிர்ப்பந்தங்களை, பொறுப்புகளை எல்லாம் அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டி வரும். இந்தமாதிரி குடிசைத் தொழில்களில் தங்களுக்குத் தாங்களே வேலை அளித்துக் கொண்டு, தங்களுக்குத் தாங்களே எஜமானர்களாக இருந்து கொண்டு, செய்யக் கூடிய தொழிலாகும் இத்தகைய தொழில்கள். இவர்கள் வாழ்வு வளம் பெறுவதற்கு நாம் ஒன்றும் புதிதாகத் தொகை ஒதுக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. போய்க்கொண்டிருக்கிற தடம் புரண்டு விடாமல் அவர்களுக்கு இயல்பாக இதுவரை வந்து கொண்டிருக்கிற பண்டங்கள் தடை பட்டு விடாமல் காப்பாற்றிக் கொடுக்கவேண்டியது சர்க்காரின் பொறுப்பு. அவர்கள் எல்லாம் வேலை இல்லாமல் பட்டினியாகத் தெருவில் நிற்பார்களானால் சர்க்காரின் கதி என்னவாகும்? அவர்களுக்கு நிவாரணம் கொடுக்க, நிவாரண நிதி திரட்ட, திரட்டுவதைக் கண்காணிக்க என்று ஏராளமான உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்து அவர்களுக்காக லட்சக்கணக்கில் பணம் விரயமாகும். இவற்றை எல்லாம் மனத்தில் கொண்டு இந்தமாதிரியான தொழில் துறையில் இருப்பவர்களுக்கு அவர்கள் வேலை இழந்து விடாமல் பார்த்துக்கொள்வது சர்க்காரின் தலையாய கடமை. அரசாங்கத்தின் கடமை முதலில் காத்தல். அப்புறந்தான் கொடுத்தல். தெய்வத் திருவுருவ அமைதியிலிருந்தே இதை உணரலாம். ஆகவேதான் வலக்கரம் அபய முத்திரையில் இருக்கும். அஞ்சாதே! நான் இருக்கிறேன் உன்னைக் காக்க! என்பதே அதன் பொருள். அப்புறம்தான் கொடுத்தல். அரசின் நெறியும் அதுதான். இதைச் சேக்கிழார் ஒரு பாட்டில் நமக்கு உணர்த்துகிறார்.

“மாநிலம் காவலன் ஆவான் மன்னுயிர் காக்கும் காலே
தானதனுக்கு இடையூறு : தன்னால், தன் பரிசனத்தால்,
ஊனமிகு பகைத்திறத்தால், கள்வரால், உயிர்கள் தம்மால்,

ஆன பயம் ஐந்தும் தீர்த்து அறம் காப்பான் அல்லனே”
என்று. இதற்கு ஒரு உதாரணம் நமக்கு இருக்கிறது. பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாகப் பார்க்கிறோம். பொற்கொல்லர்கள், தட்டார்கள் இவர்கள் தட்டித் தட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். இனிமேல் இவர்கள் ‘தட்டார்கள்’ என்ற நிலைக்கு அவர்களை

[திரு. சா. கணேசன்]

[9th March 1966]

கோல்ட் கண்ட்ரோல் ஆர்டர் கொண்டுவந்து வைத்து விட்டது. இன்று அதனால் நிலைமை என்னவாயிற்று? இதுவரை வந்து கொண்டிருந்த ஏராளமான விற்பனை வரி நமக்கு வராமல் போய் விட்டது. இன்கம் டாக்ஸ் வராமல் போய்விட்டது. அதற்கு மேலே அவர்களுடைய புனர்வாழ்வுிற்காக ஒரு பெரும் தொகை கொடுக்கப் படவேண்டி வந்தது. அது 20 கோடி; 30 கோடிக்கு மேல் விற்பனை வரி வராமல் போய்விட்டது. சுமார் 27 கோடி ரூபாய் வருமான வரி மூலம் வரவேண்டியது வராமல் போய்விட்டது. வராமல் போனது ஒரு நஷ்டம். ஆக, 57 கோடி ரூபாய் கிடைக்க வேண்டியது கிடைக்காமல் போய் விட்டது ஒரு நஷ்டம். நம்மிடமிருந்து கையைவிட்டுப் போன பணம் 20 கோடி. அதுவும் நஷ்டம். ஆக இரு வகை நஷ்டங்கள். இதுமாதிரிப்பட்ட ஒரு பாடம் போதாதா? நம் நெறியை நாம் எப்படி வகுக்கவேண்டும் என்பதற்கு இந்த ஒரு பாடம் போதாதா? பொற்கொல்லர்களைப் பொறுத்தவரையில் தென்னகம்தான் மிக அதிகமாக அடிபட்டது. பிற மாநிலங்களில் உள்ள பொற்கொல்லர்களின் சதவிகிதத்தைப் பார்க்கிறபோது தமிழகத்தின் விகிதாசாரம் மிக மிக. பாதிக்கப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை மிக அதிக அளவிற்கு இங்குதான் இருக்கிறது என்பது புலப்படும். ஆகவே, இந்த முன் மாதிரியான பிரத்தியட்சமான நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டுவந்து இதுமாதிரியாகத் தனக்குத் தானே வேலை வாங்கிக்கொள்ளும் தொழிலாளர்களைப் பாதிக்காமல், அவர்கள் இருக்கிற வேலை வாய்ப்புகளை இழக்காமல், இருக்கிற வேலை வாய்ப்புகளை இழந்து, 'எனக்கு வேலை தா' என்று அரசாங்கத்தை அணுகவேண்டிய நிலை ஏற்படாமல் அவர்கள் அப்படி அணுகும்பொழுது அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்க முடியாமல் அவர்களுடைய புனர்வாழ்வுக்காக லட்சக்கணக்கான, கோடிக்கணக்கான பணத்தை ஒதுக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படாமல் இருக்க முதலிலேயே நாம் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டாமா? அந்த நெறியிலே, செம்மையாக தொழில் துறை முறையை அமைத்து இம்மாதிரி எல்லாம் தொழிலாளர், பணம், பண்டம், நிர்வாகம் ஆகிய நான்கும் இணைந்து செவ்விய நெறியிலே வளர்ந்து, ஒன்றை ஒன்று தாக்காமல், ஒன்றை ஒன்று தாங்கி வளர, உழைப்பவர்களுக்கும், பணம் கொடுப்பவர்களுக்கும், வேலை வாங்குபவர்களுக்கும் இடையிலே ஒரு சுமுகமான உறவு நிலையை வளர்ப்பதிலே அரசாங்கம் கண்ணும் கருத்தும் செலுத்தி லான்றி, நாட்டில் தொழில் துறை செம்மையாக, திறமையாக, வளமாக அமைந்து நிற்காது என்பதைப் புலப்படுத்திக்கொண்டு, இந்தத் துறையிலே செவ்விய கவனத்தை ஆட்சியாளர், ஆளும் கணத்தவர் செலுத்தவேண்டும் என்று வேண்டுகிறேன்.

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, தங்கள் அனுமதியின் பேரில் நான் மற்றொரு முக்கியமான விஷயத்தைக் குறிப்பிட்ட அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கும், பொதுவாக அமைச்சர் அவையின் கவனத்திற்கும் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். நேற்றையதினம் ஒரு தந்தி எனக்குக் கிடைத்தது. தந்தி என்ன என்பதைப் படித்து விடுகிறேன்.

9th March 1966] [திரு. சா. கணேசன்]

'800 Match Factories on verge of closure for want of Chemical Chloride. About one lakh workers would be thrown out of employment. Severe consequences developing. Kindly represent Government to rush sufficient stocks—Sivakasi Chamber of Match Industries'.

என்று தந்தி வந்தது. அதன் மீது சபாநாயகர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டேன். அவர்கள் 'நீங்கள் இதைப்பற்றி ஒரு ஷார்ட் நோட்டீஸ் குவெஸ்சின் கொடுத்துவிடுங்கள்' என்று குறிப்பிட்டார்கள். ஆதலினாலே ஷார்ட் நோட்டீஸ் குவெஸ்சின் கொடுத்து, அமைச்சர் அவர்களைக் கலந்து, பதில் சொல்லுகிறேன் என்று சொன்னதினால் அதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டாம் என்று விட்டுவிட்டேன். இப்பொழுது இம்மாதிரியான சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததனாலே மேலும் சிறிது பேசுகிறேன். நாம் இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்றை மனத்திலே கொள்ளவேண்டும். சிவகாசிப் பகுதியிலே கிட்டத்தட்ட அத்துனை பேர்களும் குடிசைத் தொழில் செய்பவர்கள். அதிலும் 10 பேர், 50 பேர், முதலாளிகள் ரூ. 1,000, 2,000, 10,000, லட்சம் இப்படிப் போட்டு இதையெல்லாம் வாங்கி, அடுக்கி விற்பனை செய்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், மிகப் பெரும்பாலானவர்கள் இதைக் குடிசைத் தொழிலாகச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பல இடங்களில் பலரும் நேரில் போய்ப் பார்த்திருக்கலாம். நானும் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் மிகப் பரிதாபகரமான நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாம் தொழிலாளர்கள் என்று சொல்லி போட்டி போட்டு, சண்டை போட்டு, தொழில்துறை கமிஷனரிடத்திலே தங்களுடைய குறைபாடுகளைச் சொல்லி, அதற்குள்ள பரிகாரம் தேடிக்கொள்வதற்கு வாய்ப்பற்ற தொழிலாளர்கள். அவர்கள் எந்தவிதமான கட்டுப்பாட்டுக்கும், விதிகளுக்கும் உட்படாமல் இம்மாதிரி குடிசைத் தொழில் செய்து, பண்டங்களை விற்பனை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி லட்சம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு வேண்டிய முக்கியமான மருந்துப் பொருள், ரசாயனப் பொருள், மூலப்பொருள் கிடைக்கவில்லை. இவற்றை சப்ளை செய்வதிலே குறைபாடு இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது அப்பருவிக்கு அநிலே 50 சதவிகிதம், 30 சதவிகிதம் போகிறதா, அல்லது 20 சதவிகிதம் போகிறதா அல்லது முற்றிலும் போகாமல் நின்றுவிட்டதா என்பதையெல்லாம் ஒன்றும் இப்பொழுது சொல்லுவதற்கில்லை. ஆனால், கணிசமான அளவுக்குக் குறைந்து விட்டது என்பது நன்றாகப் புலப்படுத்தப்படுகிறது. ஆகவே, இந்த விஷயத்தை உடனடியாக அமைச்சர் அவை கவனிக்க வேண்டும். வேறு எந்த விதிகளும் உட்பட்டல்ல. ஆட்சியில் கடமை இது மாதிரி அவை நிலைக்குட்பட்டவர்களைத் துன்பத்திலிருந்து, துயரத்திலிருந்து மீட்க வேண்டும். பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற பரிவுணர்ச்சியுடன் செயல்படவேண்டும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்றையும் இங்கே கவனிக்கவேண்டும். அந்தப் பகுதியில் பெரும்பாலும் இந்தத் தொழில் துறையிலேயே அல்லது இந்தத் தொழில் துறையை ஒட்டியே அங்கே இருப்பவர்களெல்லாம்

[திரு. சா. கணேசன்]

[19th March 1966]

வாழ்கிறவர்கள். விவசாயத்திலே பிரமாதமாக வளம் சிறந்த பகுதி அல்ல சாத்தூர், சிவகாசிப் பகுதி. ஆறு என்று பெயர் தான். ஆற்றில் தண்ணீர் ஓடுகிறதா, மணல் ஓடுகிறதா என்பது நமக்குத் தெரியும். வேறு பிரமாதமான தொழில் துறை எல்லோருக்கும் கிடைப்பதற்குரிய வாய்ப்பைத் தரக்கூடிய வசதிகள் அங்கு கிடையாது. குறிப்பாக சிவகாசியைச் சுற்றியும் எல்லோரும் இதே தொழிலில் தான் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஏதோ சிலர் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கலாம். அவர்களுக்கெல்லாம் இது ஒரு உப தொழில் மாதிரி இருக்கிறது என்பது அமைச்சர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஏதோ மினகாய், பருத்தி போட்டுவிட்டு அவர்கள் அங்கே உட்கார்ந்து வேலை பார்க்கவேண்டிய அவசியமில்லை. வீடுகளில் வந்து உட்கார்ந்து ஆண்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும், சிறுவர்களும் தீக்குச்சி செய்யும் தொழிலில் ஈடுபடுகிறார்கள். இதில் பலவகை அங்கங்கள் இருக்கின்றன. ஏதாவது ஒரு அங்கத் தொழிலில் ஈடுபட்டு ரூ. 1, 1½, 2 இப்படி ஏதோ சம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பிழைப்புக்கே இப்பொழுது இடிசாமம் வந்திருக்கிறது. ஆகவே, இந்த அவல நிலையைப் போக்குவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை அவசரமாகச் செய்யவேண்டும் என்று சபாநாயகர் அவர்களே, நான் உங்கள் மூலமாக அரசினரைக் கேட்டுக்கொண்டு அமர்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. பொன்னையன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் தொழிலாளர் மான்யத்தை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். முதலாவதாக, பல வருஷங்களாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்து, தேயிலை ஊதிய போர்டு ரிபோர்ட்டு கடந்த வருஷத்தில் வெளியானது பற்றி மகிழ்ச்சி தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஊதிய போர்டின் ரிப்போர்ட்டின் பிரகாரம் ஆண் தொழிலாளிக்கு ரூ. 2.25, பெண் தொழிலாளிக்கு ரூ. 1.80, இளைஞர்களுக்கு ரூ. 1.35, சிறுவர்களுக்கு 1.12½ ஊதியம் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்றைய நிலையிலே எங்களுக்கு இது போதுமானதாக இல்லை என்றுதான் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். இருந்தாலும், கொடுத்ததை மகிழ்ச்சியோடு பெற்றுக்கொண்டு, இன்னும் எங்கள் வாழ்வு வளம் பெற நாங்கள் பாடுபடுவோம் என்பதை நான் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தேயிலைத் தோட்டமானது 1951-ம் ஆண்டு பிளான் டேஷன் லேபர் ஆக்ட் பிரகாரம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்த சட்டப்படி பரிபாலனம் ஒழுங்காக நடந்துகொண்டிருக்கிறது. 8 மணி நேர வேலை, பேமெண்டு ஆப் வேஜஸ், மெடர்னிட்டி அலவன்ஸ், சிக்னெஸ் பெனிபிட்டு, ஃபீர் குவார்ட்டர்ஸ், மெடிகல் எய்டி. சூழ்நிலைகளுக்குக் கல்வி இவைகளெல்லாம் இலவசமாகக் கொடுக்கிறார்கள். சூழ்நிலைகளுக்குக் கல்வி என்கிற விஷயத்திலே பிளான் டேஷன் ஆக்ட் ரூல்ஸ் பிரகாரம் அந்தந்த எஸ்டேட் மானேஜர்கள் பள்ளிகள் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அந்தந்த

9th March 1966] [திரு. கே. பொன்னையன்]

டிஷினிஸ் உள்ள எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் படிப்பதற்கு அங்கே இடம் கொடுப்பதில்லை என்பதை மிகவும் தாழ்மையோடு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். நாம் கல்விக்காக நிறைய செலவுழிக்கிறோம். அப்படியிருந்தும் எலிமெண்டரி எஜுகேஷன் அங்கு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று ஏற்கனவே நான் கல்வி மான்யக் கோரிக்கையின் மீது நடந்த விவாதத்தின்பொழுது சொல்லியிருக்கிறேன். அதை இப்பொழுதும் சொல்ல விரும்புகிறேன். தயவு செய்து இதை அமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

எங்களுக்கு இன்னும் பல குறைகள் இருக்கின்றன. சுத்தமான தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை. பாதுகாக்கப்பட்ட குடி தண்ணீர் இல்லை. ஓவர்-டைம் என்று அதிகமாகக் கூலி கொடுப்பதில்லை. பாக்டீரியலே வேலை செய்யும் தொழிலாளிகளுக்கு யூனிபார்ம் கொடுப்பதில்லை. எம்ப்ளாயிஸ் ஸ்டேட் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தை அங்கே இஸ்தரிக்க வேண்டும். இதையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டும்.

நாம் பல சட்டங்களை இயற்றியிருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் மூலமாகத்தான் நாங்கள் வாழ்கிறோம். பலன்கள் அடைந்திருக்கிறோம். இருந்தாலும், சட்டத்தை சில இடங்களிலே பிரயோகம் பண்ணவில்லை. அது முதலாளிகள் இஷ்டத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு சில விஷயங்களைப் பற்றி மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஒரு நாள், இரண்டு நாள் சஸ்பென்ஷனுக்கு ரெபரன்ஸ் கொடுப்பதில்லை. அப்படி ரெபரன்ஸ் கொடுத்தால் கேசுகளை நடத்தச் சௌகரியமாக இருக்கும். இரண்டு தடவைகள் ரெபரன்ஸ் கொடுக்காமல் இருந்துவிட்டு, மூன்றாவது தடவை டிஸ்மிஸ் பண்ணப் படுகிறோம். குற்றம் சாட்டும் போது, குற்றம் சாட்டுவதும் முதலாளி, நீதிபதியாக இருப்பதும் முதலாளி. அவர்கள் எப்படி தொழிலாளிகளுக்கு நீதி வழங்குவார்கள்? ஆகவே, சர்க்கார் அவசியம் ஒரு நாள், இரண்டு நாள் சஸ்பென்ஷனுக்கும் ரெபரன்ஸ் கொடுக்க வேண்டும் என்று போடவேண்டும்.

அடுத்து, வழக்கு என்றால் அது நேரிடையாக கோர்ட்டுகளுக்குப் போகும் உரிமை வேண்டும். முதலிலே லேபர் கன்சிலி யேஷன், அதன் பிறகு சர்க்காருக்கு ரெபரன்ஸ். இதிலெல்லாம் 6, 7 மாதங்கள் ஆகிவிடுகின்றன. பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளியாலே தாங்கமுடியவில்லை. இதைக் கவனிக்க வேண்டும். மூன்று மாதத்திற்கு ஒரு முறை லீவில் ஒரு பர்சென்ட் டிஸ்சார்ஜ் என்று சட்டம் சொல்லுகிறது. ஏதோ குடும்பக் காரியத்திற்காக, அவசர நிமித்தம் டிஸ்சார்ஜுக்கு எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, ஊருக்குப் போய்விட்டால், வேலையை வேண்டுமென்றே அபாண்டன் செய்துவிட்டான், புறக்கணித்துவிட்டான் என்று டிஸ்மிஸ் செய்து கிராசுவடி, மற்றதெல்லாம் கொடுப்பதில்லை. ஆகவே, சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த இண்டஸ்ட்ரியல் ட்ரிப்யூனல் ஆக்டை அமென்ட் செய்யவேண்டும் அல்லது இருக்கிற

[திரு. கே. பொன்னையன்] 19th March 1966

அக்ரிமெண்டைத் திருத்தவேண்டும். இது போன்ற பாதகங்கள் என்னுடைய ஏரியாவில் ஏற்படுகிறது. சர்க்கார் இதை அவசியம் கவனிக்கவேண்டும்.

இன்னொன்று. புருஷன் டிஸ்சார்ஜுக்கு எழுதிக் கொடுத்தால், பெண்டாட்டியையும் கூட எழுதிக் கொடுக்கச் சொல்லுகிறார்கள். பெண்டாட்டியை மட்டும், எஸ்டேட்டில் அலவ் பண்ணமாட்டோம் என்கிறார்கள். இது தவறானது. சட்டப்படி யார் டிஸ்சார்ஜ் வேண்டும் என்கிறார்களோ அவர்களுக்கு மட்டும் தான் டிஸ்சார்ஜ் கொடுக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, ப்ளாண்டேஷன் ரூல்கள் பிரகாரம், டிஸ்பீஸ் பண்ணப்பட்டவன், அப்படி டிஸ்பீஸ் செய்யப்பட்ட தேதியிலிருந்து ஒரு மாதத்திற்கு பாடியில் இருக்கலாம். அதாவது அவன் இருக்கிற வீட்டிலேயே ஒரு மாதகாலத்திற்கு இருக்கலாம் என்று சட்டம் இடம் கொடுக்கிறது. ஆனால், எஸ்டேட் மானேஜ்மெண்டில், முதலிலே வீட்டைப் பூட்டிச் சாவியைக் கொடு, அப்பொழுதுதான் டிஸ்சார்ஜ் செய்யமுடியும் என்கிறார்கள். இது ரொம்ப ரொம்ப வேதனை கொடுப்பதாக இருக்கிறது. இதைத் தயவுசெய்து கவனிக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, 1951-ம் வருஷ ப்ளாண்டேஷன் லேபர் ஆக்ட் பிரகாரம் எங்களுக்கு இத்தனை மணி நேர வேலை என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். ரூல் படி தொழிலாளி மஸ்டருக்குப் போன டைத்திலிருந்து கணக்குப்பண்ண வேண்டியிருக்க, மானேஜ்மெண்டில், காட்டுக்குப் போன டைத்திலிருந்து கணக்குச் செய்கிறார்கள். அப்படிச் செய்யக் கூடாது. காடு ஒரு மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது என்றால், மஸ்டருக்குப் பிற்பாடு, காட்டுக்குப் போக டைம் ஆகும். அந்த நேரத்தை எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. மஸ்டருக்கு வரும் நேரத்தைத்தான் கணக்கிட வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

குறைந்தபட்ச கூலிப் பிரகாரம், கூலி வாங்குகிறோம். ஆனால், தேயிலைத் தொழில், ஒரு சீசனல் வேலை. அது ஒரு சீசனல் கிராப். வருஷத்திலே சில மாதங்கள்தாம் தழை வரும். அப்படித் தழை எடுக்கும்போது, ஓவர்-டைம் கொடுப்பதில்லை. இந்த ஓவர்-டைம் பற்றி கமிஷனுக்கு ரெபரன்ஸ் கொடுத்திருக்கிறோம். கோயம்புத் தூர் கூட்டத்திலே கூட இது பற்றிப் பேசியிருக்கிறோம். சீசனல் டைத்தில் ஓவர்-டைம் அவசியம் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தொழில் கோர்ட் வால்பாரைக்கு வருவதில்லை. பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளிகள் சாட்சிகளை அழைத்துக் கொண்டு பொள்ளாச் சிக்கும், கோயம்புத்தாருக்கும் போவது என்பது வேதனையான விஷயம். ஆகவே, வால்பாரைக்கு தொழில் கோர்ட் மூன்று மாதத்திற்கு ஒரு முறையாவது அல்லது சௌகரியப்பட்ட போதாவது போகவேண்டும் என்று உத்தரவு போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

9th March 1966] [திரு. கே. பொன்னையன்]

எஸ்டேட் கண்டிராக்ட் தொழில்களுக்கு டெம்பரரி ஆட்களை வைத்துக் கொண்டு செய்யாமல், ரிஜிஸ்டர்ட் தொழிலாளிகளையே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் கட்டாயப்படுத்த வேண்டும். ஏன் தற்காலிகத் தொழிலாளிகளை வைத்துக் கொண்டுவிடுகிறார்கள் என்றால் அவர்களுக்கு கிராசுவடி, பிராவிடண்ட் பண்ட் பெனிபிட், மெடர்னிட்டி பெனிபிட், சிக்னஸ் பெனிபிட், கம்பனி கொடுத்தால், இதெல்லாம் செய்யவேண்டாம். ஆகவேதான், முதலாளிகள் கூடுமான வரையில் நிரந்தரமான தொழிலாளிகளை உபயோகிப்ப தில்லை. ஆகவே, இந்த வேலைகளுக்கும் டெம்பரரி வேலையாட்களைத் தவிர்த்து, நிரந்தர ஆட்களைதான் உபயோகிக்கவேண்டும் என்றும் செய்யவேண்டும். அப்படிப்பட்ட தொழில்களில் இருக்கும் டெம்பரரி தொழிலாளிகளை நிரந்தரம் செய்ய வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எஸ்டேட்டில் இருக்கிற பல வேலை களுக்கு—பூனின் முதலியவை கன்ட்ராக்ட் வேலைகள்—இவை களுக்கெல்லாம் டெம்பரரி ஆட்களையே உபயோகிக்கிறார்கள். அதற்குப் பதிலாக நிரந்தரத் தொழிலாளிகளையே உபயோகித்தால் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் அதிகமான வருமானமும் வரும், அது அவர்களுடைய குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற உதவியாகவும் இருக்கும்.

இவற்றையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, என் பேச்சை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் முதல் அமைச்சர் கொண்டு வந்திருக்கின்ற மானியத்தின் பேரில் என்னுடைய கட்சியைச் சார்ந்த உறுப்பினர் கொடுத்த திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல முன்வந்திருக்கிறேன்.

தொழிலாளிகள் நலன் பற்றி கவனிக்க இந்த விவாதத்தை ஆரம்பித்து வைத்திருக்கிறோம். இன்றைக்கு இருக்கின்ற சட்டங் களையெல்லாம் பார்த்தால், இவ்வளவு சட்டங்களா இருக்கின்றன என்று நாம் பிரமிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். பற்பல சட்டங்கள் இருக்கின்றன. ட்ரேட் யூனியன் ஆக்ட், பாக்டரி ஆக்ட், ஷாப்ஸ் அண்ட் எஸ்டாப்லிஷ்மெண்ட் ஆக்ட், கேடரின் எஸ்டாப்லிஷ்மெண்ட்ஸ் ஆக்ட், இப்படி ஏறக்குறைய 16 சட்டங்களை வைத்துக்கொண்டு, இந்த இலாகாவின் செயல்படுகிறார்கள். இப்படி நிர்வாகம் செய்தாலும், ஒரு பக்கத்திலே, மானேஜ்மென் டார் இருக்கிறார்கள். இன்னொரு பக்கத்திலே வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இரண்டு பேர்களுக்கும் இடையில், அரசாங்கம் ஒரு நீதிபதி போல இருந்து சட்டங்களை அமல் நடத்த இருக்கிறது. அரசாங்கம் திறமையாகவே இந்த சட்டங்களை அமல் படுத்துகிறார்களா? அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கை களால் தொழிலாளிகள் மனக்கிலேசம் நிவர்த்தியாகி இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், நாளுக்கு நாள் அவை வளர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றனவே தவிர, குறையவில்லை என்றுதான் அவர்கள் கொடுத்திருக்கும் புள்ளிவிவரங்கள் காட்டுகின்றன. 1964-65-ம்

[திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [9th March 1966]

ஆண்டுக்கான புகார்கள் பற்றிய விவரங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதாவது, (1) Number of complaints investigate வரப் பெற்ற புகார்கள், 1964-ல் 6,973; அதே போல 1965-ல் 6,839; (2) கன்சிலியேஷன் செய்யப்பட்டவை, 1964-ல் 1,201, 1965-ல் 1,013, (3) அப்படி கன்சிலியேஷனுக்கு அனுப்பப்பட்டு, அட்ஜுடிகேஷன் செய்யப்பட்டவை, 1964-ல் 201, அதுவே 1965-ல் 229. (4) Number of disputes referred for informal arbitration அதாவது லேபர் கமிஷனராலேயே முடிவு செய்யப்பட்டவை, 1964-ல் 92 என்றும், அதுவே 1965-ல், 73 என்றும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாக்கியிருப்பவைகள், எழுப்பப்பட்ட குறைகள், இண்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்ப்யூட்ஸ் ஆக்ட் பிரகாரம் தீர்த்து வைக்கப்படவேண்டும்.

11-30
a.m.

ரிஜிஸ்டர்ட் யூனியன் மூலமாக அனுப்பப்பட்ட புகார்கள், 1964-ல் நிராகரிக்கப்பட்டவை, 5,479, 1965-ல் ரிஜெக்ட் செய்யப் பட்டவை 5,524 கேஸ்கள். 1965-ம் ஆண்டிலே நிராகரிக்கப்பட்டவை 5,524. ஏறக்குறைய 90 சதவீதம். தொழிற்சங்கங்கள் விடுக்கின்ற கோரிக்கைகளை, ட்ரேட் யூனியன் சட்டத்தின் பிரகாரம் தங்களுக்கு இருக்கும் உரிமையின்படி தங்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகளை அரசாங்கத்திற்கு விண்ணப்பிக்கிறார்கள் என்றால், அவைகளை அட்ஜுடிகேஷனுக்கு அனுப்பாமலேயே ரிஜெக்ட் செய்திருக்கிறார்கள். 6,839 கோரிக்கைகளில் 5,524 கோரிக்கைகளை ரிஜெக்ட் செய்திருக்கிறார்களே, ஏன் அப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

சட்டங்கள் எத்தனையோ இருக்கலாம். 16 சட்டங்களைப் போட்டுவிட்டால் மட்டும் போதுமா? நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு விதித்துச் சட்டம் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். அதுவும் சட்டம் தான். ஆனால், அதை அமல் நடத்தும் விதத்தைப் பார்த்தால் எப்படி இருக்கிறது? சட்டத்தைப் போடும்போதே, லாப்ஹோல் களை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டே சட்டம் போடுகிற மாதிரி தோன்றும் விதத்தில் தான் சட்டம் செயல்படுத்தப்படுகிறது. இது தவிர்க்கப்படவேண்டும். 16 சட்டங்களை வைத்துக்கொண்டு லேபர் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் நடக்கிறதென்றாலும் ஸ்ட்ரைக் இல்லாமல் இருக்கிறதா? லாக்-அவுட் இல்லாமல் இருக்கிறதா? கனம் உறுப்பினர் திரு. செங்காளியப்பன் அவர்கள் பேசும்போது, நெய்வேலியில் “எங்களுடையதுதான் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தொழிற் சங்கம், ஊர்வலத்திற்குத் தடை வாங்கினார்கள்” என்று சொன்னார்கள். இந்த முறை இருப்பதற்குக் காரணம், இந்த இலாகா சரிவரச் செயல்படவில்லை என்று தான் நான் சொல்வேன். இலாக்கா சரிவர செயல்படுத்தப்படவில்லை என்பது மட்டுமல்ல; இந்தச் சட்டங்களிலே பல குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. நம்முடைய சோசலிச சமுதாயத்தை உருவாக்குகின்ற பணியிலே இன்றுள்ள நிலைமைக் கேற்றபடி சட்டங்கள் திருத்தியமைக்கப்படவேண்டும். முன்பு ஒரு காலத்தில் ஏற்படுத்திய சட்டத்தை வைத்துக்கொண்டே இன்னும் செயல்படுத்துவதென்பது காலத்திற்கு ஒவ்வாததுதான். ஆகையால்தான், பல கதவடைப்புகள், ஸ்ட்ரைக்குகள், ஊர்வலங்கள் வந்து கொண்டே இருக்கின்றன என்று தான் நான் சொல்வேன்.

9th March 1966.] [திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

1965-ம் ஆண்டிலே மட்டும் வேலை நிறுத்தத்திலே ஈடுபட்ட தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 49,557. வேலை நிறுத்த நாட்கள் 4,59,401. ஏறக்குறைய 194-லே இருந்த அளவிற்குத்தான் 1965-ஆம் நிலைமை இருக்கிறது என்றால், இந்த நிர்வாகம் சர்வாத நடைபெறவில்லை, இந்தச் சட்டங்களும் ஒழுங்காக அமல் படுத்தப் படவில்லை, இந்தச் சட்டங்களைச் செயல்படுத்தும் பொறுப்பில் உள்ள அதிகாரிகள் திறமையாகக் கண்காணிக்கவில்லை என்று தான் நான் குற்றஞ்சாட்ட விரும்புகிறேன். ஆராயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட புகார்கள் அரசாங்கத்திற்கு வந்திருக்கின்றன. அரசாங்கத்திற்கு மில் அதிகார்களுடைய துணை வேண்டியதாக இருக்கலாம்; ஆலை அரசர்களுடைய உதவி வேண்டியதாக இருக்கலாம்; ஆலை நிர்வாகிகளுடைய உதவிகளும் வேண்டியதாக இருக்கலாம். அவர்களுக்கு சாதகம் செய்வதைப் போல் தான் ஆராயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட புகார்கள் வந்திருந்தாலும், ஐயாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட புகார்களை இன்டஸ்ட்ரியல் ட்ரைப்பூனலுக்கோ அல்லது ஆர்பிர்ரேஷனலுக்கோ அனுப்பப்படவில்லை. அதன் மூலமாக, இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்களுடைய வயிற்றிலே இந்த அரசாங்கம் அடிக்கிறது என்று தான் நான் சொல்வேன். ஆகையால், இந்தச் சட்டங்களை தற்போதுள்ள நிலைமைக்கேற்றபடி 'கோடிப்பை' செய்யவேண்டும். சட்டங்களைச் செய்துவிட்டால் மட்டும் போதாது. அவை காலத்திற்கு ஏற்ற சட்டங்களாகவும் இருக்கவேண்டும். ரூஷ்யாவை உதாரணம் காட்டுகிறார்கள். இன்னும் பல சட்டங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். மத்திய சர்க்காரிலே ஒன்று சொல்லுகிறார்கள். மாநில சர்க்காரிலே ஒன்று சொல்லுகிறார்கள். இவர்கள் இரண்டு பேருமே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆலை நிர்வாகம் செய்வதிலே தொழிலாளர்களுக்கு லாபத்தில் பங்கு பிரித்துக் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். எந்த ஆலையிலே, எத்தனை நிர்வாகத்தில் இப்படிப் பங்கு பிரித்துக்கொடுத்திருக்கிறார்கள்? எந்த மானேஜ்மென்டாவது லாபத்தில் பங்கு கொடுத்திருக்கிறார்களா? அமராவதி கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலையில் கொடுத்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஏற்கனவேயே அது நஷ்டத்தில் ஓடுகிறது. பெயர்தான் கூட்டுறவு ஆலையே தவிர, அது சர்க்கார் ஆலையாகத்தான் இருக்கிறது. அது நஷ்டத்தில் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. அதிலே தொழிலாளர்களுக்குப் பங்கு கொடுக்கிறார்களாம். சம்பளத்தில் 'கட்' பண்ணுவதற்காகவா? இப்படித்தான் செய்கிறார்களே தவிர, லாபம் வருகிற எத்தனை டெக்ஸ்டைல் மில்களிலே மானேஜ்மென்ட்டார் தொழிலாளர்களுக்கு லாபத்தில் பங்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள்? கோயமுத்தூரில் எத்தனையோ மில்கள் இருக்கின்றனவே. எத்தனை மில்களில் தொழிலாளர்கள் நிர்வாகம் செய்கிறார்கள்? எத்தனை மில்களில் தொழிலாளர்களுக்கு நிர்வாகத்திலே பங்கு கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது? நஷ்டம் வருகிற ஸ்தாபனங்களில், தொழிலாளர்கள் மானேஜ்மென்ட் செய்தால் என்ன? செய்யாமற்போனால் என்ன? ஆகையால், அரசாங்கம் இந்தத் திட்டங்களை வெளியிலே சொல்லலாமே தவிர, இது உண்மைக்குப் புறம்பாகத்தான் இருக்கின்றது.

[திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

[9th March 1966]

அது போல் தான் ப்ராஃபிட் நிலைமையும் இருக்கிறது. மானேஜ்மெண்டுக்கு ப்ராஃபிட் கிடைக்கிறது. அந்த ப்ராஃபிட்டிலே மினிமம் போனஸ் நான்கு சத வீதம் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அதற்குத்தான் எத்தனை எதிர்ப்புகள்? இந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், எங்களைக் கேட்காமல் 4 சத விகிதம் மினிமம் போனஸ் என்று போனஸ் ஆர்டினன்ஸ் கொண்டுவந்தார்களே என்று மந்திரிகளே எதிர்க்கிறார்கள். தொழிலாளர்களுக்கு 4 சத விகிதம் மினிமம் போனஸ் என்று ஆர்டினன்ஸ் வந்தவுடன், அந்த ஆர்டினன்ஸை அமைச்சர்களே எதிர்க்கிறார்கள். எதற்காக? தொழிலாளர்களுடைய நன்மைகளை எதிர்பார்த்தா? இல்லை. லாபத்திற்கு உச்ச வரம்பு வைக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். மீதி ரூபாயைப் பிரித்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். எந்த இடத்தில் எவ்வளவு உச்ச வரம்பு வைத்திருக்கிறார்கள்? கோயமுத்தூரில் உள்ள டெக்ஸ்டைல் மில்லில் தான் எத்தனை போராட்டங்கள்? எவ்வளவு தகராறுகள்? மந்திரிகள் போகிறார்கள். வருகிறார்கள். ஆனால், மானேஜ்மென்டும் தொழிலாளர்களும் சேர்ந்தால் கூட, அரசாங்கம் அதை “ஒத்துக்கொள்ளாதீர்கள்” என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த நிலைமை தான் இருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்காகச் சட்டங்களைப் போட்டுவிட்டால் மாத்திரம் போதாது. அந்தச் சட்டங்கள் மூலமாக அவர்களுக்கு நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய பயன்கள் கிடைக்கவேண்டும். அந்த நிலைமை இப்பொழுது இல்லை.

ஒவ்வொரு தொழிற்சாலையிலும் ஒரு ஆஸ்பத்திரி இருக்க வேண்டும் என்று சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. பெயருக்குத்தான் ஆஸ்பத்திரி என்று இருக்கிறது. அதிலே மருந்து வாங்கிச் சாப்பிட்டால் நோய் போய்விடும் என்று சொல்ல முடியாது. எந்த நோய்க்கும் கொடுக்கிற மருந்து ஒரே சிகப்புக் கலர் மருந்து தான். ஜுரத்திற்கும், வயிற்று வலிக்கும், தலை வலிக்கும் ஒரே மருந்தைத்தான் சாப்பிட வேண்டும். வேறு எதா கிலும் மருந்து இருக்குமா என்பது சந்தேகம். இப்படித்தான் ஸ்டாச்சுட்டரி ரிக்கவையர்மென்டை ஃபுல்ஃபில் பண்ணுகிறார்களாம். ஆஸ்பத்திரி வைத்து நிர்வாகம் செய்கிறார்களாம். சட்டப்படி ஆஸ்பத்திரியை வைத்துவிட்டார்களேயொழிய, அதில் மருந்து இருக்கிறதா, அந்தந்த மருந்தை நியாயமாகக் கொடுக்கிறார்களா, பிணி தீர்க்கும் மருந்தாகக் கொடுக்கிறார்களா, பிணியை உண்டாக்கும் மருந்தைக் கொடுக்கிறார்களா என்று பார்ப்பது கிடையாது.

தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று திட்டம் இருக்கிறது. எத்தனை இடத்தில் எங்கெங்கே வீடு கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்? அரசாங்கம் வீடு கட்டிக் கொடுக்கிறார்களே தவிர, மானேஜ்மெண்டார் எந்த எந்த இடங்களில் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்? அரசாங்கம் கொடுக்கும் முன்னில் ஒரு பங்கு பணத்தை இனாமாகப் பெற்று எத்தனைத் தொழிலாளர்களுக்கு மானேஜ்மெண்டார் வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்? தொழிலாளர்கள் ஒன்று சேர்ந்து புரட்சி செய்து

9th March 1966]

[திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

விடுவார்களோ என்ற காரணத்தை மனத்திலே வைத்துக்கொண்டு சட்டங்களைக் காட்டுகிறார்களே தவிர, நியாயமான கோரிக்கைகளைப் புறக்கணிக்கிறார்கள் என்று தான் நான் சொல்வேன்.

கனம் உறுப்பினர் திரு. செங்காளியப்பன் அவர்கள் நெய்வேலியைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அவர் பேச்சிலிருந்து இருக்கும் நிலைமை புரிகிறது. தொழிலாளர்களுக்குத் தலைவராக தொழிலாளர் தான் வரவேண்டும். அது எங்களுடைய கட்சியினுடைய அடிப்படைக் கொள்கை. ஆனால், அதை ஏற்றுக் கொள்ளுவது கிடையாது. ஆலை உண்டாயிற்றோ இல்லையோ உடனே ஐ.என்.டி.யு.சி. அல்லது வேறு சங்கம் அமைக்கப்பட்டு விடுகிறது, எந்த ஆலையில் எந்த இடத்தில் மூன்று சங்கங்கள், இரண்டு சங்கங்களுக்குக் குறைந்து இருக்கிறது? ஒரே சங்கம் இருக்க வேண்டும் என்று ஏன் கொண்டுவரவில்லை? ஐ.என்.டி.யு.சி.-இல் அதிக அங்கத்தினர்கள் இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். உண்மை புரியாமல் சொல்கிறார்கள் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். நெய்வேலியில் மூன்று தொழிலாளர் சங்கங்கள் இருக்கின்றன. அந்த மூன்று சங்கங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் எத்தனை அங்கத்தினர்கள் என்று பார்த்தால், ஐ.என்.டி.யு.சி.-இல் இருபது சத வீதத்தினர் கூட இல்லை. வேண்டுமென்றால் இரகசிய வாக்கெடுப்பு வைத்துப் பார்க்கட்டும். லேபர் கமிஷனர் சீக்ரெட் பாலெட் எடுத்துப் பார்க்கட்டும். ரிகக்ளைஸ்டு யூனியன் என்று பெயருக்கு இருக்கலாமே தவிர, உண்மையான பிரதிநிதிகள், உண்மையான தொழிலாளர்களை வைத்து நடத்துகிற யூனியன் வேறு இருக்கிறது. அதை லேபர் கமிஷனர் பார்ப்பதில்லை. அதை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்வது இல்லை. நாளைந்து சங்கங்கள் சேர்ந்து, “இவ்வளவு போனஸ் தரவேண்டும், இவ்வளவு அடிப்படைச் சம்பளம் இருக்க வேண்டும், இவ்வளவு இன்க்ரிமெண்ட் தரவேண்டும்” என்று கோரிக்கைகளை வைத்தார்களென்றால், ஐ.என்.டி.யு.சி. என்ன செய்கிறார்கள்? “இப்பொழுது கொடுக்காதீர்கள், நாங்கள் ஆறு மாதம் கழித்துக் கேட்கிறோம், அப்பொழுது கொடுங்கள்” என்று சொல்வதாகத்தான் இருக்கிறது. ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட தொழிற்சங்கங்கள் இருக்கவே கூடாது என்று சட்டம் கொண்டுவருங்கள். எதிர்க் கட்சியின் சார்பிலே வரவேற்கிறோம். ஆனால், ஒரே ஒரு தொழிற்சங்கம் இருக்க வேண்டுமென்றால், அந்தத் தொழிற்சங்கம் எது என்பதை அங்கிருக்கும் தொழிலாளர்கள் சீக்ரெட் பாலட் மூலமாக முடிவு கட்டவேண்டும். கை தூக்கும் முறை கூடாது. சீக்ரெட் பாலட் மூலமாகத் தொழிற்சங்கங்கள் உருவாக்கப்படவேண்டும். ஒரே ஒரு தொழிற்சங்கம் தான் இருக்கவேண்டும் என்ற வகையில் சட்டத்தைத் திருத்துங்கள். லேபர் கமிஷனரே முன்றின்று வாக்கெடுப்பை நடத்தட்டும். யாருக்கு மெஜாரிட்டி இருக்கிறதோ அவர்கள் தொழிற்சங்கத்தை வைத்து நடத்தட்டும்.

நெய்வேலிக்கு திரு. அண்ணாதுரை வந்தார். முத்தமிழ் மன்றத்தின் பெயரில் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் ஒன்று சேர்ந்திருந்த கூட்டத்தில் திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள் பேசினார்கள்.

[திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

[9th March 1966]

“இப்படிச் செய்கிறார்களே” என்று சிலர் குறைப்பட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள் என்றால் அவர்களுடைய நிலை புரிகிறது. “ஆனால் அரசாங்கம் காங்கிரஸ் அரசாங்கம். அங்கே நடப்பது, மத்திய அரசாங்கத்தினுடைய நிர்வாகத்தில் இருக்கக்கூடிய நெய்வேலிஸ்தாபனம். அங்கே போய் திரு. அண்ணாதுரை பேசுவதா?” என்று சிலர் நினைக்கலாம். அதற்கு நாங்கள் என்ன பண்ணுவது? மற்றவர்கள் பேசினால் சும்பல் கூடவில்லை என்றால் நாங்கள் என்ன பண்ண முடியும்? திரு. அண்ணாதுரை அவர்களைக் கூப்பிட்டார்கள். அதனால் அவர்கள் அங்கே போகிறார்கள். திரு. அண்ணாதுரை அவர்களை ‘அவுட்லா’ பண்ணிவிட்டார்களா? அவர் ராஜ்ய சபை மெம்பர். டெல்லியிலே போய் அவருடைய குறைகளை அவர் எடுத்துச் சொல்லலாம். அதுவும் கூட முத்தமிழ் மன்றம், ரிட்டன் கண்டிஷனை அவர்கள் அரசியலைப் பற்றிப் பேசக்கூடாது என்று உத்தரவாதம் வாங்கிக்கொண்டு பேச அனுமதிக்கப்பட்டார். அறிஞர் அண்ணா முத்தமிழ் மன்றத்தில் தமிழைப் பற்றிப் பேசக் கூடாதா? அதற்கு ஏன் இங்கே வயிற் றெரிச்சல்? காரணம் என்னவென்றால் இவர்களுடைய நோக்கம் அரசியல் தான். தங்கள் அரசியல் கட்சியின் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லையே என்ற வருந்தமே தவிர தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை செய்கிற அடிப்படை அல்ல. நான் மீண்டும் சொல்வேன். இன்றைக்கு அரசாங்கத் துறையில் வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களுக்கு என்ன நன்மைகளை இவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள்? சர்க்கார் அச்சகத் தொழிலாளர்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். டிரான்ஸ்போர்ட் இலாகா தொழிலாளர்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். தனியார் ஸ்தாபனங்களில் என்ன என்ன உரிமைகள், சலுகைகள் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்று சொல் கிறேமோ அவற்றைக் கொடுத்திருக்கிறார்களா? ஆகவே அரசாங்கம் நடத்துகிற முறை சரியானது அல்ல. தொழிற்சாலையில் வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களுடைய நலன் எல்லாவகையிலும் பாது காக்கப்படவேண்டுமென்றால், அவர்களுக்கு ஊதியம், போனஸ் ஆகியவை எல்லாம் நியாயமான அடிப்படையில் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்றால் தொழிற்சங்கங்களை வளர்த்தாக வேண்டும்.

இன்றைக்குப் பார்க்கிறோம். ரா மெட்ரியல்ஸ் கிடைக்க வில்லை என்பதாக தொழிற்சாலைகளை மூடுகிறார்கள். 90 சதவிகிதம் கச்சாப் பொருள் கிடைத்து 10 சதவிகிதம் கிடைக்கவில்லை என்றும் கூட அதைச் சாக்காக வைத்து மூடுகிறார்கள். பெட்டிக்கு அட்டை கிடைக்கிறது, குச்சி கிடைக்கிறது, தொழிலாளர்கள் கிடைக்கிறார்கள், ஆனால் குளோரைட் கிடைக்கவில்லை என்பதாக தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகள் மூடப்படுகின்றன என்றால் இதற்கு யார் பொறுப்பாளி? அரசாங்கம் தான். அந்தக் கச்சாப் பொருள்கள் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும்படியாக ஏன் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தவில்லை? சட்டத்தைப் போட்டால் போதுமா?

*திரு. ஜே. மாதா கவுடர் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்ல

9th March 1966] [திரு. ஜே. மாதா கவுடர்]

விரும்புகிறேன். நாடு விடுதலை அடைவதற்கு முன்பு நம் நாட்டில் இருந்த தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத்தரம் எந்த நிலையில் இருந்தது, விடுதலை அடைந்த பிறகு நம் அரசாங்கம் தொழிலாளர்களுக்காக இயற்றியுள்ள பல சட்டங்கள் காரணமாக வாழ்க்கைத் தரம் எவ்வளவு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதைத் தொழிலாளர் வர்க்கம் நன்கு புரிந்து கொண்டிருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு ஒருகால் புரியாமல் இருக்கலாம். தொழிலாளர்கள் நன்கு உணர்ந்து இருக்கிறார்கள். சட்டத்தை மாத்திரம் போட்டால் போதுமா என்று நண்பர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் அங்கலாய்த்தார்கள்.

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதாக சட்டம் செய்திருப்பதிலே நம் மாநிலம் தான் முன்னணியில் இருக்கிறது. அதை நாம் எல்லோருமே அறிந்திருக்கிறோம். இன்றைக்கு வெளியில் உள்ளவர்களும் அதைப் பாராட்டுகிறார்கள். முதலாளிகள் சட்டத்தில் இருந்து தப்பித்துக்கொள்ள பல ஏமாற்று வழிகளைக் கையாளுகிறார்கள் என்றால் அதற்கு நாம் எத்தகைய வழியைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கத்திற்கு யோசனை சொல்வது சாலச் சிறந்ததாக இருக்குமே தவிர சட்டம் கொண்டுவந்ததே பிரயோசனம் இல்லை என்று சொல்வது சரியல்ல என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

சட்டத்தில் சில குறைபாடுகள் இருக்கலாம். கடந்த ஒன்பது ஆண்டு காலமாக நாம் பார்த்து வருகிறோம். தங்களுடைய நிலையை எடுத்துச் சொல்ல வாய்ப்பு அறிக்காமல், நோட்டீஸ் கொடுக்காமல், திடீரென்று சில இடங்களில் டிஸ்மிஸ் செய்து விடுகிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை என்ன ஆவது? ஸ்டாண்டிங் ஆர்டரை வைத்துக்கொண்டு இம்மாதிரி காரியங்கள் நடைபெறுவதற்கு நாம் அனுமதிக்கக் கூடாது. குறிப்பாக என்னுடைய தொகுதியிலேயே ஒரு சிறு தவறு நடந்துவிட்டது. முதலாளி, தொழிலாளி சர்ச்சையில் கோர்ட்டில் வாதாடினார்கள். கோர்ட்டில் இரண்டு தரப்பார் பேரில் கீரிமின்ஸ் கேஸ் போடப்பட்டது. இரண்டு தரப்பாரும் குற்றவாளிகள் அல்ல என்று கோர்ட்டார் தள்ளிவிட்டார்கள். இருந்தும் முதலாளிகள் அவர்களை டிஸ்மிஸ் செய்துவிட்டார்கள். இப்படிச் சிறிய, சிறிய விஷயங்களுக்காக டிஸ்மிஸ் செய்வது முறையல்ல என்பதைப் பலமுறை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். இலாகா காரியதரிசியிடம்கூட இதைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்கள் கோர்ட்டுகளுக்குப் போவதற்கு வாய்ப்புக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதை நான் முதலமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அவர்கள் அவர்களுக்கு அந்த வாய்ப்பைத் தருவதற்கு வழிசெய்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தமாக அண்மையிலே வேஜ்போர்டு அதனுடைய முடிவைக் கொடுத்திருக்கிறது. நாங்கள் அந்த முடிவை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்

[திரு. ஜே. மாதா கவுடர்] 19th March 1966

கிறோம். நாங்கள் பல நாட்களாக இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தோம். இப்பொழுது ஆண்களுக்கு 2¼ ரூபாயும், பெண்களுக்கு 1 ரூபாய் 80 காசுகளாகவும் கொடுப்பதற்கு வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்களுக்கு 24 காசுகளும், பெண்களுக்கு 27 காசுகளும் உயர்த்திக் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்தச் சட்டத்திலே 1947-ஆம் வருஷத்திலே அதிக இலை பறிக்கக்கூடிய பெண்களுக்கு அதிக வேஜ் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டு அதே முறையில் தான் பச்சைத் தேயிலை பறித்தால் 7 காசுகள் தான் கொடுக்கப்படுகிறது. இன்னும் உயர்த்தப்படவில்லை. அதை 8 காசு, 9 காசு அல்லது 10 காசு என்று அதிகமாகக் கூட்டி நிர்ணயிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதையும் வேஜ் போர்டு மூலமாகவே நிர்ணயிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று நான் முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தொழிலாளர்களுக்கு மின்சார வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். இது சம்பந்தமாகத் தொழிலதிபர்களுடன் பேச்சு வார்த்தை நடந்ததாகத் தெரிகிறது. அங்கே இருக்கக்கூடிய ஸ்டாலிப்புக்கு மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு எல்லாம் மின்சார வசதி கொடுக்கப்படுகிறது, ஆனால் தொழிலாளர்களுக்கும்மட்டும் கொடுப்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? அவர்களுக்கும் மின்சார வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு கமிட்டி அமைத்திருப்பதாக குறிப்பில் காணப்படுகிறது. மிக்க நன்றி. சாதாரணமாக அவர்களைச் சலவைத் தொழிலாளர்கள் என்று விட்டுவிடாமல் அவர்களுக்கும் முதலமைச்சர் அவர்கள் மினிமம் வேஜஸ் ஆக்ட் பிரகாரம் ஒரு கமிட்டியைக் கொண்டுவந்திருப்பது மிக மிகச் சிறந்தது. உள்ளே என்ன வியாதி இருக்கிறது என்று கண்டுபிடிப்பதற்கும், அந்த வியாதியைப் போக்குவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று செய்வதற்கும் எப்படி டாக்டர்கள் இருக்கிறார்களோ, அதைப் போல வெளியிலே இருக்கக்கூடிய துணிகளைத் துவைத்துக் கொடுத்து ஆரோக்கியமாக இருப்பதற்கு அவர்கள் பாடுபடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு மினிமம் வேஜ் போர்டு ஆக்ட் பிரகாரம் ஒரு கமிட்டியைக் கொண்டுவருவதற்கு நான் முதலமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டுவது மட்டுமல்ல. லாண்ட்ரீஸ் என்றால் லாண்ட்ரீஸ் வாஷிங் கிளாத் இன்க்லூடிங் உல்லன் கிளாத் என்று இருக்கிறது. எனக்கு ஒரு அச்சம் இருக்கிறது. கிராமப்புறங்களிலே உள்ள சலவைத் தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை என்ன? அவர்களையும் இந்தச் சட்டத்தின் கீழே கொண்டுவர முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டும். கிராமப்புறங்களிலே அவர்கள் சலவை செய்து கொடுத்துவிட்டு அதற்குப் பதிலாக நெல்லோ அல்லது அரிசியோ வாங்கிக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இதற்கும் ஒரு சட்டம் கொண்டுவந்தால்தான் இது முற்றுப்பெற்ற சட்டமாக இருக்கும். இல்லாவிட்டால் மறுபடியும் இதற்காக ஒரு அமென்ட்மென்ட் கொண்டுவர வேண்டியிருக்கும். மெடிக்கல் பெசிஸ்டிடிசைப் பொறுத்தவரையில் தோட்டத்திலே இருக்கக் கூடிய ஆஸ்பத்திரிகளைக் கண்காணிப்பது யார்? மற்ற ஆஸ்பத்திரிகளைக் கண்காணிக்க டிஸ்ட்ரிக்ட் மெடிக்கல் ஆபீசர் இருக்கிறார்.

9th March 1966]

[திரு. ஜே. மாதா கவுடர்]

ஆனால் இதைக் கண்காணிப்பதற்கு யாரும் கிடையாது. அங்கே டிஸ்ட்ரிக்ட் மெடிக்கல் ஆபீசர் போய்விட்டு வரலாம், ஆனால் எந்த அதிகாரத்தோடும் அங்கே போய்க் கண்காணிக்க முடியாது. ஆகவே ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இதற்கு ஒர்க்ஸ்மென் மெடிக்கல் ஆபீசர்கள் போடவேண்டும். அவர்கள் அப்படிப்பட்ட ஆஸ்பத் திரிகளைக் கவனிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் போட முடியாவிட்டாலும்கூட அதிகமான தொழிலாளர்கள் இருக்கக்கூடிய மாவட்டங்களுக்காவது பரீட்சார்த்தமாக இதைப் போட வேண்டும். பிரசவ அலவன்சைப் பொறுத்தவரையில் மத்திய சட்டத்திலே கூட்டிக்கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் அது மாநில சட்டத்திலே கொடுக்கப்படவில்லை. அதை மாநில சட்டத்திலேயும் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அடுத்தபடியாக டிஸ்ட்ரிக்ட் எம்ப்ளாய்மெண்ட் ஆபீஸ்களை எடுத்துக் கொண்டால், எங்கள் பகுதியில் கச்சா பிலிம் தொழிற்சாலையில் வேலைக்கு ஆட்கள் எடுத்துக்கொள்வதைப்பற்றி நான் டிஸ்ட்ரிக்ட் டெவலப்மெண்ட் கவுன்சிலில் கூட எடுத்துச் சொன்னேன்.

* திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணாமூர்த்தி கவுண்டர் : கனம் சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளரும், தொழிற்சாலையும் என்ற தலைப்புப் பற்றி வந்திருக்கின்ற மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்று நான் என்னுடைய சில கருத்துக்களைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். நாம் நன்றாக ஊன்றிக் கவனித்தோமேயானால் நாடு என்று சொல்லக்கூடிய ஒன்றே பெரிய தொழிற்சாலைதான். நாட்டிலே வாழுகின்ற மக்களும் அந்தப் பெரிய தொழிற்சாலையில் உழைக்கின்ற தொழிலாளர்கள்தான். எந்த ஒரு நாட்டு மக்கள் அசைவில்லாத உள்ளத்தோடு, ஊக்கத்தோடு உழைக்கின்றார்களோ அந்த நாடு நல்ல வளப்பமுடையதாக இருக்கும்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இயற்கை வாய்ப்புக்கள் இயந்திரங்கள் ஆகும். அதையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணாமூர்த்தி கவுண்டர் : வள்ளுவர் கூறுகின்றார்,

“ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா
ஊக்கமுடையா னுழை.”

என்று. ஒரு தனி மனிதனாக இருந்தாலும், ஒரு பெரிய நாட்டிலே வாழுகின்ற மக்கள் சமுதாயமாக இருந்தாலும் அசைவில்லாத உள்ளத்தோடு எந்த நாட்டு மக்கள் உழைக்கின்றார்களோ அந்த நாடு பெரிய வளப்படும் உடைய நாடு ஆகும் என்பது இந்தக் குறவினுடைய கருத்து. அது மட்டுமல்லாமல் எந்தப் பெரிய நாட்டிற்கும், தீங்கு அல்லது இடையூறு வருவது உண்மைதான். தீங்கு நிகழ்ந்த காலத்திலும்கூட எந்த ஒரு நாட்டில் உற்பத்திப் பெருக்கு அதிகரிக்கின்றதோ அந்த நாடு தான் நாடு என்று கூறுகிறார்.

“பெரும்பொருளாற் பெட்டக்க தாகி அருங்கேட்டால்
ஆற்ற விடேவது நாடு.”

[திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணாமூர்த்தி கவுண்டர்] [9th March 1966]

என்பது குறள். துன்பம் வந்த காலத்தும் அசைவில்லாத உள்ளத் தோடு அயராது உழைக்கின்ற நாட்டுமக்கள் தான் அந்த நாட்டை வளப்படுமடையதாக ஆக்குவார்கள் என்பது தான் கருத்து. சில நாட்களுக்கு முன்பு கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் அரிய பிரசங்கம் ஒன்று ஆற்றினார். ஜப்பான் என்ற ஒரு நாடும், மேற்கு ஜெர்மனி என்ற ஒரு நாடும் யுத்தங்களால் பெரிய இடையூறுகளுக்கு உள்ளாகியும், இடையூறு காலத்திலே அந்த நாட்டு மக்கள் அசைவில்லாத உள்ளத்தோடு, ஆக்க முயற்சியோடு முனைந்து செயலாற்றிய காரணத்தாலே இன்று பெரிய பெரிய நாடுகளுக்கு இணையாக இந்த நாடுகளும் முன்னேறியிருக்கின்றன என்று கூறினார்கள். அது உண்மை தான். தொழில் என்ற ஒரு சொல் நான்கு அங்கங்களைக் கொண்டதாக இருக்கிறது. ஒன்று தொழிலை ஆரம்பிக்கின்றவர்கள், இரண்டு, அதிலே போடப் படுகின்ற முதல், மூன்று தொழிலுக்கு ஏற்புடைய சாலை. நான்காவது தொழிலாளர்களுடைய இனம். தொழிலாளர் இனம் தான் தொழில் வளத்திற்கு, நாட்டு வளப்பத்திற்கு அடிப்படை யாக விளங்குகிற அம்சம் ஆகும். அந்தத் தொழிலாளர் இனம் என்று சொல்லப்படுகின்ற அம்சத்தைப் பெற்று எந்த நாடு உறுதியுடன் நின்று வளப்பத்திற்கு உண்டான வழிவகைகளைச் செய்கிறதோ அந்த நாட்டிலேதான் உண்மையான வளப்பம் பெருகும். தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள், அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்திச் செல்லக்கூடிய அளவுக்கு உழைப்பிலே வாக்கூடிய ஊதியம் இவைபெல்லாம் மிகுமானால் அவர்களுடைய ஊக்கப்பாடும் மிகும். ஊக்கப்பாடு மிகுந்து அவர்கள் உழைக்கும்போது தொழிலில் வளம் பெருகும். அப்பொழுது நாட்டு வளம் பெருகும். இந்த முயற்சியை மேற்கொண்டுதான் அரசாங்கமானது தொழிலாளர்கள் இனத்திலே கவனம் செலுத்தி, அவர்களுக்கு வேண்டிய நல்ல வாய்ப்புக்களை அந்தந்தச் சமயங்களிலே கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறது என்பதை நாம் காணும்பொழுது நாம் நம்முடைய மனத்திலே நிம்மதியைப் பெறுகின்ற நிலையை அடைகின்றோம்.

12-00
noon.

விவசாயத் தொழிலைப் பொருத்தமட்டில் நான் கூற விரும்புவது என்னவென்றால்—

‘தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்

செல்வருஞ் சேர்வது நாடு’

என்பது வள்ளுவர் கூற்று. எந்த ஒரு நாட்டிலே தட்டுப்பாடு இல்லாது நிறைய விளைகிறதோ அந்த ஒரு நாட்டிலே பஞ்சம் இருக்காது. அப்படி இருக்க வேண்டுமென்றால் விவசாயம் என்று சொல்லக்கூடிய பெரிய தொழில் ஒரு நாட்டிலே வளம் பெருகியிருக்கவேண்டும். அப்படி நாம் பார்ப்போமேயானால், அந்த விவசாயத் தொழிலிலே ஈடுபட்டு உழைக்கின்ற விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல ஒரு ஊதியத்தை அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டிய கடமை அரசாங்கத்துக்கு உண்டு.

‘ஏனும் இரண்டுளதாய்

இல்லத்தில் வித்துளதாய்

9th March 1966] [திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணாமூர்த்தி கவுண்டர்]

நீர் அருகே சேர்ந்த நிலமுளதாய்

சென்று வர எளிதாய்

செய்வாரும் சொல் கேட்பில்

என்றும் உழவே இனிது'

என்ற ஒரு பாட்டு. 'செய்வாரும் சொல் கேட்பில்' என்பது விவசாயத் தொழிலாளர்களைக் குறிப்பிட்டு வருகின்ற சொல். அவர்கள் தாங்கள் ஈடுபட்டிருக்கின்ற விவசாயத் தொழிலிலே நன்றாக முனைந்து வேலை செய்ய வேண்டுமென்றால், அதனால் வருகின்ற ஊதியம் நன்றாக இருக்கவேண்டும். குத்தகைக்கு நிலத்தை எடுத்து உழுகிறவர்களையெல்லாம் கூட விவசாயத் தொழிலாளர் என்ற இனத்திலேதான் சேர்க்கவேண்டும். உழைக்கிறவர்களுக்கு 60 பங்கு, நிலம் உடையவர்களுக்கு 40 பங்கு என்று டெனன்ட்ஸ் ஆக்டில் அரசாங்கம் அமைத்திருக்கிறது. அது ஒரு நல்வாய்ப்பு என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமை அமைந்திருக்கிறது. அந்தச் சட்டத்தையும் மீறி தஞ்சை மாவட்டம் போன்ற மாவட்டங்களில் விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். இதைப் பற்றித் திரு. நாராயணசாமி நாயுடு அவர்கள் சொன்னார்கள். கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள், 'நிச்சயமாக கவனித்து ஆவன செய்யப்படும்' என்ற உறுதி மொழியை அளித்தார்கள். அது மிக, மிக வரவேற்கக் கூடிய ஒன்று.

அதற்கு மேலே, நிலம் குத்தகைக்கு வாங்காமல், விவசாயத் தொழிலிலே தொழிலாளர்களாக, மண்வெட்டி ஒன்றுதான் இருக்கக்கூடிய இருப்பு என்ற வகையிலே, உழைக்கின்ற விவசாயத் தொழிலாளருக்கு, நல்ல ஊதியம், தினக்கூலி கிடைக்கக்கூடிய அளவு அரசாங்கம் முனைந்து செயலாற்ற வேண்டுமென்று வேண்டுகிறேன். அந்த ஒரு வகையில் சாதாரணமாகக் கம்பன் சொல்வது—

'நிலம் சுரக்கும் நிறைவளம்

கலம் சுரக்கும் கணக்கிலா நிதி

பிலம் சுரக்கும் பெருமணி

பெறுதற்கரியதம் குலம் சுரக்கும்

ஒழுக்கம் குடிக்கெலாம்'

என்றார். பெருங்குடி என்று சொல்லக்கூடிய நாட்டில் ஒரே ஒரு தொழிற்சாலைதான். அந்தத் தொழிலில் இருந்து வருவது ஒழுக்கம் நிறைந்த மக்கள். ஒழுக்கம் நிறைந்த மக்கள்தான் நாட்டுக்கு இன்றியமையாத கருவி என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அந்த ஒருவகையிலே எந்த நாடு விளங்குகிறதோ அந்த நாடு பெருவளம் மிக்கதாக இருக்கும் என்று கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. காஞ்சி மணிமொழியார் : கனம் சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர், தொழிற்சாலைகள் பற்றிய மானியத்தின் மீது எதிர்க்கட்சியின் சார்பில் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப்

[திரு. காஞ்சி மணிமொழியார்] 19th March 1966

பிரேரணையை ஒட்டி சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சுதந்திரம் பெற்றதற்குப் பின்னால் தொழிலாளர்களுடைய நன்மையைக் கருதி பல சட்டங்களை இயற்றியிருக்கிறோம். அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு, வேலை உறுதி, கூலி நிர்ணயம் ஆகியவை பற்றிய பலவகைச் சட்டங்களை நிறைவேற்றி வைத்திருக்கிறோம். அதற்காக இந்தச் சர்க்கார் எல்லா வகையான முயற்சிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு தொழிலாளர்களுக்கு எந்தவகையிலும் பாதகம் ஏற்படாமல் இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ள முயன்று வருகிறார்கள். அதைப் பாராட்டுகிறேன். அதே நேரத்திலே முதலாளிகள் அந்தச் சட்டங்களிலே எங்கெங்கு ஓட்டை இருக்கிறது என்று கண்டறிந்து அதிலிருந்து தப்பிச் செல்லவும் முயலாமல் இல்லை. அதுவும் நன்றாகத் தெரிகிறது.

அச்சுக்கூடத் தொழிலாளர்களை எடுத்துக்கொண்டால் ஒரு அச்சுக்கூடத்தில் தொடர்ந்து ஒருவர் பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகள் வேலை செய்கிறார். அத்தனை ஆண்டுகள் வேலை செய்த பிறகும் அவர் நிரந்தரமாக்கப்படுகிறாரா என்றால் இல்லை. அவர்கள் எல்லாம் ஏழெட்டு வாரங்கள் வேலை செய்த பிறகு இடையிலே ஒரு வாரம் நிறுத்தி விடுகிறார்கள். பிறகு மீண்டும் வேலைக்கு வைத்துக் கொள்கிறார்கள். இப்படிப் பத்துப் பதினைந்து ஆண்டு காலம் பல தொழிலாளர்கள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இடையிலே அவர்களை ஓசிறு வாரங்கள் நிறுத்துவதன் காரணமாக அவர்களுக்குச் சட்டப்படி கிடைக்க வேண்டிய உரிமைகள் பறிக்கப்படுகின்றன. அந்த மாதிரி நிலைமையைப் போக்க சட்டத்திலே எந்த வகையிலே வழி செய்ய முடியும் என்று பார்த்து, செய்யவேண்டும். ஒரு அச்சுக்கூடத்திலே ஒருவர் 240 நாட்கள் தொடர்ந்தோ அல்லது இடைவிட்டோ பணியாற்றி இருப்பாரேயானால் அவர் நிரந்தரமாக்கப்பட வேண்டுமென்ற முறையில் சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும். இவ்வாறு செய்தால் இப்படிப்பட்ட ஒழுங்குகளை நிரந்தரமாக ஏற்பட முடியாது.

நெசவுத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரை எந்த விதமான பாதுகாப்புச் சட்டமும் கிடையாது. ஏனைய தொழிலாளர்களுக்கு எல்லா வகையான பாதுகாப்பையும் கொடுத்திருக்கிறோம். ஷாப்பிலே வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களுக்குக்கூடச் சட்டம் செய்து வைத்திருக்கிறோம். ஒரு ஷாப்பிலே ஒருவர் அல்லது இருவர்தான் வேலை செய்கிறார்கள். ஆனால் நெசவுத் தொழிலிலே நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை எட்டு லட்சம் பேர் வரை இருக்கிறார்கள். அவர்களை நம்பி அவர்கள் குடும்பத்திலே ஏராளமான பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்காக எந்த விதமான பாதுகாப்புச் சட்டமும் இதுவரை செய்யவில்லை. சாதாரணமாக அவர்களுடைய நிலைமை அடுத்த நாளுக்கு வழி அற்ற நிலைமையிலே வாழ்க்கை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்டவர்களைத் திடீரென்று வேலையிலிருந்து நீக்கிவிடுகிறார்கள். துணித் தேக்கம் கொஞ்சம் இருக்குமானால், உடனே லட்சக்கணக்கானவர்கள் ஏற்பட வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடனேயே கூலியைக்

9th March 1966] [திரு. காஞ்சி மணிமொழியார்]

குறைக்கிறார்கள். கூலியைக் குறைத்தவுடனே தங்களுடைய சம்பளம் போய் விடுகிறதே என்று வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்கள். இப்படி தொடர்ந்து ஒரு மாதம் ஒன்றை மாதம் சென்று விடுகிறது. வேறு எங்காவது வேலை நிறுத்தம் என்றால் சர்க்காரும் கவலை கொண்டு வேலை நிறுத்தத்தை எப்படி மூன்றுப் பெறச் செய்வது என்று முயற்சி எடுக்கிறார்கள். கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தால் அவர்கள் ரோட்டிலோ தெருக்களிலோ நின்ற பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தும் கூட, அவர்களுக்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்பதைப் பற்றி யோசிக்காமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கது.

மாஸ்டர் வீவர்கள் 20-ல் இருந்து 40 தனி வரை வைத்து வேலை வாங்குகிறார்கள். மற்றத் தொழிலாளர்களுக்கு இருப்பது போல் இவர்களுக்கும் 20 நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்கு மேல் வைத்து வேலை வாங்கினால் அந்த மாஸ்டர் வீவர்களை கட்டுப்படுத்தும் வகையில் போனஸ் சட்டம் கம்பெனிச் சட்டத்தை விரிவு படுத்துவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்வது பற்றி இந்தச் சர்க்கார் சிந்தித்துப் பார்ப்பது நல்லது என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சாதாரண ஏழை நெசவுத் தொழிலாளர்கள் தாங்களாகப் போராடி எதையும் பெற முடியாது. ஒரு நாள் அல்லது இரண்டு நாளுக்கு மேல் அவர்களால் வேலைக்குப் போகாமல் இருக்க முடியாது. சைதாப்பேட்டையில் இதே மாதிரி கூலி குறைக்கப் பட்டதால் வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. இரண்டு பேருக்கும் இடையே சமரசம் செய்து வைக்க எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் முதலாளிகளும் மாஸ்டர் வீவர்களும் ஒத்து வரவில்லை. அதற்குப் பிறகு ஆயிரம் ரூபாய் வரை நிதி திரட்டி நெசவாளர்களுக்கு உணவு கொடுத்துக் காப்பாற்ற வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாயிற்று. குன்றத்தூரிலும் இதே போன்று நிதி திரட்டி அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஆகவே, இவர்களுக்குக் குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயம் நிச்சயமாகத் தேவை. வேலைப் பாதுகாப்பும் அவர்களுக்குத் தரவேண்டும். அதற்கான ஒரு சட்டத்தை எந்த முறையில் கொண்டு வரலாமோ அந்த முறையில் ஒரு சட்டத்தை விரைவில் கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தக் கைத்தறித் துணி நமக்கு அந்நியச் செலாவணியை ஈட்டித் தருகிறது. அப்படி அந்நியச் செலாவணியை ஈட்டித்தருகிற இந்த நெசவாளர்கள் அடிக்கடி ஸ்ட்ரைக் செய்வதும், அதனால் அவர்களுக்கு பாதகம் ஏற்படுவதும் குழந்தை குட்டிகள் கஷ்டப்படுவதும் ஆன இப்படிப்பட்ட நிலைகள் ஏற்படாதிருக்க ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வரவேண்டும். விவசாயிகளுக்குச் சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம், தொழிலாளர்களுக்குச் சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம், பிடித் தொழிலாளர்களுக்கும் கடைச் சிப்பந்திகளுக்கும் சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். ஆக, இப்படியெல்லாம் இதர தொழிலாளர்களுக்காக சட்டங்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறபோது இந்த நெசவாளர்களுக்

[திரு. காஞ்சி மணிமொழியார்] 19th March 1966

கும் இவர்கள் வேலை போகாமல் இருப்பதற்கான முறையில் ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தரும் சட்டத்தை உருவாக்கும் முயற்சியை அரசு மேற்கொள்ளவேண்டும். ஸ்பெஷல் ட்ரெயினிங் ஸ்கீம் என்று மற்றத் தொழிலாளர்களுக்கு வைத்திருக்கிறோம். இந்த நெசவுத் தொழிலில் இவர்கள் நீடித்து நிற்கமுடியாது என்று தெரிகிறது. அத்தொழில் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. ஆகவே இவர்கள் ஒரு மாற்றுத் தொழிலைக் கற்றுக் கொள்ளும் விதத்தில் ஒரு ஸ்பெஷல் ட்ரெயினிங் ஸ்கீம் போட்டு மில்கரில் வேலை செய்வதற்கான பயிற்சியை அவர்களுக்கு முதலில் கற்றுக் கொடுத்து விட்டால் புது மில்கள் தொடங்கும்போது வேலையில்லாது திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிற நெசவாளர்கள் அங்கு சென்று வேலையில் அமர உதவியாக இருக்கும். ஆகவே அத்திட்டத்தையும் மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வீட்டு வசதி இவர்களுக்கு செய்து கொடுத்தது நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. சிலவிடங்களில் மட்டும்தான் வீடுகள் கட்டித் தரப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே ஏழை நெசவாளிகளுக்கு வீடு கட்டித் தரும் திட்டத்தை மேலும் விஸ்தரிக்கவேண்டும். இந்தியன் டெக்னிக்கல் இன்ஸ்டிடியூட்டில் சாதாரணமாக 14½ ஆண்டு காலம் பயிற்சி பெறக்கூடிய மாணவர்கள். அப்படிப் பயிற்சி பெற்ற பிறகு ஆறு மாத காலம் ஒரு தொழிற்சாலையில் நேரடிப் பயிற்சிக் காக அனுப்பப்படுகிறார்கள். இங்கிருந்து மதுரை, கோவை, சேலம் போன்ற இடங்களுக்கு அனுப்புகிறார்கள். அங்கு போன பிறகு அங்குள்ள தொழிற்சாலையில் இங்கு வேலை இல்லை என்று திருப்பி அனுப்பிவிடுகிறார்கள். இப்படி போய்ப்போய் திரும்பி வந்து ஏராளமானவர்கள் தங்கள் பணத்தையும் காலத்தையும் வீணாக்கியிருக்கிறார்கள். படித்து ஆறு மாத காலம் ட்ரெயினிங் பெற்று வந்தவர்கள் கூட இன்று வேலை இல்லாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இவற்றை எல்லாம் கவனித்து பயிற்சியை முடித்தவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கவும், ஆறு மாதம் பயிற்சி பெற வேண்டியவர்களுக்கு உள்நூரிலேயே பயிற்சி கொடுப்பதற்குரிய வாய்ப்பையும் அளிப்பதற்கு சர்க்கார் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

* திரு. சீ. சிவசுப்பிரமணியன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் தொழிலாளர் நலன் கோரிக்கையை வரவேற்று ஒரு சில வார்த்தைகள்கூற முன் வந்திருக்கிறேன். இந்த நாட்டின் முதுகெலும்பு விவசாயிகள் என்று நம் தேசத் தந்தை காந்தி அடிகள் கூறியிருக்கிறார்கள். அம்முறையில் விவசாயிகளின் நலனுக்காக நம் அரசாங்கம் நல்லமுறையில் பல பல திட்டங்களை வகுத்து அவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காகக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். நிலம் உழுபவனுக்கே சொந்தம் என்று கூடப் பல பெரும் தலைவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தியாகி சூமரப்பா அவர்கள் விவசாயிகளுக்கு 100 க்கு 75 வாரம் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஒரு காலத்தில் எழுதியுள்ளார்கள். நம் சர்க்கார் இன்றையதினம் விவசாயிகளுக்கு 60-ம் பிராசுதார்களுக்கு 40-ம் என்று ஒரு சட்டத்தை தீட்டியிருக்கிறார்கள். அச்சட்டம் நல்லமுறையிலுள்ள சட்டம்தான். இந்தச் சட்டத்தைப் போட்ட நேரத்தில்தான் நல்ல

9th March 1966]

[திரு. சி. சிவசுப்பிரமணியன்]

முறையில் இதை அமலுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். என்னுடைய சிதம்பரம் தாலுகாவைப் பொறுத்தவரையில் இந்தச் சட்டம் இன்றைக்கு அமலில் இல்லை. திட்டம் என்று சொல்லிக்கொண்டு முன்பு இருந்த நிலையில்தான் மூன்றில் ஒரு பங்கு, நான்கில் ஒரு பங்கு என்ற டுறையில் விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்து வருகிறார்கள். முறைப்படி பாதி வாரம் என்று சொன்னாலும் ஓரளவு விவசாயிகள் நல்லமுறையில் வாழ முடியும். அதுவும் இல்லை. சட்டப்படி இவ்வளவு வாரம் உண்டு என்று சொன்னால் நிலம் கொடுத்தால் தானே வாரம். நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றவேண்டுமென்ற ஒரு கேட்ட மனப்பான்மை அங்கு உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. முறைப்படி ரசீது கொடுக்கவேண்டும். நிலத்தில் ஒருவன் பயிரிட்டால் ரசீது இருந்தால்தான் தொடர்ந்து பயிரிட முடியும். ஆனால் ரசீது கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். ரசீது கொடுக்கப்படுவதில்லை. ரசீது கேட்டால் நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். இப்போது கூட சிதம்பரத்தில் அறுவடை நடந்து கொண்டு இருக்கிறது. நான் அங்கு சென்று பல மிராசதாரங்களைச் சந்தித்து ரசீது கொடுங்கள் அதனால் உங்களுக்கு என்ன நஷ்டம் என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள், ரசீது கொடுத்துப் பழக்கம் இல்லை. நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றினால்தானே ரசீது கொடுக்க வேண்டும், எதற்காக விவசாயிகள் பயப்படுகிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். ரசீது இருந்தால்தான் நிலம் நமக்கு இருக்கும் என்று விவசாயி நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். தகராறு ஏற்பட்டால் மிராசதார போலீசுக்குச் சென்று விடுகிறார். சப்-இன்ஸ்பெக்டர் வந்து 'நீ நிலத்தில் இறங்கக்கூடாது, ரசீது இருக்கிறது' என்று கேட்கிறார் ரசீது கொடுத்தால்தானே அது இருக்கும். ரசீது கொடுக்காவிட்டால் விவசாயியிடம் ரசீது எப்படி இருக்கமுடியும்? ரசீது இருந்தால் உள்ளே வா இல்லாவிட்டால் நிலத்தில் இறங்கக்கூடாது என்று சொல்கிறார் போலீஸ் அதிகாரி. போலீசின் தலையீட்டினால் விவசாயிகளுக்கும் மிராசதாரர்களுக்கும் இடையே சண்டை மூள்கிறது. அந்த விவசாயி அந்த நிலத்தில் பயிரிடுவது அடுத்துள்ள நிலக்காரருக்குத் தெரியும், கணக்குப்பிள்ளை, மணியக்காரர் இவர்கள் எல்லாம் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் ரசீது வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். போலீஸ் தலையிடுவதினால் விவசாயிகளுக்குத் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. அவர்களின் வாழ்வே பறி போகிறது. ஆகவே விவசாயிகளுக்கு ரசீது கொடுத்து அவர்கள் நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படாமல் இருப்பதற்கான வழியை நம் அரசாங்கம் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று கனம் சபாநாயகர் அவர்கள் மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பண்ணையாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு திட்டம் இருக்கிறது. ஆனால் அந்தத் திட்டப்படி நடக்கவில்லை. ஒரு மிராசதார 40 காணி நிலம் வைத்திருந்தால் அவர் நான்கு பண்ணையாட்களை வைத்துக்கொள்கிறார். மற்றவர்களை அத்துக் கூலிகளாக வைத்துக் கொள்கிறார். அத்துக்கூலியாக வருகிறவர்களுக்கு சரியானபடி ஒரு சட்டம் இல்லை. ஆகவே அவர்களுக்கான ஒரு சட்டம் தீட்டப்பட வேண்டும். அவர்களுக்கு நிரந்தரமான ஒரு கூலி இருக்கவேண்டும். குறிப்பாக அறுவடையை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்களுக்கு மூன்று மாதங்களுக்குத்தான் வேலை இருக்கும். உழுவடை காலத்

[திரு. சி. சிவசுப்பிரமணியன்] [9th March 1966]

தில் மூன்று மாதங்கள் வேலை செய்கிறார்கள், அறுவடை காலத்தில் மூன்று மாதங்கள் வேலை செய்கிறார்கள். பாக்கி ஆறு மாதங்கள் விவசாயிகள் பட்டினியாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அதன் காரணமாக பல குடும்பங்கள் வேதனைக்குள்ளாகிறார்கள். ஆகவே நம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் எப்படியாவது இவர்களுக்காக (அத்துக் கூலியாட்களுக்காக) ஒரு சட்டத்தை அமலுக்கு கொண்டு வர வேண்டும். தொழிலாளர்களுக்காக பலவிடங்களில் கூலி நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். அதேபோன்று விவசாயிகளுக்கும் கூலி நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கு இதுவரை கூலி நிர்ணயம் செய்யவேயில்லை. ஒரு இடத்தில் எட்டணு கொடுக்கிறார்கள், ஒரு இடத்தில் 10 அணு, ஒரு இடத்தில் 12 அணு, ஒரு இடத்தில் $1\frac{1}{4}$ ரூபாய், ஒரு இடத்தில் $1\frac{1}{2}$ ரூபாய் என்று இப்படியாகக் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆகவே இந்த விவசாயிகளுக்கும் கூலி நிர்ணயம் செய்யப்பட வேண்டும். மற்ற தொழிலாளர்களுக்கு உள்ளதைப் போன்று இவர்களுக்கும் எல்லாச் சலுகைகளும் கொடுக்கவேண்டும். இவர்களுக்கு (விவசாயிகளுக்கு) ஆல்பத்திரி வசதி கிடையாது, கல்வி வசதி கிடையாது, வீட்டு வசதி கிடையாது, ஒரு மிராசதாரிடம் ஒரு பண்ணையார் 15 வருடங்களாக வேலை பார்த்து வருகிறார் என்றால் அவனுக்கு குடியிருக்க ஒரு இடத்தை வாங்கி விடுகிறார். அவனுக்கு வயதாகி வேலையை விட்டுப் போகும்போது, அந்த வீட்டை விட்டும் வெளியேறு என்று சொல்கிறார்கள். 15 ஆண்டுகளாக இங்கு குடியிருக்கிறேன், இங்கேயே இருந்து விட்டுப் போகட்டும் என்ற எண்ணம் மிராசதாரர்களுக்கு ஏற்படுவது கிடையாது. வேலை விட்டு போகச் சொன்னவுடன் வீட்டையும் காலி செய்யச் சொல்கிறார்கள். 12 ஆண்டுகள் ஒரு வீட்டில் இருந்தால் அவர்களை அதைவிட்டு வெளியேறச் சொல்லக்கூடாது என்று சட்டம் இருக்கிறது. ஹரிஜன விவசாயிகளை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்கள் வீடுகள் ஹரிஜனத் தெருவில்தான் இருக்கிறது. அங்கே ஒரு வீட்டை வாங்கி விடுகிறார்கள். ஆகவே, விவசாயிகள் 15 வருடங்கள் வேலையில் இருந்து ஒரு வீட்டில் இருந்து கொண்டிருந்தால் அவர்களை அதை விட்டுப் போக வேண்டும் என்று சொல்லக்கூடாது என்ற ஒரு சட்டத்தை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டும். நடுத்தரக் குத்தகைதாரர்கள் என்ற ஒரு வகையினர் கிளம்பி இருக்கிறார்கள். சிட்டியில் அதாவது நகரத்தில் இருப்பவர் ஒருவர் கிராமத்தில் 40 காணி நிலம் வாங்கினால் அதை அவர் கிராமத்தில் 40 காணி வைத்திருப்பவர் ஒருவரிடம் ஒப்படைத்து விடுகிறார். அதனால் அந்த நிலங்கள் உழவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. பாட்டாளி மக்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. நடுத்தர குத்தகையை அவர் ஏற்றுக்கொண்டு தன் கிழேயுள்ள விவசாயிகளிடம் இந்த நிலங்களை அதிக குத்தகைக்கு விடுகிறார். இதனால் விவசாயிகள் ரொம்பவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே, நடுத்தர குத்தகையை ஒழித்தே நிரவேண்டும். அது இருக்கவே கூடாது என்று கனம் சபாநாயகர் அவர்கள் மூலம் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நடுத்தர குத்தகைதாரர்களுக்கு நிலம் கொடுப்பதைவிட்டு விட வேண்டுமென்றும் அதற்கு சட்டத்தில் குறிப்பிட்ட இடம்

9th March 1966]

[திரு. சி. சிவசுப்பிரமணியன்]

கொடுத்து நடுத்தர குத்தகை இருப்பதைத் தடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உழைப்பதற்குத் தகுந்த கூலி கொடுக்கப் படவேண்டும், இதை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும், ஒரு பண்ணையாளை வெளியேற்றுவதாக இருந்தால் பல விதங்களில் வெளியேற்றலாம் என்றிருக்கிறது. முதியோர் என்ற காரணத்திற்காக வெளியேற்றவேண்டுமென்றால், ஆறுமாத வரும்படியைக் கொடுத்துவிட்டு அவர்களை வெளியேற்றலாம் என்று சட்டம் இருக்கிறது. அதாவது வயதாகி விட்டது இனிமேல் உங்களால் வேலை செய்ய முடியாது என்ற காரணத்தைச் சொல்லி அவர்களுக்கு 6 மாத வரும்படி கொடுத்து வெளியேற்றலாம் என்றிருக்கிறது. ஆனால் இது எங்கே சரியாக கொடுக்கப் படுகிறது. ஒரு இடத்திலும் சரியாக கொடுப்பதில்லை. பிற தொழிலாளர்களை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டால் போனஸ் போன்ற பல சலுகைகள் கிடைக்கின்றன. ஆனால் விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு போனஸ் போன்றவை கிடையாது. ஆகவே இவர்களை வெளியேற்றும்போது, ஆறு மாத சம்பளத்தை கொடுத்து—சந்தோஷமாக—இவர்களை அனுப்புவதற்கு ஏற்ற வகையில் ஒரு சட்டத்தைத் தீட்ட வழிவகை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

குறிப்பாக நெய்வேலியைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். நெய்வேலியில் இருக்கின்ற சேர்மென் டூர்கேலாவிலிருந்து வந்திருக்கிறார்கள். தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் ஏராளமான உழைப்பாளிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலங்கள் தான் நெய்வேலித் திட்டத்திற்காக எடுக்கப்பட்டன. பத்து மைல் சுற்றளவுக்கு நிலங்களை எல்லாம் எடுத்தார்கள். அப்போது நிலங்களை எடுக்கும்போது, உங்களுக்கெல்லாம் நெய்வேலித் திட்டத்தில் வேலை கிடைக்கும், உங்களுக்கு எல்லா விதமான வசதியும் உண்டு. வீடு உண்டு, ஆஸ்பத்திரி உண்டு, எல்லா விதமான வசதிகளும் தரப்படும் என்று சொல்லி அவர்களுடைய நிலத்தை எடுத்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு இப்போது அங்கு வேலையில்லை. யாருக்கு வேலை கொடுக்கிறார்கள், டூர்கேலாவிலிருந்து ஆட்களை வேலைக்கு வரவழைத்திருக்கிறார்கள். சேர்மென் டூர்கேலாவிலிருந்து வந்திருப்பதால், அவர்கள் அங்கிருந்து வேலைக்கு ஆட்களை இறக்குகிறார்கள். இங்கிருக்கக்கூடியவர்கள் 'ஆ' என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் என்ன செய்வார்கள், ஏதாவது வேலை கொடுங்கள் என்று கேட்டால் வேலை கொடுப்பதில்லை, ஆஸ்பத்திரியில் போய் ஏதாவது கேட்டால், "நீ எந்த ஊரிலிருந்து வந்திருக்கிறாய், கார்ப்பரேஷனிலிருந்து வரவில்லையா போ உனக்கு ஒன்றும் இங்கு கிடையாது, பக்கத்து ஊரா கிடையாது, கார்மேட்டுக்குப்பமா கிடையாது" என்று வெளியே அனுப்பிவிடுகிறார்கள். அதோடு பக்கத்திலுள்ள ஊர்களை எல்லாம் சேர்த்து பஞ்சாயத்து அமைத்தால் ஆஸ்பத்திரி போன்ற வசதிகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்றால், அதற்கும் கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் கிராமங்கள் எல்லாம் கார்ப்பரேஷனிடம்தான் இருக்கவும் வேண்டும் பஞ்சாயத்துக்காக விட்டுக்கொடுக்கவும் மாட்டோம்

[திரு. சி. சிவசுப்பிரமணியன்] 19th March 1966

என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதன் காரணமாக அங்கேயுள்ளவர்கள் எல்லாம் பெரிதும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமை இருக்கக்கூடாது, இதை மாற்றுவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கோ. சி. மணி : மாமன்றத் தலைவர் அவர்களே இன்றையதினம் விவாதத்தில் இருக்கின்ற தொழிற்சாலைகள், தொழிலாளர் நலன்கள் என்ற மான்யக் கோரிக்கையின் மீது என்னுடைய இயக்கத்தின் சார்பாக கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற வெட்டுப்பிரேரணைகளை ஆதரித்து இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நிதிநிலை அறிக்கையில் 188 கோடி 41 லட்சம் ரூபாய் செலவழிக்க திட்டப்பட்டு, தொழிலாளர்கள் நலனுக்காக கேட்கப்பட்டிருக்கின்ற தொகை 2 கோடி 19 லட்சத்து, 16 ஆயிரத்து 200 ரூபாய், இது போதாது என்பதை இந்த மன்றத்தில் பலர் எடுத்துக்கூறினார்கள். என்றாலும், இந்த மன்றத்தில் ஒவ்வொரு நிதிநிலை அறிக்கையின் மீது நடைபெறுகின்ற விவாதத்தின் போதும், இப்படிப்பட்ட மான்யக் கோரிக்கைகள் வருகின்ற நேரங்களிலும் மான்யத்தைக் காக்கின்ற நெசவாளர்களுக்கும், உயிரைக்காக்கின்ற விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் ஒரு நிர்ந்தரமான சட்டம் வேண்டும் என்பதை ஆளும் கட்சியிலுள்ள சிலரும், எதிர்க்கட்சியிலுள்ள பலரும் எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். சென்ற தடவை இதைப்பற்றிய விவாதம் நடைபெற்றபோது, அதற்கு நான்கு அமைச்சர்கள் பதில் அளித்தார்கள்—முதலமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், விவசாயத் துறை அமைச்சர் அவர்களும் சொன்னார்கள். 1952-ம் ஆண்டு போடப்பட்ட தஞ்சாவூர் பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டம் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். நான் அதற்கு குறிப்பிட்டு சொன்னேன், அதில் குறிப்பிட்டிருப்பது பண்ணையாளர்களைப்பற்றியது, ஆனால் அத்துக்கூடச் செய்து பிழைத்துக்கொண்டிருக்கும் தொழிலாளர்கள் பிரச்சனை வேறு, வேண்டுமென்று மிராசதார் நினைத்தால் அவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கவிடலாம், இவர்கள் விவசாயத் தொழிலாளர்கள். இத்தகைய தொழிலாளர்கள் 92 லட்சம் சொச்சம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள் இந்த நாட்டில் என்பதை நான் சொல்லவில்லை, இந்த மன்றத்தில் ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்களே ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும்போது ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தகைய 92 லட்சத்து சொச்சம் பேர்கள், ஏறக்குறைய ஒரு கோடி தொழிலாளர்கள் இந்த நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள், இவர்களுக்கென்று தனியாக ஏதாவது சட்டம் உண்டா என்றால் இல்லை. தொழிற்சாலைகள், தொழிலாளர்கள் என்று நாம் மான்யக் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுகிறோம். விவசாயிகளுக்கு தனியாக இந்த அளவுக்கு கூட கொடுக்கவேண்டுமென்றே, அவர்களுக்கு நிலங்களில் பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டும் என்றே இருக்கிறதா என்றால்; இல்லை என்ற நிலைமையான இன்று நாட்டில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இவர்களுக்கு நல்லாழ்வு அளிப்பதற்கு நாம் முயற்சி செய்கின்றோமா என்று பார்த்தால் பல சட்டங்கள் செய்து வைத்திருக்கிறோம் என்று

9th March 1966] [திரு. கோ. சி. மணி]

சொல்லப்படுகிறது. பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டம் என்று நிறைவேற்றப்பட்டது, இன்றைய தினம் அந்தச் சட்டம் பண்ணையார் பாதுகாப்புச் சட்டமாகத்தான் மாறிவருகிறது. எனக்கு முன்னால் பேசிய ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் பண்ணையாட்களாக இருக்கின்ற வயது முதிர்ந்தவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிடுகின்றார்கள் என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்ன நிலைமையில் எங்கோ ஒரு சிலர் இருக்கலாம். பண்ணையாட்கள் என்பது உண்டா என்று பார்த்தால் நிச்சயமாக இல்லை. 100-க்கு 90 பேர்களை நீக்கியாய் விட்டது. 200 ரூபாய் கொடுத்துவிட்டால் பண்ணையாட்களை வெளியேற்றிவிடலாம் என்ற அடிப்படையில் பெரும்பான்மையான பண்ணையாட்கள் இன்றைய தினம் வெளியேற்றப்பட்டு விட்டார்கள். மேலும் நான் வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன், பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டம் கொண்டு வந்ததற்குப் பின்னால், பண்ணையாட்கள் பெரும்பான்மையோர் வெளியேற்றப்பட்டுவிட்டார்கள். பண்ணையாளை பாதுகாக்க வந்த சட்டம் பண்ணையார்களை பாதுகாத்துவிட்டது. இதற்குக் காரணம் அமைச்சர்களா அல்லது இலாகாவினரா என்று என்னால் சொல்ல முடியாது, ஆனால் இயற்றப்பட்ட இச்சட்டத்தினால் தான் என்பதை நான் மிக மிக வருத்தத்தோடு சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

நான் இந்தப் பிரச்சனையைப்பற்றி சொல்லுகின்ற நேரத்தில், இதைச் சொல்லுகிறவன் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை சார்ந்தவன் ஆயிற்றே என்று தயவு செய்து அமைச்சர் அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையை அணுகக்கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். காரணம் இந்தப் பிரச்சனை அமைச்சர் அவர்களால் முன்பே ஒத்துக் கொள்ளப்பட்ட பிரச்சனை. 92 லட்சம் சொச்சம் பேர்கள் விவசாயக் கூலிகளாக இந்த நாட்டில் இருக்கிறார்கள் என்பது எல்லோராலும் ஏகோபித்து ஒத்துக்கொள்ளப் பட்ட விஷயம். இவர்களுடைய பிரச்சனை என்றால் மிக கேவலமாக நினைக்கின்றார்கள். மேட்டூரில் தண்ணீர் திறந்து விடப்பட்ட உடனே, தஞ்சாவூரில் சாகுபடிக்கு தயாராக இருப்பார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். மேட்டூரில் தண்ணீர் திறந்து விட்டு, தஞ்சாவூர் வருவதற்குள்ளாக, மன்னார்குடிக்கும், மாயவரத் திற்கும் திருத்துறைப்பூண்டிக்கும், போலீஸ் வானும், ஜீப்புகளும் இலாகா அதிகாரிகளும் செல்லுகின்றார்கள். ரிசர்வ் போலீஸ் வருகிறது, உயர்தர போலீஸ் படை வருகிறது, இதற்கு என்ன காரணம், விவசாயிகளிடையே தண்ணீர் வரும்போது சச்சரவு ஏற்படும், கிஸான் ட்ரபிள் வரும், அவர்களுக்கிடையில் கூலி சம்பந்தமான பிரச்சனைகள் வரும், இதன் காரணமாக சச்சரவுகள் வரும். இதன் காரணமாக கலகம் வரும், இதைத் தடுப்பதற்கு போலீஸ் கொண்டு வரப்படுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். தொழிற்சாலைகள் திறக்கும்போது இவ்விதம் போலீஸ் வருவதில்லை, வேறு ஒரு இடத்தில் ஒரு தொழிற்சாலையோ சுருட்டுத் தொழிற்சாலையோ மற்றவையோ ஆரம்பித்தால் அதற்கு போலீஸ் வருவதில்லை. ஆனால் விவசாயத் தொழிலாளர்களை அடக்குவதற்கு போலீஸ் வருகிறது, இப்படிப் பட்ட நிலைமை ஏன் ஏற்படுகிறது? இதற்கு காரணம் அங்கே கிஸான் ட்ரபிள் ஏற்படும், அதைத் தடுப்பதற்குத்

[திரு. கோ. சி. மணி]

[9th March 1966]

தான் போலீஸ் என்று சொல்லப்படுகிறது. என்னுடைய ஊரை அடுத்து போலீஸ் நிலையம் இருக்கின்ற இடம் குத்தாலம். அங்கே திருடர்கள் லிஸ்ட் இருக்கிறது, ரௌடிகள் லிஸ்ட் இருக்கிறது, இந்த லிஸ்டுகளோடு சேர்ந்து இன்னொரு லிஸ்டும் இருக்கிறது. கிஸான் ஏரியா என்று ஒரு லிஸ்ட் எடுத்திருக்கிறார்கள். இன்னின்ன ஏரியாவில் இன்னின்னா கிஸான் லீடர்கள் என்று குறிப்பிட்டு பட்டியலையும் சேர்த்திருக்கிறார்கள். கள்ளர்கள் (திருடர்கள்) பட்டியல், ரௌடிகள் பட்டியல், இவற்றின் பக்கத்தில் கிஸான் ஏரியாவில் இருக்கின்ற கிஸான் லீடர்கள் என்ற பட்டியலையும் தொங்கவிட்டிருக்கிறார்கள். இவ்விதம் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கின்ற கிஸான் லீடர்கள் பட்டியலில் துரதிருஷ்டசமமாக என்னுடைய பெயரையும் சேர்த்திருக்கிறார்கள். எவ்வளவு கேவலமாக இருக்கிறது

கனம் சபாநாயகர் : அரசியல் தலைவர்களுடைய பட்டியலும் அவர்களிடம் இருக்கலாம். இதில் கேவலம் என்ன இருக்கிறது ?

திரு. கோ. சி. மணி : இப்படி இருப்பதற்கு காரணம் அடிக்கடி கிஸான் தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன. விவசாயிகள் கூலி இவ்வளவு வேண்டும் என்று கேட்பார்கள், மிராசதார் இவ்வளவு தான் தர முடியும் என்று சொல்வார்கள். இவ்வித கூலி கொடுப்பதில் வித்தியாசம் ஏற்படுகிறது. இதன் காரணமாக அடிதடி ஏற்படுகிறது. இதைத் தடுப்பதற்கு அடுத்த ஊர்க்காரர்கள் வந்து சேருகிறார்கள். பின்னால் போலீஸ் வருகிறார்கள். போலீஸ்காரர்களிடத்தில் மிராசதார் இவ்வளவு கூலி இல்லை என்று சொல்லுகிறார்களே என்று முறையிட்டால் 'இந்த அளவுக்கு தரவேண்டும் என்று நீங்கள் மிராசதார்களிடத்தில் கேட்கலாம், அவர்கள் இந்த அளவுக்குத்தான் தர முடியும் என்றும் சொல்லலாம், இவ்வளவு தான் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்வதற்கு எங்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை. ரத்தக் காயம் ஏதாவது உண்டா, நாங்கள் வருகிறோம் . . .' என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த நிலை இன்னும் நீடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இன்னின்ன ஜில்லாக்களில் இன்னின்ன தாலுக்காக்களில் இவ்வளவு கூலி என்று நிர்ணயித்து விடலாம், இதற்காக வேண்டுமென்றால் ஒரு கமிட்டியைப் போடலாம் விவசாயக் கூலியைப்பற்றி பரிசீலனை செய்யலாம். இந்தக் கமிட்டி கொடுக்கின்ற ரிப்போர்ட்டின் பேரில் ஒரு நியாயமான கூலியை விவசாயத் தொழிலாளிகளுக்கு நிர்ணயித்து, சுமுகமான ஒரு நிலைமையை நாட்டில் ஏற்படுவதற்கு அரசாங்கம் வழிவகை செய்யவேண்டும் என்று தங்கள் மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தொழிலாளர்களுடைய நலனைப் பாதுகாப்பதைப் பொறுத்த வரையில், வேலை நிறுத்தம், மற்ற பிரச்சனைகள் பற்றி இங்கே சொல்லப்பட்டது. பொதுவாக வேலை நிறுத்தம் ஏற்படுகிறது—இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. தொழிலாளர்கள் கூலியை அனுசரித்து வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்கள். மில்காரர்கள் கதவடைப்பு செய்கிறார்கள் என்று வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்கள். மூலப் பொருள் இல்லை என்றும் வேலை நிறுத்தம்

9th March 1966]

[திரு. கோ. சி. மணி]

ஏற்படுகிறது. கும்பகோணத்தில் மிதிலா மெட்டல் வொர்க்ஸ் என்று ஒரு தொழிற்சாலை இருக்கிறது. பெட் டூம் லாம்ப்ஸ் தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு பித்தளைத் தகடு கிடைத்து வந்தது. அதைக் கொண்டு செய்து வந்தார்கள். பித்தளைத் தகடு இல்லை என்று அரசாங்கம் கோடுப்பதை நிறுத்தி விட்டது. வேறு எப்படிச் செய்யலாம் என்று அவர்கள் யோசனை செய்தார்கள். அரசாங்கம் யோசனை சொல்லியது, துத்தநாகத் தகட்டில் செய்யலாம் என்று. துத்தநாகத் தகட்டில் செய்து பார்த்தார்கள். துத்தநாகத் தகட்டில் பொருத்துவது சங்கடமாக இருக்கிறது என்று அதை நிறுத்திவிட்டார்கள். துற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலைவிருந்து நிறுத்தப்பட்டு விட்டார்கள். வழக்கு இப்போது தொழில் கோர்ட்டுக்குப் போயிருக்கிறது. அவர்கள் எப்படி தீர்ப்பு சொல்லுவது? அவர்களாக வேலை நிறுத்தவில்லை. மூலப்பொருள் கிடைக்கவில்லை. மூலப் பொருள் கிடைக்கவில்லையாதலால் வேலை நடக்கவில்லை; வேலை நடக்கவில்லை யாதலால் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லையாதலால் அவர்களுக்குக் கூலி கிடைக்கவில்லை; கூலி கிடைக்கவில்லையாதலால் சோறு கிடைக்க வில்லை. இப்படிப்பட்ட பிரச்சனையைத் தீர்க்க வேண்டாமா? இதைத் தான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் தான் நிர்ணயம் செய்யவில்லை என்றாலும் குடியிருக்கும் நிலத்திற்காவது பாதுகாப்பு உண்டா? கனம் அங்கத்தினர் சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் வெளியேற்றப் படுவது பற்றிச் சொன்னார்கள். எனக்குத் தொலைபேசி மூலம் ஒரு செய்தி வந்தது. என்னுடைய தொகுதியில், குரிச்சி என்ற ஊரில் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் விட்டை காலி செய்ய வேண்டுமென்று கொல்லை, வாசல் புறங்களில் வேலி அடைத்து இருக்கிறார்கள், உடனே வாருங்கள் என்று செய்தி வந்தது. நான் உடனே சென்றேன். அங்கே 80 குடும்பங்கள் இருக்கின்றன, 80 வீடுகள் இருக்கின்றன. 8-9 பிரசுதார்கள் அவர்களை வீடுகளிலிருந்து வெளியேற்றவேண்டுமென்று எந்த விதமான நோட்டீஸும் கொடுக்காமல், சட்டப்படி எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல், அடி ஆட்கள் மூலமாக வெளியேற்ற முயற்சித்து, கொல்லை வாசல் புறங்களில் வேலி அடைத்து, தென்னம்பிள்ளை வைக்க முயற்சிக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட வேலைகளில் ஈடுபட்டுக் கலகம் வந்தது. போலீஸார் தடுத்து நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பிரச்சனை வருவதற்கு முன் பல பிரச்சனைகள் வந்திருக்கின்றன. பல நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்போதைக்கப் போது சமரசம் செய்திருக்கிறார்கள். கலெக்டர் வருவது, அல்லது ஆர்.டி.ஓ. வருவது அல்லது யாராவது பிரமுகர் வருவது, மத்தியஸ்தம் செய்வது என்று நிலை இருந்திருக்கிறது. பிரச்சனை அந்த ஊரில் தீர்ந்து விடுகிறது. உடனேயே அடுத்த ஊரில் ஏற்படுகிறது. நிரந்தரப் பரிகாரமாக ஒரு சட்டத்தை இந்த மன்றத்தில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றவில்லை. இதைத் தான் நான் மேலும் மேலும் வலியுறுத்துகிறேன். நிலச் சொந்தக்காரர்கள், நிலத்தில்

[திரு. கோ. சி. மணி]

[9th March 1966]

குடியிருக்கிற விவசாயத் தொழிலாளர்களை வெளியேற்றாமல் இருக்க அந்தத் துறையிலும் மற்ற துறைகளிலும் உடனடியாக ஒரு சட்டத்தை அரசாங்கம் இந்த மன்றத்தில் கொண்டுவர வேண்டும். விவசாயிகளைப் பாதுகாக்க இப்போது சட்டத்தில் ஏதோ துறைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அது யானைப் பசிக்கு சோளப் பொறி என்று சொல்லுவது போல இருக்கிறதே தவிர, நல்ல முறையில் பாதுகாப்பதற்கு ஏற்றதாக இல்லை. அப்படிப்பட்ட முறையில் இல்லாமல் அவர்களைப் பாதுகாக்கும் முறையில் சட்டங்களை இயற்ற வேண்டும், குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயத்தைப் பரிசீலனை செய்து அதைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று மன்றாடி இந்த மன்றத்தில் கூறிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன், வணக்கம்.

திரு. எம். எஸ். மணி : சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் உள்ளிட்ட தொழில் மான்யத்தின் மீது எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. அழகமுத்து அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களையும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய மாநிலத்திலே ஆண்டுத் துவக்கத்திலே இருந்த ஃபாக்டரிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 6,936. ஆண்டுக் கடைசியிலே இருந்த ஃபாக்டரிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 6,834.

(கனம் உதவி சபாநாயகர் தலைமை)

ஆண்டுத் துவக்கத்தில் இருந்த எண்ணிக்கையையும், ஆண்டு இறுதியில் இருந்த எண்ணிக்கையையும் பார்க்கும்போது 102 தொழிற்சாலைகள் இன்றைய தினம் குறைந்திருக்கின்றன. இந்த அளவுக்கு ஃபாக்டரிகள் குறைவதற்கு என்ன காரணம்? மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் போட்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொரு திட்டத்திலும் பல புதிய புதிய ஃபாக்டரிகளைத் துவக்கியிருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்கும்போது எண்ணிக்கை அதிகரிப்பதற்கு பதில் குறைந்திருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைத்தான் நான் அறிய விரும்புகிறேன். அவர்கள் இந்தச் சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளத் தங்களைத் தயார் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். ஃபாக்டரிச் சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அதனால் தான் எண்ணிக்கை குறைகிறதே தவிர, உண்மையான கணக்கு காட்டினால் இன்னும் அதிகமாகத் தான் ஆகும். அது மட்டுமல்ல, அதன் காரணமாக அரசாங்கத்திற்கு இன்றைய தினம் வருகிற வருமானம் குறைகிறது. ஆகவே, இதைக் கண்காணிக்க ஃபாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர்கள் இருந்தாலும் கூட இன்றைய தினம் அதிலே பற்றாக்குறை இருக்கிறது. இந்த மாநிலத்திலே 33 இன்ஸ்பெக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். அது போதாது. ஃபாக்டரிகள் 6,936 என்று சொல்லும்போது, ஃபாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர்களை இன்னும் கூடுதலாக நியமித்தால் தான் இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளைக் கண்டுபிடித்து நல்ல நிலைமையை உண்டாக்க முடியும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இதைப் போலவே, ஃபாக்டரிகளில் 1964-லே ஏற்பட்ட விபத்துக்கள் 16,964. அதிலே விபத்துக்குள்ளானவர்களில் இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கை 25. 1965-ம் ஆண்டிலே ஏற்பட்ட

9th March 1966] [திரு. எம். எஸ். மணி]

விபத்துக்கள் 18,176 அதிலே இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கை 30. ஆக 1964-ஐ விடக் கூடுதலாக 1965-ல் எவ்வளவு விபத்துக்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்றால், 1,313 விபத்துக்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இப்படி விபத்துக்கள் அதிகமாக என்ன காரணம்? ஃபாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர்கள் அடிக்கடி பாக்டரிகளைக் கண்காணித்து வந்திருந்தால் இந்த விபத்துக்களைக் குறைத்திருக்க முடியும். போதுமான இன்ஸ்பெக்டர் இல்லாத காரணம் தான் இப்படிப்பட்ட விபத்துக்கள் இன்றைய தினம் ஏராளமாக கூடியிருக்கிறது. புதிதாக ஃபாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர்கள் போடுவதற்கு பட்ஜெட்டிலே அதிக நிதி ஒதுக்கவேண்டும் என்று கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கூறுவார்கள். அதற்குக் கூட நான் ஒரு வழி சொல்லுவேன். இன்றைக்கு இன்ஸ்பெக்டர் ஆஃப் ஸ்டீம் பாய்லர்ஸ் என்ற அமைப்பு ஒன்று இருக்கிறது. அதிலே சீப் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவரும், இன்ஸ்பெக்டர்கள் நான்கு பேர்களும், சிப்பந்திகள் 28 பேர்களும் இருக்கிறார்கள். இந்த ஊழியர்களின் செலவுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகை ரூ. 1,24,400. இந்தப் டிப்பார்ட்மென்ட்டையே இன்ஸ்பெக்டர் ஆஃப் பாக்டரிஸோடு இணைத்து விடலாம். அப்படி இணைத்து விட்டால் 1¼ லட்சம் ரூபாயும் மீதப் படுத்தலாம் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றைய தினம் திருத்தப்பட்ட செக்ஷன் 2-ஏ-படி ஏராளமான தனியார் வழக்குகள் வருகின்றன. அவைகளை உடனடியாகப் பைசல் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னால், லேபர் ஆஃபீஸர்கள் பற்றாக்குறையாக இருக்கிறது. எனவே இன்னும் அதிகமாக 14-15 லேபர் ஆஃபீஸர்களை நியமிக்கலாம்; அப்படி நியமித்தால்தான் இப்போது வருகிற வழக்குகளை விரைவிலேயே பைசல் செய்யமுடியும்.

ஷாப் ஆக்ட்டைப் பொறுத்த வரையிலே, இங்கே கொடுக்கப்பட்ட குறிப்பிலே பார்க்கும்போது 1-1-65-ல் இருந்த மொத்தக் கடைகளின் எண்ணிக்கை 57,716. ஆனால் அதிலே நான்கும் அதற்கு மேலேயும் வேலை செய்பவர்கள் கொண்ட கடைகளின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு என்று பார்க்கும்போது அவைகள் 6,542. 1-12-1965-ல் இருக்கும் கடைகள் எவ்வளவு என்று பார்க்கும்போது அவைகள் 5,244-ஆகக் குறைகிறது. 1-1-65-லிருந்து 1-12-1965-க்கு வரும்போது கடைகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாக ஆகியிருக்க வேண்டும். ஆனால் குறைகிறது. கடைகளை எடுத்து விட்டார்களா என்றால் இல்லை. கடைகள் இருந்துகொண்டிருந்தால் இருக்கின்றன. ஷாப் சட்டத்தின்படிருந்து ஒளிந்துகொள்ள, நான்கு பேர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தால் அவர்களுள் ஒருவர் இருவரை நீக்கி சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்கிறார்கள். அதன் காரணமாக 1,298 கடைகள் ஷாப் சட்டத்திலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவைகளை அடிக்கடி கண்காணிப்பது லேபர் அதிகாரிகளின் நிர்வாகத்தில் இருந்தாலும் கூட, அவர்களின் எண்ணிக்கை பற்றாக்குறை காரணமாக அங்கே சென்று கண்காணிக்க முடியவில்லை. அது மட்டுமல்ல, சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளுகிற காரணத்தினால் வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களுக்கு தேசிய விடுமுறைகள், குடியரசு தினம், காந்தி ஜெயந்தி,

[திரு. எம். எஸ். மணி]

[9th March 1966]

சுதந்திரதினம், பண்டிகை லீவுகள் இவைகளெல்லாம் கிடைக்காமல் போய்விடும். அதே போல கமர்ஷியல் வொர்க்கர்ஸ்-கடைகள், வர்த்தக ஸ்தாபனங்கள், பார்பர் ஷாப், லாண்டரி, ஹோட்டல் சினிமா ஆகியவற்றில் இருப்பவர்களுக்கு, இன்றைய தினம் குறைந்தபட்ச சம்பளம் பார்ட் 1, ஷெட்யூலில் இம்ப்ளிமெண்ட் செய்யவேண்டும். ஷாப் சட்டத்தில் மூன்று பேர்களுக்குக் குறைவாக இருப்பதற்கு விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது, அங்கே வேலை நேரம் கிடையாது, லிக் லீவ் கிடையாது, காஷுவல் லீவ் கிடையாது, ஓவர்கடைம் கிடையாது அவர்களும் தொழிலாளர்கள் தான். அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட வசதிகள் கிடைக்காத காரணத்தினால் அவர்களுக்கும் அவைகளெல்லாம் கிடைப்பதற்கு வழிவகை காணவேண்டும். அது மாத்திரமல்ல. அவர்கள் கடையை மூடுவது கிடையாது. வரா விடுமுறையும் கொடுப்பதில்லை. இந்த நிலைமையை நாம் சற்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இந்த மாநிலத்தில் அப்படிப்பட்ட தொழிலாளர்கள் தான் 75 சதவிகிதம் இருக்கிறார்கள். ஷாப்புகளில் வேலை செய்யக்கூடியவர்கள், ஷாப் சட்டத்திற்கு கட்டுப்பட்டவர்கள் அப்படிப்பட்ட ஒரு பெரிய சமுதாயத்திற்கு இந்தச் சலுகைகளெல்லாம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் பாக்டரிகளில் வேலை செய்கிற விலக்கு மட்டும் இந்தச் சலுகைகள் கிடைக்கின்றன. ஆகவே, இந்தச் சலுகைகள் ஷாப் சட்டத்தின் கீழ் வரும் தொழிலாளிகளுக்கும் கிடைக்கும்படி செய்வதற்கு பாடுபடுவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஷாப் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு சில தனிப்பட்டவர்களுக்கு சலுகை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு இந்த சட்டத்திலிருந்து விலக்கு அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஷாப் ஆக்ட் 32-வது பிரிவினிருந்து அவர்களுக்கு விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உதாரணத்திற்காக நான் சொல்லுவேன். மறைந்த மாஜி மந்திரி டாக்டர் கிருஷ்ண ராவ் அவர்களுக்கு இதிலிருந்து விலக்குக் கொடுத்திருந்தார்கள். இதற்குக் காரணம் என்ன? அவர் அமைச்சராக இருந்தது காரணமா அல்லது அவர் ஒரு பெரிய டாக்டர் பட்டம் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பது காரணமா? ஆந்திர அரசாங்கத்தில் இப்படிப்பட்ட எக்ஸெம்ஷன் கொடுக்கிற நிலைமை கிடையாது. எனவே நமது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இதையும் கண்காணிக்க வேண்டும்.

பாக்டரியில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளிகளுக்கு இன்றைய தினம் 11 அவுன்ஸ் அரிசியும் மற்ற கோதுமை பண்டங்களும் கொடுக்கப்படுகிறது. அவர்களும் தொழிலாளர்கள்தான். அதே நேரத்தில் உடல் உழைப்பு செய்கிற ரிக்ஷா தொழிலாளர்கள், கைவண்டி தொழிலாளர்கள், ஷாப்புகளில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்கள் இவர்களுக்கு மட்டும் ஏன் 10 அவுன்ஸ் கொடுக்க வேண்டும்? கொடுத்தால் இரண்டு பேர்களுக்கும் 11 அவுன்ஸ் கொடுக்கவேண்டும். பாக்டரியில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் தான் தொழிலாளர்கள் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படவொருவர்களா? காலியிலிருந்து மாலை வரை வண்டி இழுக்கின்ற தொழிலாளிகளுக்கு இந்த அளவு உணவு ரேஷன் கொடுக்கப்படவில்லை. ஒரு அவுன்ஸ் குறைத்துக் கொடுக்கப்படுகிறது. எனவே அவர்களுக்கும்

9th March 1966] [திரு. எம். எஸ். மணி]

சரிசமமாக உணவு ரேஷன் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

வாரத்தில் ஒரு நாள் கடை மூடிவிடவேண்டும் யாராக இருந்தாலும் என்பதிலே நாம் மிகவும் கண்டிப்பாக இருக்கவேண்டும். இதுபற்றி உயர்நீதி மன்றத்தில் திரு. ராஜமன்றர் அவர்கள் ஒரு தீர்ப்பு கொடுத்திருக்கிறார்கள். முதலாளிகளும் உழைக்கிறார்கள், கடைகளிலே. காலையிலிருந்து அவர்கள் கடையில் உட்கார்ந்து வேலை பார்க்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் வாரத்தில் ஒரு நாள் நிச்சயம் ஓய்வு கொடுக்கப்படவேண்டும். ஆகவே, வாரத்தில் ஒரு நாள் கடையை மூடித்தான் ஆகவேண்டும் என்ற ஒரு தீர்ப்பை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் தீர்ப்பிற்கு இணங்க வாரம் தோறும் கடைகளை நிச்சயம் ஒரு நாளைக்கு மூடிவைக்கவேண்டும் என்ற உத்தரவை அமைச்சர் அவர்கள் விரைவிலே பிறப்பிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த விதியை அமல் செய்வதற்கு லேபர் இன்ஸ்பெக்டர்கள் கடைகளுக்குச் செல்லுகிற பொழுது, இதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளுவதற்காக தொழிலாளர்களில் ஒருவர், இருவரை வேலையிலிருந்து நீக்கி விடுகிறார்கள் அல்லது உறவினர் என்று சொல்லி எண்ணிக்கையை குறைத்து விடுகிறார்கள். இதற்கான காரணங்கள், இதுபற்றிய நிலைமையெல்லாம் இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர்கள் நல்ல முறையில் நடவடிக்கை எடுக்க அரசாங்கம் அவர்களுக்கு நல்ல ஆக்கத்தைத் தரவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஷாப் ஆக்டின் பிரகாரம் செக்ஷன் 41 அப்பீலை இன்று டெப்யூடி கமிஷனர் தான் விசாரிக்கிறார். இதையும் லேபர் ஆபீஸர்களே கவனிப்பதற்கு ஒரு வாய்ப்பு அவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம். பேமெண்டு ஆஃப் வேஜஸ் ஆக்ட் வழக்குகளை அவர்கள் தான் விசாரிக்கிறார்கள். 31-8-1964 வரை பார்த்தால் 510 வழக்குகள் வந்திருக்கின்றன. 30-11-1963-ல் 796 வழக்குகள் பெண்டிங்காக இருந்தன. லேபர் ஆபீஸர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட அதிகாரத்தைக் கொடுத்தால் உடனுக்குடன் அந்த வழக்குகளை பைசல் செய்ய முடியும். இந்த லேபர் ஆபீசருக்கு துணையாக டெப்யூடி லேபர் ஆபீசரைப் போடலாம். அவர் கெஜட் பதிலில்லாத அதிகாரியாகக் கூட இருக்கலாம். அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலை இருந்தால் நிர்வாகம் நல்ல முறையில் நடக்க ஏதுவாக இருக்கும். திருச்சியில் நான்கு மாதங்களாக லேபர் இன்ஸ்பெக்டர் இல்லை. அவர் ரிடையர் ஆகிவிட்டார். தஞ்சை லேபர் இன்ஸ்பெக்டர் தான் அங்கு வருகிறார். அவர் வந்தவுடன் ஆபீஸில் உட்கார்ந்துவிட்டு திரும்பிச் சென்றுவிடுகிறார். அது சம்பந்தமாக கவனிப்பதற்கு இன்னும் லேபர் இன்ஸ்பெக்டர் போடப்படவில்லை. உடனே அந்த ஆபீசரையும் போடவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தொழில் தகராறு சட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு மாதிரி சம்பவத்தை முதல் அமைச்சர் அவர்களுக்கு இந்த நேரத்தில் கவனப்படுத்த விரும்புகிறேன். சமீபத்தில் டிரைவர் சாமினாதன் என்பவர் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார். கோவை மாவட்டத்தில் மோட்டார் போக்கு வரத்து தொழிலாளர் சங்கத்திற்கும்

[திரு. எம். எஸ். மணி] [9th March 1966]

பொள்ளாச்சி ரோட்வேஸ் பிரைவேட் லிமிடெட் என்ற ஸ்தாபனத்திற்கும் நடந்த தொழில் தகராறில் லேபர் இன்ஸ்பெக்டர் சமாதானம் ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சி செய்திருக்கிறார். சமரச முறிவு ஏற்பட்டது 2-7-1965-ல். அதற்குப் பிறகு லேபர் இன்ஸ்பெக்டர் 'கன்ஸிலியேஷன் பைல்யூர் ரிபோர்ட்' 22-7-1965-ம் தேதி அனுப்பியிருக்கிறார். அதையொட்டி லேபர் கமிஷனர் 9-8-1965-ல் அரசாங்கத்திற்கு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். அரசாங்கம் அது கிடைத்தது 16-11-1965-ல் ஒரு டெலிஷன் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த டெலிஷன் என்னைவென்று சொன்னால்—

'It is reported that the management dismissed the worker after framing charges and holding an enquiry in which the charges were proved.'

இது தான் அரசாங்கம் கொடுத்த டெலிஷன். அரசாங்கம் என்ன சொல்லுகிறது? அவர்கள் இலாகா விசாரணை நடத்தியிருக்கிறார்கள். குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதால் அந்தத் தொழிலாளி வேலைபை விட்டு நீக்கப்பட்டார். இது தான் சரி என்று அரசாங்கம் டெலிஷன் கொடுத்திருக்கிறது. ஆனால், நிர்வாகஸ்தர்கள் லேபர் ஆபீசருக்கு அனுப்பிய தங்களுடைய புகாரில் இலாகா விசாரணை நடத்தவில்லை என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் விசாரணை நடத்தவில்லை என்று நிர்வாகஸ்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அரசாங்கம் சொல்லுகிறது விசாரணை நடத்தினார்கள் என்று. அரசாங்கத்திலுள்ள அதிகாரிகளை மானேஜ்மெண்டார் யாராவது கவனித்தார்களா? அல்லது கிளார்க்கை கவனித்தார்களா? எந்த ஆதாரத்தைக் கொண்டு இப்படி அரசாங்கம் எழுதியிருக்கிறது? அங்கு இருக்கிற யூனியன் அரசாங்கம் திரும்பவும் இதைப் பரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. இதுவரையில் ஒரு பரிசீலனையும் தேடப்படவில்லை. இதற்கு என்ன காரணம்? எப்படியாவது பைல் லேபர் கமிஷனரிடமிருந்து அரசாங்கத்திற்கு வந்துவிட வேண்டும், அங்கே யாராவது அமைச்சர்களை வைத்து, சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை வைத்து சரி செய்து விடலாம் என்ற தைரியத்துடன் முதலாளிகள் அதிகமாக டிஸ்மிஸ் செய்திருக்கிறார்கள்.

மேலும் ஒன்று உதாரணத்திற்காகச் சொல்லுகிறேன். சம்பத்தில் திருச்சியில் ஒரு வழக்கில் ரெபரென்ஸ் கிடைக்கவில்லை. 'நோ கேஸ் ஃபார் அட்ஜூடிகேஷன்' என்று திருப்பிவிட்டார்கள். பிறகு நான் முதல் அமைச்சர் அவர்களிடம் சென்று நிலைமையை விளக்கினேன். அவர்கள் மிகவும் பொறுமையோடு நான் சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். 'நியாயம் இருக்கிறதா, கோர்ட்டிற்குப் போனால் வெற்றி கிடைக்குமா' என்று கேட்டார்கள். நிச்சயம் வெற்றி கிடைக்கும் என்று நான் சொன்னேன். பிறகு ரெபரென்ஸ் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். அவர் அன்று ரெபரென்ஸ் கொடுக்காமல் இருந்திருந்தால் 40 தொழிலாளர்கள் நடுத்தெருவில் நிற்கவேண்டிய நிலைமை வந்திருக்கும். அவர் ரெபரென்ஸ் கொடுத்த காரணத்தினால் தான் கோர்ட்டிலே சென்று வெற்றி பெற முடிந்தது. அப்படி கோர்ட்டுக்குச் சென்று வெற்றி பெற்றாலும், சில மானேஜ்மெண்டார்கள்

9th March 1966] [திரு. எம். எஸ். மணி]

அந்தத் தீர்ப்பை நடைமுறையில் அமல்நடத்துவதில்லை. வசூல் செய்ய சர்க்காருக்கு மனுப் போட்டால் 2 மாதங்கள் ஆகிறது. பணத்தை ரெகவர் செய்வதற்கு ரெகவரி பெடிஷன் கொடுத்தால் ஏராளமான நாட்கள் காலதாமதம் ஆகிறது. இந்தக் காலதாமதத்தைத் தவிர்க்கவேண்டும். மானேஜ்மெண்டிகள் கோர்ட்டு தீர்ப்பை சரிவர அமல் நடத்தாவிட்டால் அவர்கள் லைசென்ஸை ரத்து செய்துவிடுவோம் என்ற ஒரு பயமுறுத்தலாவது இருந்தால் தான் நலமாக இருக்கும். தங்கம் வசூல் செய்ய வருவார்கள், எப்படியும் அதிகாரிகளை சரிப்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்ற தைரியத்தில் முதலாளிகள் இருக்கிறார்கள். அதற்குக் கொஞ்சம் கூட இடம் கொடுக்காமல், கோர்ட்டு தீர்ப்புகளை ஒழுங்காக அமல் நடத்துவதற்கு, பணத்தை வசூல் செய்வதற்கு வழிவகைகள் காணவேண்டும்.

வொர்க்மென்ஸ் காம்ப்ளென்ஸேஷன் ஆக்டின் கீழ் 1964-65-ல் மொத்தம் வந்த வழக்குகள் 886. ஏற்கனவே பென்டிங்காக இருந்த கேஸ்கள் 390, ஆக கூடுதல் வழக்குகள் 1,276. இதில் டிஸ் போஸல் செய்யப்பட்டவை 650, பாக்கி பென்டிங் 626. மூன்று டெப்யூடி கமிஷனர்கள் தான் இந்த வழக்குகளை விசாரிக்கிறார்கள். இப்படி மூன்று பேர்கள் விசாரித்தும் 636 வழக்குகள் பைசல் ஆகாமல் இருக்கின்றன. எனவே தான் சென்ற தடவை நான் மூன்று மாவட்டங்களில் மூன்று கமிஷனர்களைப் போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டேன். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அம்மாதிரி செய்தார்கள். அப்படியும் பற்றாக்குறை இருக்கிறது. ஏனென்றால் பாட்டரிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துவிட்டது. ஆகவே, இன்னொரு டெப்யூடி கமிஷனர் நியமனம் செய்யவேண்டும். அப்படி நியமனம் செய்தால் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை கிடைக்கும். அல்லது லேபர் ஆபீசர்களுக்கு அடிஷனல் கமிஷனருக்குள்ள பொறுப்பைக் கொடுத்து, அதிகாரத்தைக் கொடுத்து இந்த வழக்குகளை அவர்களைக் கொண்டு விசாரிக்கலாம். அப்படிச் செய்தால் தொழிலாளர்களுடைய குறைகள் உடனுக்குடன் தீர்க்கப்படும் என்பதை இந்த நேரத்தில் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மினிமம் வேஜஸ் ஆக்டைப் பொறுத்தவரையில், குறைந்தபட்ச கூலியை திருத்தி அமைக்கும் எண்ணம் சர்க்கார் பரிசீலனையில் இருக்கிறது என அறிகிறேன். தற்பொழுது ஐந்து வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை தான் இதை மாற்றி அமைக்கிறார்கள். நாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் போடுகிறோம். ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் போடும்பொழுது முதல் ஆண்டில் இருக்கிற விலை வாசிக்கும், இறுதி ஆண்டிலிருக்கிற விலை வாசிக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஆகவே, நாம் குறைந்தபட்ச கூலியை நிர்ணயிக்கும் பொழுது முதல் ஆண்டில் நிர்ணயிக்கிறோம். ஐந்தாண்டுகள் கடந்து பார்க்கிறபொழுது, விலைவாசி உயர்ந்துவிடுகிறது. ஆகவேதான், கூலியை நிர்ணயிக்கும் போது, அதை வாழ்க்கைப் புள்ளியோடு இணைந்ததாகச் செய்ய வேண்டும். உதாரணமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்னையில் ஒரு மேஸனுக்குக் கூலி ரூபாய் 2.50 என்று குறைந்தபட்சக் கூலி நிர்ணயம் செய்யப்

[திரு. எம். எஸ். மணி] [9th March 1966]

பட்டிருக்கிறது. ஆனால், எங்கே அந்த கூலிக்குக் கிடைக்கிறான்? தச்சவேலை, கொடுத்து வேலை செய்பவன் ரூ. 5.50 கொடுத்தால்தான் கிடைப்பான். ஆக, எங்கே ரூ. 2.50-க்குக் கிடைக்கும் நிலை இருக்கிறது? ஆகவே, கூலியை நிர்ணயிக்கும்போது, விலைவாசியை ஒட்டி இருக்கும் படி செய்து பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இப்பொழுது எனக்கு முன்னால் பேசிய திரு. சா. கணேசன் அவர்கள், சிவகாசி பற்றிச் சொன்னார்கள். சிவகாசியில் இரண்டு பெரியதொழில்கள் இருக்கின்றன: ஒன்று காலண்டர் வியாபாரம், மற்றொன்று தீப்பெட்டி தாயாரித்தல். தீப்பெட்டிக்குத் தேவையான கெமிகல் இன்றையதினம் கிடைக்கவில்லை. யென்றால், அதனால் கிட்டத் தட்ட 800 பாக்கடிகள் பாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதற்கு வேண்டிய கிளோரைட் கிடைக்கவில்லை. அதனால் லட்சம் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். அதில் ஏன் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தவில்லை என்று கேட்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். அந்தத் தொழிலாளர்கள் அங்கே கஞ்சித் தொட்டி வைக்கவேண்டும் என்று கோரிக்கை கொடுத்திருக்கிறார்கள். பாதிக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் லட்சம் தொழிலாளர்கள். ஆகவே, அரசாங்கம் உடனடியாக தலையிட்டு ஆவன செய்ய வேண்டும். இல்லை யென்றால் பெரும் புரட்சியே நடக்கும் என்று எச்சரிக்க விரும்புகிறேன்.

மோட்டார் ட்ரான்ஸ்போர்ட் ஓர்க்கர்ஸ் ஆக்ட் பற்றி கடந்த தடவையே குறிப்பிட்டேன். இந்தச் சட்டத்திலே 10 ஆட்களைக் கொண்டிருந்தால், அதற்கு ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் பீஸ் ரூ. 10 தான். அங்கே மட்டும் ஏன் கட்டணம் குறைகிறது? மோட்டார் முதலாளிகள் சர்க்காருக்கு ஆதரவாக இருக்கிறார்கள் என்று? அதைக் குறைந்தது ரூ. 25 என்றாவது மாற்ற வேண்டும். அப்படி உயர்த்தினால் அதிகமான வருமானம் வரும். அதை வைத்துக்கொண்டு டிபார்ட்மெண்டில் புதிய அதிகாரிகளை போட்டு, திறம்படக் காரியங்களை நடத்த முடியும்.

பீடித் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தமாக, சென்ட்ரல் ஆக்ட் வருகிறது, வருகிறது இரண்டு மாதத்தில் வந்து விடும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். 1957-ம் ஆண்டில் குறைந்த பட்ச கூலி நிர்ணயிக்கப்பட்டது. 2½" பீடி 1,000-க்கு கூலி ரூ. 1-11-0; 3" பீடிக்கு ரூ. 1-13-0. இதில் 13 முதலாளிகள் கையெழுத்துப் பண்ணியிருக்கிறார்களே தவிர, யாரும் இதை இம்ப்ளிமெண்ட் செய்யவில்லை. இன்றைக்கு இருக்கும் நிலை என்ன என்று பார்த்தால், திருச்சியில் ஒரு கூலி, கோவையில் ஒரு கூலி, சென்னையில் ஒரு கூலி; சேலத்தில் ஒரு கூலி என்று இடத்திற்கு இடம் வித்தி யாசமாகவே இருக்கிறது. சேலத்திலும் சென்னையிலும் தான் அதிகமாகக் கூலி கொடுக்கப்படுகிறது. இந்தக் குறைந்த பட்சக் கூலியை மாற்றி நிர்ணயம் செய்ய 11 பேர்கள் கொண்ட கமிட்டி ஒன்றை நியமித்து இருக்கிறார்கள். அந்தக் கமிட்டி வேலை செய்கிறதா இல்லையா என்று ஒன்றும் தெரியவில்லை. அது இன்னும் திருச்சிக்கு வரவில்லை. இதில் பொறுப்புள்ளவர்கள் ஒருவரும்

9th March 1966] [திரு. எம். எஸ். மணி]

அங்கம் வகிக்கவில்லை. முதலாளிகள் சார்பாக 4 பேர்களும், தொழிலாளர்கள் சார்பில் நான்கு பேர்களும் இருக்கிறார்கள். திருச்சி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் பிரதிநிதி இல்லை. ஆகவே, உடனடியாக இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு நல்ல நிலையை உண்டாக்க இந்த அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஹோட்டல் தொழிலாளிகளைப் பொறுத்தவரையில், 1,000 தொழிலாளிகளுக்கு மேல் இருந்தால், மினிமம் வேஜஸ் பிக்ஸ் செய்ய வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இந்தத் தொழிலாளர்களுடைய எண்ணிக்கை என்னவென்றால், 65,000. அவ்வளவு தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். செக்ஷன் 13-ன் படி அவர்களுக்கு யூனியனாகக் கொடுக்க வேண்டும். ஆனால், கொடுக்க வில்லை. நிர்வாகஸ்தர்களை ஹைகோர்ட்டில் ஒரு ரிப் போட்டு, வெற்றி அடைந்து விட்டார்கள். தைத்துவிட்ட யூனியனாமைக் கொடுக்காத நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே, சட்டத்தைத் திருத்தி, உடை வழங்க தக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

அடுத்து, இன்ஷூரன்ஸ், பிராவிடன்ட் பண்ட் பெனிபிட் ஆகியவை எல்லாம் தொழிலாளிகளுக்குக் கிடைக்கச் செய்யும் வகையில் சட்டத்தைத் திருத்தி அமைக்க வேண்டும்.

எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் அங்கத்தினர்கள், டெக்ஸ்டைல் மில்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். தமிழகத்திலே இன்றைக்கு பல மில்கள் கதவடைப்புச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சங்கரன் கோயில் கிதாஞ்சலி மில்ஸ், 280 பேர்களைக் கொண்டது. மூடப்பட்டிருக்கிறது. முதலாளிகள் பணம் இல்லை என்கிறார்கள். அந்த நிலைமை இருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். மதுரை டி.சி.எல் அவர்கள் கன்சிலியேஷன் ஃபெயிலியூர் ரிப்போர்ட் அனுப்பி விட்டார்கள். மேற்கொண்டு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து இந்த 280 தொழிலாளர்களுக்கும் பரிகாரம் தேடியாக வேண்டும். இல்லையென்றால், கிளர்ச்சி ஏற்படும் நிலைமைதான் உருவாகும். ஊரில் திருட்டுகள் நடக்கும். போராட்டம் நடத்தி சோற்றுக்கு இல்லாமல், ஹேயிலுக்குப் போகும் நிலைமைதான் ஏற்படும் என்பதை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதே மாதிரி கோவை ஸ்பின்னிங் அண்டு வீவிங் மில் நிர்வாகத்தினர் அங்கே உள்ள தகராறு காரணமாக தொழிலாளிகள் வேலையிழந்திருக்கின்றனர். எந்த இம்ப்யூன்மென்டும் ஏற்படவில்லை. அதே மாதிரி 250 பேர்களைக் கொண்ட வாசுதேவா டெக்ஸ்டைல் மில் மூடப்பட்டிருக்கிறது. பாலமலை ரங்கநாதர் மில்ஸ், 400 பேர்கள் கொண்டது, மூடப்பட்டிருக்கிறது. 2,500 தொழிலாளர்களைக் கொண்ட சோமசுந்தரம் மில்ஸ் கதவடைப்புச் செய்திருக்கிறது. இதே மாதிரி பல மில்களில் கதவடைப்பு நீடித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. கேட்டால் பொருளாதாரத் தட்டுப்பாடு என்கிறார்கள் முதலாளிகள். இந்த அழகில் இவர்களுக்கு அரசாங்கம் வேறு கடன் உதவிகளெல்லாம் செய்கிறது. எது

[திரு. எம். எஸ். மணி] [9th March 1966]

எப்படி இருந்தபோதிலும், இந்தத் தொழிலாளர்களுக்குப் பரிசாரம் தேடவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அது மட்டுமல்ல, காவிரி மில்லில், கரண்ட் கட்டினால்; தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப் படுகிறார்கள். வேலை குறைவாக இருக்கிறது. அதனால் சம்பளம் குறைவு. பிராவிடெண்ட் பண்டிலிருந்து கடன் கொடுக்க வேண்டும் என்று தொழிலாளர்கள் கோரிக்கை விடுத்திருக்கிறார்கள். தற்காலிகமாகக் கடன் கொடுக்கவேண்டும் என்பது தான் அவர்கள் வேண்டுகோள். இதையெல்லாம் எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால், பஸ்ஸுக்கு வரி என்றவுடன் பஸ் கட்டணத்தை உயர்த்துகிறார்கள். சம்பளத்தை உயர்த்து என்று கேட்டால், இன்றையதினம் மில்களை மூடிக்கொண்டு போகக் கூடிய நிலைமைதான் இருக்கிறது. இதை மாற்றியமைக்க வேண்டும்.

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களுக்கு இருக்கின்ற சட்டத்தைப் பார்க்கின்ற போது, தொழிலாளர்கள் வேதனைப்பட வேண்டிய நிலைமைதான் இருக்கிறது. இந்தத் தொழிலாளர்கள் எண்ணிக்கை 1,02,733. அவர்களுக்கென்று ஊதியக் குழு அமைக்கப்பட்டது. அவர்களுடைய பரிந்துரை ஏகோபித்ததாக இல்லை என்று தொழிலாளர்கள் மனக் கசப்பு அடைந்திருக்கிறார்கள். முதல் அமைச்சர் தயவை நாடினார்கள். அவர் துரிதமாக அவர்களுடைய குறைகளுக்கு வழிகாணவேண்டும். லட்சக்கணக்கான தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளிகளுடைய நன்மைக்காக அருள்கூர்ந்து நல்ல வாய்ப்புக்களைக் காணவேண்டும் என்று முதல் அமைச்சரை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். உடனடியாக ஆவனச் செய்ய வேண்டும் என்றும் தாழ்மையோடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

குடும்பம் இல்லாத, சிங்கின் தொழிலாளிகள், 5,582; குடும்பத்தோடு இருப்பவர்கள் 33,472, ஆக மொத்தம் 39,054. அவர்கள் அவ்வளவு பேர்களுக்கும் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் சட்டம். ஆனால், அவர்களில் ஸ்டாண்டர்ட் வீடுகள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் 26,278 பேர்கள் தான். பாக்கி 12,776 பேர்களுக்கும் வீடுகள் இல்லை. சட்டம் அனைவருக்கும் வீடு கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறது. ஆனால் கொடுக்கப்படவில்லை. அதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை. அந்தத் தவறுக்காக பிராசிக்யூஷன் செய்யலாம். ஆனால் ஒரு கேஸ் கூட இல்லை காரணம் என்ன? அங்கே இருக்கக் கூடிய இன்ஸ்பெக்டரை வாரத்திற்கு ஒரு முறை மாற்றி, புதுப்புது இன்ஸ்பெக்டர் வருகிறார். ஆவே, அந்த நிலையை மாற்றி, மூன்று வருஷத்திற்கு ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் என்று ஸ்டாண்டர்டாக போடவேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஐந்தாறு தொழிலாளர்கள் வேலை செய்யும் இடத்திற்கு ஒரு லேபர் ஆபிசர் போடவேண்டும் என்பது சட்டம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட லேபர் ஆபிசரை மானேஜ்மெண்டிலேயே நியமிக்கிறார்கள்.

9th March 1966] [திரு. எம். எஸ். மணி]

அவர்கள் தொழிலாளிகளுக்கு என்ன நன்மை செய்துவிடமுடியும்? மாணேஜ்மெண்டார் சம்பளத்தை வாங்கிக்கொண்டு, தொழிலாளர்களுக்கு எப்படி நன்மை செய்யமுடியும்? தொழிலாளர்களின் வெல்பேரில் அவருக்கு அக்கறை இருக்கமுடியாது. அவர்களுக்காலி போல இருப்பாரே தவிர, வேறென்றும் செய்ய முடியாது. ஆகவே, 500 தொழிலாளர்கள் உள்ள பாக்டரிளில் லேபர் ஆபீசரை அரசாங்கமே, கமிஷனர் மூலம், நம்முடைய செலவில் நியமிக்க வேண்டும். அவர் முதலாளிகளிடமிருந்து சம்பளம் பெறக்கூடாது. அதோடு 500 என்று இல்லாமல், 250 பேர்களே கொண்ட இடத்திற்கும் லேபர் ஆபீசர் அமைத்தால் தான். தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை பயக்கும். இதற்காக முதலாளிகளிடமிருந்து ஏதாவது வசூலித்து விடலாம். ஆனால், அவரை அரசாங்கமேதான் நியமிக்க வேண்டும்.

தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்களுக்கு அனுசரணையாக நாங்கள்தான் இருக்கிறோம் என்று, நாங்கள்தான் பாடுபடுகிறோம் என்று ஐ.என்.டி.யு.சி. காங்கிரஸ் ஆதரவாக இருக்கும் சங்கம் அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. அது எவ்வளவு நியாயமற்றது என்பதைச் சுற்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். உதாரணமாக, நேய்வேலியிலே, அறிஞர் அண்ணாவை அந்தத் தொழிலாளர்கள் அழைக்கிறார்கள் என்றால், எதற்காக? அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்க, இன்றைக்கு அந்தத் தொழிலாளர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு ஆதரவு கொடுக்கிறவர்கள் என்பது தெரிந்ததே. அதைச் சொன்னால் கூட, அந்தத் தொழிலாளிகள் பேரில் நடவடிக்கை எடுக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள், யார், யார் தி.மு.க. என்று ஆராயத் தொடங்கிவிடுவார்கள். தொழிலாளர்களுக்குரிய பிரச்சனை என்று வருகிறபோது, நாங்கள் கட்சியைக் கூடப் பார்ப்பதில்லை. தொழிலாளர்களுடைய நலத்தில்தான் நாங்கள் அக்கறை செலுத்துகிறோம். எந்தக் கட்சி நடத்தினாலும் சரி, ஐ.என்.டி.யு.ஸி. நடத்தினாலும் சரி, ஏ.ஐ.டி.யு.ஸி. நடத்தினாலும் சரி நாங்கள் ஆதரவைக் கொடுத்து வருகிறோம். ஆனால், எந்தச் சங்கம் கருங்காலியாக நடக்கிறது என்றால், எங்களுக்கு அரசாங்கத்தின் தயவு இருக்கிறது, நாங்கள்தான் சுதந்திரத்தை வாங்கிக் கொடுத்தோம் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் ஐ.என்.டி.யு.ஸி. தான் தொழிலாளர்களைப் பிற்போக்கான நிலையில் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த நிலையை மாற்றியமைக்க வேண்டும். மாற்றியமைக்காவிட்டால், உள்ளபடியே அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன் 1967 தேர்தலில் இந்த ஆட்சிக்குத் தொழிலாளர்கள் நல்ல பாடம் கொடுப்பார்கள். அதை மனத்திலே வைத்தாவது தொழிலாளர்களுடைய நன்மையிலே அக்கறை செலுத்தவேண்டும் என்று நான் விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

1-00
p.m.

இந்த மானியத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகையைப் பார்க்கிறபோது, ரூ. 2,19,16,200 என்ற அளவில் இருக்கிறது. கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகையைப் பார்த்தால் 45 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் போகிறது. நாட்டுக்கே முதுகெலும்பு என்று

[திரு. எம். எஸ். மணி] [9th March 1966]

பேசப்படுகிற விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய எண்ணிக்கையைப் பார்க்கிறபோது, அந்த எண்ணிக்கைக்கு ஏற்பவாவது பத்து கோடி ரூபாய் ஒதுக்கக் கூடாதா? மத்திய விவசாய அமைச்சர் திரு. ஸி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் அமெரிக்காவிற்குப் போய்வந்தார். அங்கிருந்து விமானம் மூலம் வந்து இறங்கியவுடனே ஒரு விஷயத்தைச் சொன்னார். “ஆள் ஒருவருக்கு ஒரு நாளுக்கு குறைந்தபட்சம் நாற்பது ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள், அமெரிக்காவில்” என்று சொன்னார். ஆனால், நம் நாட்டில் மாதத்திற்கு நாற்பது ரூபாய் கூடக் கிடைக்கவில்லை, பல இடங்களில். அங்கே நாள் ஒன்றுக்கு 40 ரூபாய் பெறும் அளவிற்குத் தொழிலாளர்களை வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், நாம் ஜனநாயக சோஷலிசம் என்று சொல்லும்போது, ‘சோஷலிசம்’ என்ற சொல்லிலே நமக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டாலும், சோஷலிசம் என்பதை வாய்வில் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோமே தவிர, அந்த சோஷலிசத்தை நாம் உண்மையிலேயே எப்படிச் காண்பது? அந்த ஜனநாயகத்தை நாம் எப்பொழுது காண்பது? ஆகவே, கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களே தொழிலாளர் நல அமைச்சராகவும் இருக்கும் காரணத்தால், தொழிலாளர்களால் அக்கறை கொண்டு, உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து ஆவனச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டு, இந்த வெட்டுப் பிரேரேபணையை ஆதரித்து என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

1-00
p.m.

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கனம் துணைச் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மானியம் தொழிலாளர்களுடைய நலனைப் பற்றியது; அவர்கள் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிற்கூடங்கள் எவ்வாறு பாதுகாப்பை அளிக்கக்கூடிய வகையிலே, பந்தோபஸ்தை அளிக்கக் கூடிய வகையிலே, சுகாதார வசதியை ஏற்படுத்தக்கூடிய வகையிலே அமைக்கப்பட்டுருக்கவேண்டும் என்பதைப் பற்றியது. அதோடு, தொழிலாளர்கள் என்னும்போது, தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். நாட்டிலே தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட ஏற்பட, ஆலைகளிலே பணி புரிகின்ற தொழிலாளர்களுடைய எண்ணிக்கையும் பெருகிக் கொண்டதான் வருகிறது. ஆனால், விவசாயம் மிகுந்த நம்முடைய நாட்டிலே விவசாயத் தொழிலாளர்களையும் நாம் புறக்கணிக்க முடியாது. அவர்களும் ஒரு பெரும் பகுதியினராக இருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்த மானியத்தில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்படுவது ஆலைத் தொழிலாளர்களுடைய நலன்களாகும். நலன்கள் கவனிக்கப்படுவது என்பது ஒன்று; எந்த, எந்த முறை கையாளப்படுவது என்பது வேறு. ஆலைத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில் சில விதிகள், சில நிபந்தனைகளெல்லாம் கண்டிப்பாக அனுசரிக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் அதிலே கூட கனம் சுதந்திராக் கட்சித் தலைவர் அவர்கள், “குறிப்பிட்ட நேரங்கள் தான் வேலை செய்ய வேண்டும் என்று எதற்காக விதிக்க வேண்டும்?” என்று தங்களுடைய கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அதை ஒருக்காலும் ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாது. அகில இந்தியாவில் பட்டு மல்ல; அகில உலகத்திலேயே தொழிலாளர்களுடைய நலன்கள் அகில உலக முறையிலே கவனிக்கப்படும்போதெல்லாம், வாரத்திலே

9th March 1966] [திரு எம். பக்தவத்சலம்]

எத்தனை மணி நேரம் வேலை செய்ய வேண்டும் என்று நிர்ணயித்து, அதற்கு மேலே வேலை செய்தால் அவர்களுடைய உடல் நலம் கெட்டுப்போய்விடும்; அவர்களுடைய உடல் நலம் முக்கியமாக கவனிக்கப்படவேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்படுகிறது. அது கூடக் கூடாது என்று சுதந்திராக கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் என்றால், அதை ஒருக்காலும் நாம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. ஆனால் விவசாயத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில், அவர்களுக்குக் குறைந்தபட்ச ஊதிய நிர்ணயச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. அது அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. குறைந்தபட்ச ஊதியம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தாலும், சில இடங்களில், அதைவிட அதிகமாக அவர்கள் ஊதியம் பெறுகிறார்கள். இருந்தாலும், அவர்களும் வேலையினின்று பண்கையினின்று நீக்கப்படாமல் பாதுகாக்கப் படுவதற்கும், அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை ஏற்படுத்துவதற்கும், போதிய ஊதியத்தைப் பெறுவதற்கும் தொடர்ந்து அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக் கொண்டுதான் வருகிறது.

இந்த விவாதத்தை முடித்துவைத்த கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் “நேற்றெல்லாம் நாற்பத்தைந்து கோடி, ஐம்பது கோடி என்று மானியங்கள் கோரப்பட்டனவே. டீச்சுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் பற்றிய மானியத்திலே ஒரு பத்து கோடி ரூபாயாவது ஒதுக்கவில்லையே, இரண்டு கோடி ரூபாய்தானே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்று சொன்னார்கள். ஒரு பக்கத்தில் எனக்கு ஒரு அச்சம் இருந்தது. எதற்காக இந்த இரண்டு கோடி ரூபாய்?” என்று அவர்கள் குறை சொல்வார்களோ என்றுதான் நான் நினைத்தேன். பத்து கோடி ரூபாய் ஒதுக்கக்கூடாதா? என்று கேட்டார்கள். இந்தத் தொகை தொழிலாளர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுப்பதல்ல, தொழிலாளர்கள் எவ்வளவு ஊதியம் பெறுவது என்பதைக் குறிப்பிடுவதல்ல இந்த மானியம். தொழிலாளர்கள் போதிய ஊதியம் பெறவேண்டும், அது அதிகப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. அவர்களுக்கு வேலை இருக்கவேண்டும்; அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய ஊதியம் பெறவேண்டும். அது வேறு விஷயம். ஆனால், இது தொழிலாளர்களுடைய நலனைப் பாதுகாப்பவர்கள், மேற்பார்வை செய்கிறவர்கள் இவர்களுக்காக ஆகும் செலவும், பாக்டரியைக் கவனிப்பது சட்டத்தை அமலுக்குக் கொண்டு வருவது ஆகியவற்றுக்காக ஆகும் செலவுக்குத்தான் இந்த மானியம் கோரப்படுகிறது. ஆகவே, இதற்கு எவ்வளவு பணம் வேண்டுமோ, அது கோரப்படுகிறது.

மற்றொன்றைப்பற்றி இப்போதே நான் கூற விரும்புகிறேன். பல பிரச்சனைகளைப்பற்றிக் கனம் உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். தொழிலாளர் நலனிலே, தொழிலாளர் நிலவரங்களிலே இவ்வளவு தூரம் அக்கறை காட்டி இருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால், இந்த விவாதத்திலே கலந்துகொண்டவர்களில் ஒரு உறுப்பினர் கூட ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிடவில்லை. ஊதியம் கிடைக்க வேண்டும், பாதுகாப்பை எவ்வளவு தூரம் இன்னும் அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்பதெல்லாம் ஒரு பக்கத்தில் இருந்தாலும், தொழிலா

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[9th March 1966]

ளர்களுடைய வாழ்க்கை, அவர்களுடைய குடும்ப நலன் பாதுகாக்கப்படவேண்டியதும் முக்கியமான அம்சமாகும். தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டித் தரவேண்டியது தொழிலதிபர்களுடைய பொறுப்பு என்பதைப்பற்றியெல்லாம் கனம் உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால், பொதுவாக, அந்தத் தொழிலாளர்களுடைய குடும்பங்கள் சீரான வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு, அவர்களுடைய கேமநலன் பாதுகாக்கப்படுவதற்கு என்ன கவனம் செலுத்தப்படுகிறது? நானே தொழிலதிபர்களிடமும், தொழிற்சங்கத்தை நடத்துபவர்களிடமும், மற்றவர்களிடமும் வற்புறுத்திக்கொண்டு வருகிறேன், நீண்ட காலமாக, அதைப்பற்றிக் கனம் உறுப்பினர்களில் யாரும் குறிப்பிடாதது எனக்கு ஒரு ஏமாற்றத்தைத் தான் விளைவித்தது. ஆனால், அதைக்குறித்துக் குறை கூறுவதற்கு நான் வரவில்லை. தொழிலாளர் நலனில் அக்கறை கொள்ளும் கனம் உறுப்பினர்கள், மேலும் தொழிலாளர்களுடைய கேமநலன் வாழ்க்கையிலே அக்கறை கொள்ளவேண்டும் என்றுதான் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அவர்களுக்கு ஊதியம் கொடுக்கப்படுகிறது. பஞ்சப்படி கொடுக்கப்படுகிறது. அப்போதைக்கப்போது கணக்குப் பார்த்து, பண்டங்களின் விலை உயர்வுக்கு ஏற்றபடி பஞ்சப் படி கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது என்றாலும், முக்கியமாக அவர்களுடைய தேவை பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டும் என்றால், எவ்வளவுதான் பஞ்சப் படி கொடுத்தாலும், விலைவாசி ஏறிக்கொண்டிருந்தால், நல்ல பண்டங்கள் நயமான விலைக்குக் கிடைக்காமலிருந்தால் அவர்கள் எவ்வளவு சம்பாதித்தும் பயனற்றதாகப் போய்விடுகிறது. அந்த அடிப்படையில்தான், கன்ஸ்யூமர்ஸ் கோவாப்ரேடிவ் ஸ்டோர்ஸினுடைய முக்கியத்துவம் வற்புறுத்தப்பட்டு வருகிறது. 250 தொழிலாளர்கள் இருந்தால் அங்கே ஒரு கன்ஸ்யூமர்ஸ் கோவாப்ரேடிவ் ஸ்டோர்ஸ் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்துக் கொண்டு வருகிறோம். அவ்வாறு கன்ஸ்யூமர்ஸ் கோவாப்ரேடிவ் ஸ்டோர்ஸ் வைக்க வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தவில்லை என்று கனம் உறுப்பினர்களில் சிலர் குறை சொன்னார்கள். மத்திய அரசாங்கம் கூட ஒரு எச்சரிக்கை விடுத்திருக்கிறது. அப்படித் தொழிலாளர்கள், தொழிலதிபர்கள் இவ்விருசாரரும் சேர்ந்து ஈடுபடவில்லை என்றால் கட்டாயப்படுத்த வேண்டிய நிமித்தம் ஏற்படும், அதற்கு வேண்டிய சட்டம் செய்ய வேண்டியிருக்கும் என்று கூட வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, நம்முடைய மாநிலத்தில் ஓரளவு அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். 250 பேர் பணிபுரிகின்ற தொழிற்சாலைகளில் கன்ஸ்யூமர்ஸ் கோவாப்ரேடிவ் ஸ்டோர்ஸ் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு 160 இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டாபிளிஷ்மெண்ட்களிலும், 27 ப்ளான்டேஷன் எஸ்டேட்களிலும் பண்டகசாலைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முப்பத்தோரு இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டாபிளிஷ்மெண்ட்களிலும், 41 ப்ளான்டேஷன் எஸ்டேட்களிலும் நியாய விலைக் கடைகள் தொழிலாளர்களுக்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மாதிரி ஆங்காங்கு சில பெரிய தொழிற்சங்கங்கள் நடத்தி வருகின்ற கன்ஸ்யூமர்ஸ் கோவாப்ரேடிவ் ஸ்டோர்ஸை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

9th March 1966]

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

கிறேன். அவை நல்ல முறையில் இயங்குகின்றன. கன்ஸ்ப்யூமர்ஸ் கோவாபரேடிவ் ஸ்டோர்ஸ், நியாய விலைக் கடைகள் இவை மூலம் மாதந்தோறும் சராசரி 85 லட்ச ரூபாய்க்கு மேலே விற்பனை ஆகிறது. மற்ற மாநிலங்களோடு நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், இந்த வகையில் நாம் ஒரு நல்ல முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறோம். என்றாலும், நாம் இத்துடன் திருப்தி அடைந்துவிடுவதற்கில்லை. மேலும் நாம் அதிகமான கன்ஸ்ப்யூமர்ஸ் கோவாபரேடிவ் சொசைடிகள் ஏற்படுத்த வேண்டும். சர்க்கார் சிப்பந்திகளுக்கும் ஏற்படுத்த வேண்டும். வரவு செலவுத் திட்டத்தை சமர்ப்பித்து நான் நிகழ்த்திய உரையிலேயே கூட இதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இம்மாதிரி கூட்டுறவு பண்டகசாலைகளை ஏற்படுத்தி, பர்ச்சேசிங் மிஷனரி அமைத்து, நியாயமான விலைக்கு வாங்கி பகிர்ந்தளிக்கக் கூடிய ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டும் என்பது தான் நமது நோக்கம்.

இன்னும் பல தொழில்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். எந்த எந்தத் தொழில்களுக்கு கூலி நிர்ணயம் செய்யப்படவேண்டுமோ, அதுவும் கவனிக்கப்பட்டு வருகிறது.

கைத்தறியைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். கூட்டுறவு சொஸைடிகள் பாக்டரி சட்டத்தில் கீழ் வருகின்றன. மாஸ்டர் விவர்ஸ்களிடம் வேலை செய்யக் கூடிய நெசவாளர்களும் இருக்கிறார்கள். எந்த வகையில் தொழில் நடத்தாலும் இன்றைக்கு கைத்தறி நெசவாளர்களுடைய வேலை பாதிக்கப்படக் கூடாது என்பதில் நமக்கு அதிக அக்கறை இருக்கிறது. எல்லா நெசவாளர்களும் கூட்டுறவு சமூகங்களின் அடிப்படையில் வந்துவிடவேண்டும் என்பது தான் நம் கருத்து. அப்படிச் செய்துவிட்டால் பல பிரச்சினைகள் குறையும்.

“பல சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன, என்ன பயன்?” என்று ஒன்றிரண்டு அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். சட்டங்களின் அருமையைப் புரிந்துகொள்ளாதவர்கள்தான் அப்படிச் சொல்வார்கள். அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தவர்களுக்கு அந்தச் சட்டங்களின் பயன் தெரியும். முக்கியமாக இங்கேயே ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றினோம். அங்கத்தினர்கள் அறிவார்கள். முக்கியமாக தேசிய விடுமுறை நாட்கள், பொதுவிடுமுறை நாட்கள் என்று இவ்வளவு நாட்கள் விடப்படவேண்டும் என்று செய்தோம். கட்டாயமாக 2 நாட்கள் தேசிய விடுமுறை தினமாக அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும் என்று செய்திருக்கிறோம். அதேபோல பண்டிகை விடுமுறை நாட்கள் இவ்வளவு விட்டாகவேண்டும் என்று நிர்ணயித்திருக்கிறோம்.

தொழிலாளர்களுக்காக மத்திய சட்டங்கள் இருக்கின்றன. மாநில சர்க்காரும் அவ்வப்போது தொழிலாளர்களுடைய நிலைமையைக் கருத்தில் கொண்டு சட்டங்கள் இயற்றியிருக்கின்றது. இவற்றினால் பயன் ஒன்றுமே இல்லை என்று சொல்வது சரியாகாது. இவை போதும் என்றும் சொல்லவில்லை. மேலும் அவசியம் ஏற்படுகிற போது தக்க சட்டத்தை நிறைவேற்ற இந்தச்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [9th March 1966]

சர்க்கார் தயங்காது. சட்டங்களைச் செய்கிறபோது அவற்றை நிறைவேற்றும் நோக்கத்தோடுதான் செய்கிறோம். நிறைவேற்றப் படும் வருகிறது. மொத்தத்தில் இந்த மாநிலத்தில் தொழிலாளர்கள், முதலாளிகள் ஆகியவர்களிடையே ஒரு சுமுகமான நிலை இருந்துகொண்டுதான் வருகிறதென்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். தொழிலாளர்களுடைய நலன் தான் தொழிலதிபர்களுடைய நலன். தொழிலதிபர்களுடைய நலன் தான் தொழிலாளர்களுடைய நலன். இதை இருசாராரும் உணர்ந்தால் தகராறு இருக்காது. முதலாளிகளை ஏமாற்ற தொழிலாளர்களோ, தொழிலாளர்கள் ஏமாற்ற இருக்கிறார்கள், அவர்களைச் சுண்டலாம் என முதலாளிகளோ முற்படுகிறபோதுதான் தகராறு ஏற்படுகிறது. இன்றொரு காரணம் கூடச் சொல்வேன். ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு தொழிற் சங்கம் என்ற அடிப்படையில் அமைந்திருந்தால் நல்லது. ஆனால், இன்றைக்கு ஒரு தொழிலுக்கே பல சங்கங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அதுவும் தொழிலாளர்களுடைய நலனுக்காக என்பதை விட அரசியலைக் கொண்டே அவை செயல்படுகின்றன. அதுவும் தலைவராக தொழிற் சங்கத்திற்கு வருவதற்கு எத்தனை தகராறு? இதற்கு என்ன செய்வது? ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் தான் இருக்கவேண்டும் என்பதாகச் சட்டம் கொண்டுவரலாமா என்று கூட மத்திய அரசாங்கமும் சரி, மாநில அரசாங்கமும் சரி யோசித்தது உண்டு. அதுபற்றி தொழிற்சங்கங்களிடமிருந்து ஏகோபித்த அபிப்பிராயம் வரவில்லை. எந்தத் தகராறும் சுமுகமான முறையில் தீர்க்கப்படுவது தான் இருசாராருக்கும் நல்லது. சீராக வேலை நடைபெறவேண்டுமென்றால் ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் அமைவது நல்லது. அரசியல் புகுத்தப்படாமல் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும். இன்றைக்கு அகில இந்திய தொழிலாளர் சங்கம் இருக்கிறது. இது கம்யூனிஸ்டிக் கட்சியின் அமைப்பு. கம்யூனிஸ்டி கட்சிக்குள் வலது சாரி, இடது சாரி என்று இரண்டு பிளவுகள் ஏற்பட்டது என்றால், அதுபோல இந்தத் தொழிற் சங்கத்திலும் இரண்டு பிரிவு ஏற்பட்டு விடுகிறது. இடது சாரி தொழிற்சங்கம் சொல்வதை வலது சாரி ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இந்தக் குறைபாடுகள் நீக்கப்படவேண்டும்.

எப்படி இருந்தாலும் புகார்கள் வந்தால் கூடுமான வரையில் துரிதமாகத் தான் தீர்க்கப்படவேண்டும் என்பதில் கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. 1965-ஆம் ஆண்டை எடுத்துக்கொண்டால், இதுவரை 6,639 புகார்கள் வந்தன. அவற்றில் கன்ஸிலியேஷன் மூலமாகத் தீர்க்கப்பட்டவை 1,013. அட்ஜூடிகேஷனுக்கு ரெஃபர் பண்ணியது 229. சட்டபூர்வமாக இல்லாமல் இன்பார்மலாக முடிவு செய்யப்பட்டவை 73.

அட்ஜூடிகேஷனுக்கு விடுவது என்றால் எல்லாவற்றையும் விட வேண்டும் என்பது இல்லை. எவற்றை அட்ஜூடிகேஷனுக்கு விடலாம் என்று பரிசீலித்துவிடுகின்ற பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. அதை வகிக்கவேண்டியிருக்கிறது. சிலவற்றை ரெஃபர் செய்யவேண்டாம் என்று தோன்றுகிறது. அப்படி ஆதார மில்லாத புகார்கள் என்று நிராகரிக்கப்பட்டவை 300-க்குள் தான் இருக்கின்றன.

9th March 1966] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

பொதுவாக, வழக்கு மன்றத்திற்குப் போகாமல் தகராறுகள் தீர்க்கப்படவேண்டும் என்றே எல்லோரும் விரும்புகின்றனர். வழக்கு மன்றம் என்று போய்விட்டால் எந்தப் பக்கம் ஜெயித்தாலும் சரி மறுபடியும் அப்பில் என்பதாகப் போய்க்கொண்டே இருக்கிறது. மேலும் தொழில்திபர், தொழிலாளர்களிடையே உள்ள சுருகமான உறவு முறை பாதிக்கப்படுகிறது. அது தொழிலாளர்களுக்கும் நன்மை அளிக்காது. ஆகவே தான் இன்பார்ட்மென்ட் பேசி முடிவு செய்ய எத்தகைப் முயற்சி எடுக்கப்பட வேண்டுமோ, அவை எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. அவர்கள் வந்து பேசுவதற்குத் தயாராக இருந்தால், அதற்காகக் கொஞ்ச நேரம் ஒதுக்கவும் தயாராக இருக்கிறோம். அவ்வாறு தீர்க்கப்பட்டவை தான் 5,200. ஆகவே தான், வழக்கு மன்றத்திற்கு போக அனுமதிக்கப்படுவதில்லை என்று குறைகூற இடமில்லை என்று நான் கூற விரும்புகிறேன்.

பப்ளிக் செக்டார் ஸ்தாபனத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். மராமத்திலாகா மின்சார போர்டு தொழிலாளர்கள் ஆகியவர்களைப் பற்றி எல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள். ஒன்று இங்கு வேலை செய்கிற தொழிலாளர்கள் சர்க்கார் சிப்பந்திகளைப்போல எல்லாவிதமான சலுகைகளையும் பெற முன் வரவேண்டும். அல்லது தனியார் ஸ்தாபனத் தொழிலாளர்களைப்போல நடத்தப்படுவதற்கு சம்பந்திக்கவேண்டும். இரண்டும் வேண்டும் என்று கோருவது நியாயம் இல்லை. சர்க்கார் சிப்பந்திகள் என்றால் சில விதிகள் இருக்கின்றன. பே கமிஷன் போடுகிறோம். அவர்கள் சிபார்சுப் படி சம்பளம் நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது. தனியார் ஸ்தாபனங்களில் இல்லாத சலுகைகள் இதில் இருக்கின்றன. தனியார் ஸ்தாபனம் என்றால் போனஸ் வசதிகள் இருக்கின்றன. பொதுத் துறையில் பணியாற்றுகிற தொழிலாளர்கள் தாம் எந்தவகையில் நடத்தப்படவேண்டும் என்பதை நிர்ணயிக்கவேண்டும். மின்சாரத் தொழிலாளர்கள் விஷயமாகக் கோர்ட்டுக்குச் சென்றார்களே என்றால் அது சட்ட விளக்கத்தைப் பற்றியது. அரசாங்கம் சொல்வதை விட கோர்ட் சொல்லிவிட்டால் நல்லது என்று கருதப்பட்டது. ஆகவே கோர்ட்டுக்குப் போகவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. தொழிலாளர்கள் வெகுகாலத்திற்குத் தற்காலிகமாக வைத்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள் என்று கூறினார்கள். சர்க்காரைப் பொறுத்தவரையில் விதி இருக்கிறது. அந்த விதியைக் கவனிக் காமல் எல்லோரையும் நிரந்தரமாக எடுத்துக்கொண்டால் அவசிய மில்லாமல் தொழிலாளர்களையும், உத்தியோகஸ்தர்களையும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். அதற்கும் ஒரு வரம்! இருக்கிறது. அப்போதைக்கப்போது அது கவனிக்கப்படுகிறது.

ப்ராஜக்ட்டைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். நெய்வேலி ப்ராஜக்ட்டைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். மற்ற ப்ராஜக்ட்டைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டார்கள். திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் அணைத்திட்டம் பற்றிச் சொன்னார்கள். ஒரு திட்டத்திற்கு எத்தனை பேர்கள் வேண்டுமோ அவர்களைத் தான் எடுத்துக் கொள்கிறோம். அவர்களையெல்லாம் திட்டம் முடிந்தபிறகு கூட அங்கே வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லமுடியாது.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] 19th March 1966

முதலிலே வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறவர்கள் திருப்பி வேலையில்லாமல் போகவேண்டும் என்பது அல்ல. ஒரு ப்ராஜக்ட்டில் 10 ஆண்டுகள், 5 ஆண்டுகள் அல்லது 2 ஆண்டுகள் என்று வேலை செய்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்களுக்குத்தான் மற்ற ப்ராஜக்ட்டுகள் ஆரம்பிக்கப்படும் பொழுது முதன்மையான இடம் கொடுக்கப்படுகிறது. நெய்வேலியைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். இது மத்திய அரசாங்க ப்ராஜக்ட்டு. மத்திய அரசாங்கத்திலே எங்கெல்லாம் ப்ராஜக்ட்டு வைக்கிறார்களோ, அவற்றில் எல்லாம் ஒரு ப்ராஜக்ட்டிலே இருந்தவர்களுக்குத்தான் முதன்மையான இடம் தரப்படும்.

திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் பெண்களுக்கு வேலை வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். பெண்களுக்கும் வேலை வாய்ப்புக்கள் இருக்கின்றன. குடும்பத்திலே கணவன் வேலை செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல் பெண்களும் குடும்பத்தையும் கவனித்துக்கொண்டு வேலையும் செய்கிறார்கள். ஃபேக்டரிகளிலும் வேலை செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஃபேக்டரியில் கான்டினன் வைத்திருப்பதைப்போல், தொழிலாளர்களுடைய குழந்தைகளைக் கவனிப்பதற்கு 'சீரிச்' வைக்கப்படுகிறது. ஆனால் பெண்களுக்கு வேலையை றிசர்வ் செய்துவைக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், ஆண்கள் செய்யும் வேலைகளையெல்லாம் பெண்களால் செய்யமுடியாது. விவசாயத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். ஆறு மாதம் வேலையில்லா என்ற காரணத்தால் அவர்களுக்கு ஓர்வு நேரத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய வகையிலே, சிறிய தொழில்களை அவர்களுக்கு ஆரம்பிக்கின்ற வகையிலே கவனம் செலுத்தப்படுகிறது.

வொக்கேஷனல் கைடன்ஸ் பற்றிச் சொல்லப்பட்டது. பள்ளிக் கூடங்களில் இதற்காக ஒருவரைப்போட்டு அவர் மாணவர்களுடைய மனோபாவத்தைக் கலந்துகொண்டு எந்தப் பயிற்சிப் பள்ளிக்கூடங்களில் அல்லது தொழில் பயிற்சிப் பள்ளிக்கூடங்களில் அவர்களுக்கு ஆர்வம் இருக்கிறது, அவர்களுடைய வாய்ப்புக்கள் எப்படியிருக்கின்றன என்பதையெல்லாம் கவனிக்கப்படுகிறது. இது இப்பொழுது அமலில் இருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக அதிகாரிகள் பள்ளிக்கூடங்களோடு தொடர்பு கொள்கிறார்கள். அது மாத்திரமல்ல. யுனிவர்சிட்டிகளில்கூட கைடன்ஸ் பீரோ இருக்கிறது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு கைடன்ஸ் பீரோ இருக்கிறது. அது நல்ல முறையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அண்மையிலே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் ஒரு கைடன்ஸ் பீரோ ஆரம்பிக்கப்பட்டு அதுவும் இப்பொழுது நல்ல முறையிலே நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இனிமேல் துவக்கப்படுகின்ற மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் இது அமைக்கப்பட இருக்கிறது. இன்றைக்கு மாணவர்கள் இதன் மூலம் பயனடைகிறார்கள். அவர்கள் எவ்வளவு தகுதியுள்ளவர்கள், எப்படி அவர்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்பதெல்லாம் கவனிக்கப்படுகிறது. இந்த கைடன்ஸ் பீரோக்கள் அவர்களுக்கெல்லாம் நல்ல வழி காட்டக்கூடிய அளவிலே அமைந்திருக்கின்றன. எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ் நல்ல முறையில்

9th March 1966] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

நடந்துகொண்டு வருகிறது. அதிலே பிஸிகல் ஹாண்டிகேப் இருப்பவர்களைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அவர்களையும் தொழிலதிபர்கள் பயிற்சிகொடுத்து எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. வேலை தேடித் தரும் ஸ்தாபனத்தில் ரிஜிஸ்டர் செய்தால்தான், அதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வார்கள். ஒரு வேலைக்கு வாய்ப்புக்கொடுத்தால், சிலர் அந்த வேலைக்குப் போவதில்லை. ஒரு ஊரில் போட்டால், ஒரு ஊரிலிருந்து மற்ற ஊருக்குப் போவதில்லை. வேலை தேடித் தரும் ஸ்தாபனம் என்றால் அது வேலையை உடனடியாகக் கொடுக்கிற ஸ்தாபனம் அல்ல. வேலையிருக்கிறது என்ற தகவல் கொடுக்கிற ஸ்தாபனம்தான். ஒரு பக்கத்திலே வேலை செய்கிறவர்களுக்கு பாதுகாப்பு, நியாயமான ஊதியம், வீட்டுவசதி போன்றவற்றை நாம் செய்துகொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

வீட்டுவசதியைப் பொறுத்தவரையில் தொழிலாளர்களுக்கு தொழிலதிபர்கள் இன்னும் அதிகமாக வீட்டுவசதியைப் பெருக்கியாகவேண்டும். சென்னை நகரத்தில் உள்ள அரசாங்க தொழில் ஸ்தாபனங்களைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பது என்றால், முதலிலே அதைவிட இன்னும் அவசியமான வசதிகளைச் செய்துகொடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறோம். குடியிருக்கிற இடங்களிலிருந்து தொழிற்சாலைகளுக்குப் போய் வேலைசெய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மாவட்ட தலைமை ஸ்தாபனங்களில்கூட ஹௌஸிங் போர்டு சார்பாக வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்படுகின்றன. ரேஷனலைஸேஷன் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அனுபவம்பெற்ற நிபுணர்களைப்போட்டு ரேஷனலைஸேஷன் பற்றியும் நாம் கவனம் செலுத்தவேண்டும். அதற்காக வேலை செய்கின்றவர்கள் வேலையை விட்டுப் போகும் முறையில் அல்ல. பழைய முறையையே வைத்துக்கொண்டிருந்தால் நல்லதல்ல. உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும். இந்த ஆண்டு நேஷனல் 'ப்ரொடக்டிவிடி இயர்' ஆக இருக்கிறது. இதற்கு ஒரு தனிக் குழு இருக்கிறது. இந்த ஆண்டு இண்டர்நேஷனல் ப்ரொடக்டிவிடி ஆண்டு. உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டுமென்றால் பழைய இயந்திரங்களை வைத்துக்கொண்டு பழைய முறையிலேயே வேலை செய்வது சரியல்ல. உற்பத்தியைப் பெருக்குவதோடு தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள், அவர்களுடைய நலம் எல்லாம் கவனிக்கப்படவேண்டும். எம்ப்ளாயிஸ் இன்ஷூரன்ஸ் மூலம் அவர்களுடைய உடல்நலம் பாதுகாக்கப்படும். இது சீரிய முறையில் நடந்து கொண்டுவருகிறது. சென்னையில் அவர்களுக்கு டிஸ்பென்சரி கட்டப்பட்டுவருகிறது. கோவை, விக்கிரமசிங்க புரம், தூத்துக்குடி போன்ற பெரிய நகரங்களைத் தவிர, மற்ற இடங்களில் எல்லாம் அவர்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் இந்தத் திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவருகிறோம். பெரிய நகரங்களில் இதைப்போல் கொண்டுவரவேண்டுமென்றால், டிஸ்பென்சரிகள், டாக்டர்கள் வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் அவற்றையும் சீக்கிரமே விலஸ்தரிக்கவேண்டுமென்பது தான் அரசாங்கத்தினுடைய அபிப்பிராயம். முதன்முதலாக சென்னை நகரத்தில் உள்ள தொழிலாளர்களும், குடும்பங்களும் சேர்த்து கவனிக்கப்படுகிற வகையில் ஆஸ்பத்திரி விலஸ்தரிப்பு கவனிக்கப்பட்டு

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[9th March 1966]

வருகிறது. குறைந்த பட்ச கூலி நிர்ணயச் சட்டம்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். இன்னும் புதிய புதிய தொழில்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அவை சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. குறைந்த பட்சக் கூலி நிர்ணயம் 5 ஆண்டு களுக்கு ஒரு முறை கவனிக்கப்படுகிறது. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை போதாது என்று சொன்னார்கள். முதலில் எல்லாத் தொழில்களுக்கும் இதைக் கொண்டுவந்துவிட்டால் பின்னால் அதைப்பற்றி மீண்டும் பரிசீலனை செய்யலாம். சில உறுப்பினர்கள் ரூபிப்பாக சில குறைகள் பற்றி சொன்னார்கள். அவற்றையெல்லாம் அதிகாரிகள் கவனித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள், எல்லாவற்றிலும் கவனம் செலுத்தப்படும் என்று கூறி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

1-30
P.m.

திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி : நெய்வேலியிலே இருக்கின்ற சிவில் என்ஜினியர்களிலே 350 பேர்களுக்கு மேல் ரிட்டரன்ஸ் செய்யப்படுகிற நிலை இருக்கிறது. இந்த ஆண்டு மார்ச் 31-ம் தேதியோடு தூற்றுக்கணக்கானவர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வேலை வாய்ப்புக்கு அரசாங்கம் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : என்ஜினியர்கள் எல்லாம் லேபர், பாக்டரி ஆகிய கீழ் வரமாட்டார்கள். கனம் அங்கத்தினர் கூறியது போல் 350 பேர் அல்ல; 85 பேருக்குத்தான் நோட்டீஸ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கும் மத்திய அண்டர்டேக்கிங்கில் வேலை பார்த்துக் கொடுக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி பெரிய ப்ராஜக்டுகளில் இவ்விதமான நிலைமை ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. வேலை செய்கிறவர்களுக்கு அவைசியமாக பாதகம் ஏற்படக் கூடாது என்பதிலே அரசாங்கம் எப்போதும் கவனம் செலுத்திக் கொண்டு வருகிறது.

திருமதி டி. என். அனந்தநாயகி : பி.டபிள்யூ.டி. ஓர்க்ஷாப்பிலே ஐந்து வருஷங்களுக்கு மேலாகியும் காயப்படுத்தப்படாமல் இருக்கிறார்கள். கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் மனது வைத்தால் அவர்களுக்கு விமோசனம் ஏற்படும். அதற்குக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்வார்களா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இதிலே முதலமைச்சர் மனது வைக்கும் நிலை ஒன்றும் இல்லை. விதிகள் இருக்கின்றன; முறை இருக்கிறது. என்னுடைய சொந்தக்கருத்தாக நான் வற்புறுத்திக் கொண்டு வருவது என்னவென்றால், நிச்சயமாக இத்தனை பேர் அவசியம் இருக்கிறது, எப்போதும் இந்த எண்ணிக்கை குறையாது என்றால், அவர்களையெல்லாம் நிரந்தரமாக்கிவிட வேண்டுமென்பதுதான். கனம் அங்கத்தினர் கூறிய ஓர்க்ஷாப்பில் மட்டுமல்லாது எல்லா இடத்திலும் இந்த மாதிரிச் செய்யவேண்டுமென்றுதான் பார்க்கிறேன்.

The cut motion was put and lost.

9th March 1966]

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 2,19,16,200 under Demand No. XXIV—Labour including Factories.”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

MR. DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A.—Statutory Rules and Orders.

* 146. Notification issued with G.O. Ms. No. 163, Rural Development and Local Administration, dated the 1st February 1966 making certain amendments to the rules relating to provident funds maintained by Municipal Councils published with the Rural Development and Local Administration Department, Notification No. 2244, dated the 2nd December 1931, published at pages 1136 to 1145 of Part I-A of the Fort St. George Gazette, dated the 22nd December 1931 as subsequently amended. [Laid on the Table of the House under section 304 (d) of the Madras District Municipalities Act, 1920 (Madras Act V of 1920).]

* 147. Notification issued with G.O. Ms. No. 147, Revenue dated the 27th January 1966 directing that the ryotwari settlement of Vysur Agraharam inam estate in Hosur taluk of Dharmapuri district be effected in accordance with the provisions contained in the settlement notification relating to the settlement of estates in northern taluks of composite Salem district. [Laid on the Table of the House under section 67(4) of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948 (Madras Act XXVI of 1948)].

* 148. Notification issued with G.O. Ms. No. 4398, Home, dated the 14th December 1965, making an amendment to insert a new rule 160-P relating to the manner of loading on the goods vehicles to the Madras Motor Vehicles Rules, 1940. [Laid on the Table of the House under section 133 (3) of the Motor Vehicles Act, 1939 (Central Act IV of 1939).]

B.—Reports, Notifications and other papers.

‘ Nil ’.